

2025.

Július - Szeptember

101. évfolyam, 3. szám
SZOMBATI BIBLIAI TANULMÁNYOK
Felnőttek részére

3. RÉSZ

JÁNOS EVANGÉLIUMA

Krisztusban maradva erősödünk meg, hogy
Őmiatta örvendezzünk és szenvedjünk.

Tartalom

1. JÉZUS, SIMON ÉS MÁRIA	5
2. A DIADALMAS BEVONULÁS	10
3. JÉZUST AKARJUK LÁTNI	15
4. JÉZUS A SZOLGÁK SZOLGÁJA	20
5. AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET	26
6. A SZENTLÉLEK ÍGÉRETE	31
7. JÉZUS AZ IGAZI SZÓLÓTŐ	36
8. TESTVÉRI SZERETET	41
9. A SZENTLÉLEK KÜLDETÉSE	46
10. KRISZTUS A TANÍTVÁNYOKÉRT IMÁD- KOZIK (1)	52
11. KRISZTUS A TANÍTVÁNYOKÉRT IMÁD- KOZIK (2)	57
12. KRISZTUS ELLENI VÁDAK	62
13. SIMON PÉTER	67
Javasolt olvasmányok	72
Rövidítések jegyzéke	138

A Szombati Bibliai Tanulmányok naponkénti tanulmányozásának programja kizárólag a Biblián és a Prófétaság Lelkén alapszik. A megjegyzések oly rövidek, amennyire csak lehetséges, melyek közvetlen, tömör gondolatokat tartalmaznak. Némely esetben szögletes zárójeleket [] alkalmaztunk, hogy biztosítsuk a megfelelő világos összefüggést és a folyamatos olvashatóságot. A forrásrövidítések és egyéb megjegyzések a rövidítések jegyzékében találhatóak. Különösen ajánlott a forrásanyagok további tanulmányozása.

ISSN 1584-6830

A NAGY HARC KRISZTUS ÉS SÁTÁN KÖZÖTT

Tartalom:

Isten világa
A bűn embere
Az ember teremtése
Kísértés és bukás
A megváltás terve
Isten munkája - Isten jelleme
Sátán utolsó nagy csalása

(A5, 22 oldal, ingyenes kiadvány)

ELŐSZÓ

Tovább folytatva a tanulmányokat János Evangéliumából lassan eljutunk Jézus földi szolgálatának utolsó napjaihoz. A Prófétaság Lelke így szól hozzánk: „Jól tennénk, ha mindennap elmélkednénk Krisztus életéről. Vegyük át pontról pontra, képzeljünk el minden jelenetet, különösen a végsőket! Ha így időzünk értünk hozott nagy áldozatánál, benne való bizalmunk állandósul, szeretetünk elmélyül, Lelke mélyebben áthat bennünket. Ha üdvözülni akarunk, meg kell tanulnunk a bűnbánat és az alázat leckéjét a keresztlábjánál.” – JÉ 61.

Az apostol úgy beszél az igazi „Logos”-ról, mint Jézus Krisztusról, aki az isteni bölcsesség, isteni akarat és isteni hatalom megtestesült kifejezője, aki által megnyílt és feltárult minden ember számára az üdvösség útja. Jézus úgy van azonosítva, mint minden dolog Teremtője, az élet forrása, a világ világossága, az Atya élő megnyilvánulása. Istennek azon akaratát, hogy „mindenki megtérésre jusson” (2Pt 3:9) a Szentlélek munkája által, János is láthatóvá teszi, majd pedig elvezet minket a Gecsemánéba, ahol eldőlt az ember sorsa.

Úgy tűnik, hogy János Evangéliumának egyik fő célja az volt, hogy segítse a szétszóródott keresztény hívőket, akik nem találkozhattak személyesen Jézussal, viszont pogány eszméket melengettek, hogy találkozhassanak az igazi „Logos”-szal, az igazi Világossággal. János írásának másik fontos célja az volt, hogy általánosságban felkészítse a keresztényeket az egyházat fenyegető némely veszélyre a század végén: a kezdeti istenfélelem alább hagyott (Jel 2:4), és a világ szeretete egyre nagyobb teret hódított Isten népe körében (1Jn 2:15). Eretnekségek, mint a gnoszticizmus, bejutott a nyáj közé. A gnoszticizmus tagadta, hogy Krisztus valóban megtestesült volna, és emberi természetet vett fel. A gnosztikusok azt tanították, hogy az emberek igazából nem is látták Krisztust, hogy amit láttak, az csak egy jelenség volt. Ezért a János 1:14-ben kinyilatkoztatott igazság nagyon sokat jelentett azokban a napokban. Egy másik veszély, amely az egyházat fenyegette, a római hatóságok általi üldözés volt.

Kétségtelen, hogy János könyve nagy segítség volt az őskeresztény egyháznak, és nagy segítség volt Krisztus követőinek az idők során – és nagy segítség számunkra ma is.

Isten Lelke vezesse mind a tanítókat, mind a tanulókat a tanulmányok folyamán!

A Generál Konferencia Szombatiskolai Osztálya

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

2025. július 5. Szombat

Az Arue-i imaház Tahitiben

A gyakorta gyönyörű trópusi és idilli tájhoz kapcsolódó Tahiti szigete Francia Polinéziában található, Franciaország tengerentúli területén, amely 121 szigetből áll, 3418 km² szárazföldi területtel, átívelve 2000 km² -el a Csendes-óceán déli részét.

Történelmileg e sok sziget lakóinak politeista hiedelmek számos pogány szokáshoz vezettek, beleértve a napimádatot, a kannibalizmust és a szellemimádatot. A kereszténység érkezése változást hozott a brit keresztény misszionáriusok erőfeszítésein keresztül, akik 1797-ben jutottak el ezekre a szigetekre. A franciák később az 1800-as évek végén gyarmatosították a területet. Ma a közel 279 000 lakost számláló népesség 54%-a protestáns, 38%-a katolikus, a többiek pedig más hitet vallanak.

A Reformáció üzenete 1982-ben érkezett meg Francia Polinéziára A.C. Sas atyafi látogatásával. Az első tagok, összesen 24 lélek, egy évvel később megkeresztelkedtek. Az evangélium üzenete tovább terjedt a szigeteken, és azóta több gyülekezeti csoport is alakult.

Sajnos a mai napig nincs saját imaháza a gyülekezetünknek és hittestvéreink bérelt épületekben vagy a tagok tulajdonában lévő területen jönnek össze. Isten kegyelméből 2013-ban, sok ima és böjt után, Arue kerületében találtak egy területet, csaknem 20 kilométerre Papeete várostól.

A gyülekezet kis létszámú tagsága évek óta önfeláldozó erőfeszítéseket tesz, minden héten főznek és árulnak vegetáriánus ételeket, hogy lehetővé tegyék ennek az ingatlannak a megvásárlását. Hittestvéreink példamutató erőfeszítései ellenére is, akik keményen dolgoztak azért, hogy kifizethessék ezt a területet, nagy szükség volna egy épületre, amely segíti az igazság üzenetének terjesztését itt a föld történelmének utolsó napjaiban.

Ezért arra kérjük hittestvéreinket világszerte, hogy csatlakozzanak hozzánk, és segítsék az Arue-i épület létrehozását, amely imaházként, szemináriumok, tábori találkozók és egészségügyi munkák helyszínéül szolgál majd Francia Polinézia fővárosában.

Az 1Krn 22:19. vers felemelő szavai ma is hangozzanak fel bennünk: „és felkelvén, az Úr Isten szentséges helyét csináljátok meg.”

Isten áldjon meg benneteket bőségesen, és munkája haladjon előre szerte a világon!

Hittestvéreitek Francia Polinéziából

JÉZUS, SIMON ÉS MÁRIA

„Minekokaért mondom néked: Néki sok bűne bocsáttatott meg; mert igen szeretett; akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.” (Lk 7:47)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 4. kötet, 485-487; 550-552. \(Gyülekezeti tagság-részlet; Szegények iránti kötelesség\)](#)

„Jézus minden lélek körülményeit ismeri. Mondhatod: bűnös vagyok, nagyon bűnös. Az lehetsz, de minél rosszabb vagy, annál inkább szükséged van Jézusra. Ő nem fordul el a síró, megtört emberektől. Senkinek sem mondja el mindazt, amit kibeszélhetne, de minden remegő léleknek megparancsolja, hogy vegyenek bátorságot. Ingyen megbocsát mindenkinek, aki bocsánatért és megújulásért jó Hozzá.” – JÉ 477.

1. AZ UTOLSÓ LÁTOGATÁS BETHÁNIÁBA

Jún. 30. Vasárnap

a. Milyen körülmények voltak Jeruzsálemben amikor Krisztus Bethániába ment? Hogyan hatott ez némelyekre, akik részt vettek Simon lakomáján? [Jn 11:55-57; Zsol 55:22.](#)

„A bethániai Simont Jézus tanítványaként tartották számon. Egyike volt annak a néhány farizeusnak, akik nyíltan csatlakoztak Krisztus követőihez. Tanítónak ismerte el Jézust, reménykedett, hogy Ő lehet a Messiás, de nem fogadta el Megváltónak. Jelleme nem alakult át, elvei változatlanok maradtak.” – JÉ 468.

b. Milyen nagy áldásban részesült Simon? Hogyan fejezte ki most háláját Jézus iránt? [Lk 7:36.](#)

„Simon leprából gyógyult meg, ez vonzotta Jézushoz. Ki akarta fejezni háláját, s Krisztus utolsó bethániai látogatásakor vendéglátást szervezett a Megváltó és tanítványai számára.” – JÉ 468.

a. Általában milyen egy társasági összejövetel háttere? Milyen volt ilyen tekintetben Simon ünnepe? Zsol 55:22.

„Erre a lakomára számos zsidó gyűlt össze. Ekkortájt Jeruzsálemben nagy volt az izgalom. Krisztus és küldetése élenkebb érdeklődést váltott ki, mint valaha. Minden mozdulatát figyelték azok, akik eljöttek a vendégségre, és néhányan nem is nézték Őt jó szemmel.” – JÉ 468.

b. Mit tett Mária Simon lakomáján? Lk 7:37-38; Jn 12:3.

„Mária... figyelmesen hallgatott minden Jézus ajkáról elhangzó szót. Kegyelmeiben Jézus megbocsátotta bűneit, előhívta szeretett fivérét a sírból, s Mária szíve csordultig telt hálával. Hallotta, amikor Jézus közelgő haláláról beszélt, ezért mélységes szeretetét és gondoskodását szerette volna előtte kifejezésre juttatni. Nagy, személyes áldozat árán vásárolt egy alabástrom szelence 'drága nárdusból való kenetet' (Jn 12:3), hogy ezzel kenje meg Jézus testét. Mostanában azonban azt is hallotta, hogy nemsokára királlyá koronázzák Őt. Mária bánata örömmre fordult, és elsőként akart tisztességet tenni Urának. Feltörte a kenetes szelencét, s tartalmát Jézus fejére és lábára öntötte, azután sírva letérdelt, könnyeivel öntözte Őt, s lábát megtörölte hosszú, leomló hajával.” – JÉ 469-470.

c. Hogyan fogadta Júdás Mária cselekedetét? Jn 12:4-5; Mt 26:8-9.

„[Mária] el akarta kerülni a feltűnést, s mozdulatait észre sem vették volna, ha a kenet be nem tölti illatával a termet. Ez mindenki számára nyilvánvalóvá tette cselekedetét. Júdásnak egyáltalán nem tetszettek a történetek. Ahelyett, hogy megvárta volna, mit szól Krisztus ehhez a dologhoz, suttogva panaszkodni kezdett a mellette ülőknek, szemrehányólag nyilatkozott Krisztusról, amiért elfogad ilyen tékozlást. Ravaszul olyan célzásokat tett, amelyek majd valószínűleg elégedetlenséget keltenek.” – JÉ 470.

a. Valójában miért bírálta Júdás Máriát? Jn 12:6.

„Júdás a tanítványok pénztárosa volt, s a kis tartalékból titkon elcsent valamennyit saját magának, ezzel anyagi forrásait csekély összegre szűkítette. Igyekezett mindent az erszénybe rakni, amit csak összeszedett. Az erszény tartalmát gyakran kiürítették, hogy segítsenek a szegényeken. Ha vettek valamit, amit Júdás nem tartott lényegesnek, megkérdezte: Miért ez a pazarlás? Miért nem tettük ennek az árát a szegények számára fenntartott erszénybe? Ez alkalommal Mária cselekedete olyan éles ellentétben állt önzésével, hogy megcségyenült. Szokása szerint igyekezett méltó indokot találni, miért kifogásolja az ajándékot. A tanítványokhoz fordult, és így szólt: 'Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénáron, és miért nem adták a szegényeknek? Ezt pedig nem azért monda, mintha néki a szegényekre volna gondja, hanem mivelhogy tolvaj vala, és nála vala az erszény, és amit abba tesznek vala, elcsenő' (Jn 12:5-6). Júdás nem szánta a szegényeket. Ha eladták volna Mária kenetét, s az ára az ő kezébe kerül, abból a szegényeknek semmi hasznuk nem lett volna.” – JÉ 470.

b. Hogyan vélekedtek a tanítványok Júdásról? Mit gondolt ő önmagáról? Jn 13:29.

„Júdás nagyon jó véleménnyel volt saját intézkedési képességéről. Pénzügyi szakértőként sokkal többre tartotta magát tanítványtársainál, s úgy irányította őket, hogy ők is ugyanilyen megvilágításban lássák őt. Megnyerte bizalmukat, s erősen befolyásolni tudta őket. A tanítványokat becsapta állítólagos együttérzése a szegényekkel, művészi tettetése oda vezetett, hogy rossz szemmel nézték Mária odaadását.” – JÉ 470.

c. Mi hajtja gyakran azokat, akik csendesén zúgolódnak másokra? Milyen hatással lehet ez a célszemélyre? Júd 1:16.

„Mária hallotta a bíráló szavakat. Szíve megremegett. Félt, hogy nővére is megfeddi szertelenségét. A Mester is azt hiheti, hogy meggondolatlan. Mentegőzés, kifogáskeresés nélkül vissza akart vonulni?” – JÉ 470-471.

a. Hogyan volt befolyásolva Simon saját farizeusi büszkesége és Mária tette által? Hogyan bírálta Jézust? Lk 7:39.

„Simont, a házigazdát is befolyásolta Júdás bírálata Mária ajándékát illetően, ezért meglepődött Jézus viselkedésén. Sérelem érte farizeusi büszkeségét...

Krisztus Simont leprából gyógyította meg: élő halottat szabadított meg. Most Simon mégis megkérdőjelezte a Megváltó prófétaságát. Mivel Krisztus megengedte ennek a nőnek, hogy közeledjen hozzá, nem küldte el méltatlankodva, mint olyat, akinek bűnei túl nagyok a megbocsátásra, mivel nem mutatta ki, hogy látja bukott voltát, Simont kísértette a gondolat: Ő nem is próféta.” – JÉ 475.

b. Milyen dolgokat tárt fel Jézus Simon és Mária bensőséges életéről? Lk 7:40-43. Hogyan feddte meg Jézus Simont, és miért? Lk 7:44-46.

„[Simon] nem ismerte föl, hogy Isten Fiának Isten szerint kell eljárnia, könyörülettel, szelídséggel, kegyelemmel. Véleménye szerint Jézusnak nem kellett volna figyelembe vennie Mária bűnbánó szolgálatát. Cselekedete – megcsókolta Krisztus lábát és megkenste a kenettel – súlyosbító dolognak tűnt keményszívűsége számára. Azt gondolta, ha Krisztus próféta lenne, felismerne és megdorgálná a bűnösöket.

Ahogy Nátán tette Dáviddal, Krisztus is egy példázat köntösébe rejtette feddő szavait, s így vendéglátóját hozta olyan helyzetbe, hogy ítéletet mondjon önmaga felett. Simon vitte bűnbe a nőt, akit most megvetett. Mélyen megrontotta... Simon azonban igazabbnak tartotta magát Máriánál, és Jézus szerette volna, ha belátja, mekkora bűnt követett el. Meg akarta mutatni, hogy bűne nagyobb, mint az asszonyé.” – JÉ 475-476.

c. Hogyan reagáltak a zsidók, amikor Jézus azt mondta, hogy Mária bűnei megbocsáttattak? Lk 7:48-49. Milyen hatással volt Krisztus példázata Simon szívére?

„Simon most új megvilágításban kezdte látni önmagát. Láta, hogyan tekinti Máriát az a Valaki, aki több mint próféta. Megértette, hogy Krisztus prófétai szeme olvas a nő szerető, odaadó szívében. Elöntötte a szégyen, s felismerte, hogy felette álló Lény színe előtt áll.” – JÉ 476.

- a. Miért vagyunk arra buzdítva, hogy őszintén beszéljünk olyan bűnös emberrel, mint Simon, annak ellenére, hogy bizonytalannak tűnik a végeredmény? Péld 9:8; Jak 5:20.**
-
-

„Mária, a bűnös, bocsánatot nyert, viszont [Simon], a bűnös, nem nyert bocsánatot. Az igazság merev szabálya, melyet az asszonyra akart alkalmazni - őt ítélte el.

Simont megindította Jézus figyelmessége, hogy nem fedtte meg nyíltan a vendégek előtt. Nem úgy bántak vele, ahogyan ő akart Máriával bánni. Láta, hogy Jézus nem óhajtotta kiteregetni bűnét másoknak, hanem a helyzet igaz felmérésével meg akarta győzni elméjét, együttérző gyöngédségével leigázni szívét. Ha Krisztus keményen elítéli Simont, akkor szíve megkeményedett volna, a türelmes intés azonban meggyőzte tévedéséről. Láta a hatalmas adósságot, mellyel Urának tartozott. Büszkesége megalázkodott, megbánta bűnét, s a kevély farizeusból szerény, önfeláldozó tanítvánnyá vált.” – JÉ 477.

- b. Mit mondott Jézus Mária tetteről? Hogyan bátorította? Mt 26:12-13; Lk 7:50.**
-
-

„Máriát nagyon bűnösnek tekintették, Krisztus azonban ismerte az életét alakító körülményeket. A remény minden szikráját kiolthatta volna lelkében, de nem tette, sőt Ő emelte föl a kétségbeesésből, a romlásból. Hétszer dorgálta meg a nő szívét és értelmét uraló démonokat - ezt Mária hallotta. Hallotta Jézus erős kiáltását Atyjához az ő érdekében. Tudta, mennyire sérti a bűn az Ő szeplőtlen tisztaságát, s az Ő erejével győzött.” – JÉ 477.

SEMEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Júl. 4. Péntek

1. Hogyan fejleszthetem önmagamban Mária jó tulajdonságait?
2. Milyen figyelmeztetést észlelhetünk Júdás magatartásából az ünnepen?
3. Hogyan kerülhetem el azt a csapdát, amibe Simon gondolatai vezettek?
4. Szól-e számomra is azon vigasztaló szavak amelyeket Krisztus mondott Máriának?
5. Mire tanít az, ahogyan Jézus meggyőzte Simont a tévedéséről?

A DIADALMAS BEVONULÁS

„Mondjátok meg Sion leányának: Ímhol jó néked a te királyod, alázatosan és számaron ülve, és teherhordozó számarának vehén.” (Mt 21:5)

Javasolt olvasmány: [Jézus Élete, 479-487. \(Jó a te királyod\)](#)

„Krisztus eljött, hogy megmentse Jeruzsálemet. A farizeusi büszkeség, képmutatás, rosszindulat és féltékenységek azonban megakadályozta szándékának végrehajtásában.” – JÉ 485.

1. AZ OLAJFÁK-HEGYÉN

Júl. 6. Vasárnap

a. Milyen utasításokkal küldött előre tanítványai közülük kettőt Jézus, amikor Jeruzsálemhez közeledtek? [Mt 21:1-5.](#)

„Jézus... előreküldte két tanítványát, hogy hozzanak neki egy nőstényszamarat vemhestül. A Megváltó már születésekor idegenek vendégszeretetére volt utalva. A jászol, melyben feküdt, kölcsönzött pihenőhely volt. Most – noha az Ővé a sok állat az ezernyi hegyen – egy idegen jóindulatától függött: kap-e egy állatot, melyen bevonulhat Jeruzsálembe, mint király.” – JÉ 479.

b. Mit tettek a tanítványok? [Mt 21: 6-7.](#)

„A tanítványok kitörő lelkesedéssel terítették ruháikat az állatra, és ráültették Mesterüket. Eddig Jézus mindig gyalog utazott, s a tanítványok először csodálkoztak, amiért most egy állatot választott. Szívükben felcsillantotta a reményt az örömteli gondolat, hogy Ő a fővárosba megy, királlyá kiáltják, majd érvényesítik királyi hatalmát.” – JÉ 479.

a. Mit tett a sokaság amikor hallották, hogy Jézus Jeruzsálembe jön? Jn 12:12-13.

„[A tanítványok] Útközben elmondták fényes várakozásaikat Jézus barátainak, az izgalom közelben, távolban egyaránt terjedt, s a népben a várakozás tetőfokára hágott.” – JÉ 480.

b. Mi készítette a sokaságot arra, hogy Jézust Messiásként üdvözölje ezen az örömteli alkalmon? Zak 9:9; Jn 12:14-15.

„Krisztus a zsidó királyi bevonulási szokás szerint járt el. Azon az állaton ült, melyen Izrael királyai is, s melyről a prófécia megjövendölte, hogy így fog a Messiás eljönni országába. Ahogy felültették a csikóra, hangos diadalkiáltás remegtette meg a levegőt. A sokaság éltette a Messiást, királyát. Jézus most fogadta a hódolatot – ezt azelőtt sohasem engedte meg – s tanítványai ezt bizonyítéknak fogták fel, hogy boldog reményeik teljesülnek: láthatják Őt trónra lépni.” – JÉ 480.

c. Hogyan ismételte örömében a szabadulásra vágyó nép a zsoltáros szavait? Mt 21:9; Zsol 118:26.

„A sokaság meg volt győződve róla, hogy eljött felszabadulásuk órája. Képzeletben már látták a római seregek kiűzését Jeruzsálemből, Izraelt újból független nemzetté válni. Mindenki boldog volt és izgatott, az emberek egymást fölülmúlva fejezték ki hódolatukat iránta. Nem tudtak külső pompát, ragyogást biztosítani, de átadták neki boldog szívük imádatát. Nem nyújthattak át drága ajándékokat, de felsőruháikat terítették elé szőnyegül, s az utat lombos olaj- és pálmaágakkal hintették be. Nem vihettek királyi zászlókat a diadalmenet élén, hanem óriási pálmaágakat vágtak – a győzelem természet-adta jelképeit – és üdvívalgás, hozsánnák közepette fennen lobogtatták azokat.” – JÉ 480.

a. Hogyan reagált néhány farizeus a Krisztust dicsőítő ünneplésre? In 12:19; Lk 19:39.

„Számos farizeus látta a jelenetet, forrt bennük az irigység és a rosszindulat, s más irányba akarták terelni a nép érzelmeinek hullámain. Teljes tekintélyüket latba vetve próbálták elhallgattatni a népet, de felhívásaik és fenyegetéseik csak fokozták a lelkesedést. Attól tartottak, hogy a sokaság számbeli fölényében királlyá teszi Jézust. Végső megoldásként áttörtek a tömegen a Megváltóhoz, és feddő, fenyegető szavakkal támadtak neki: 'Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat!' (Lk 19:39). Kijelentették, hogy az ilyen zajos felvonulásokat a törvény tiltja, s a hatóságok sem engedélyezik.” – JÉ 482.

b. Milyen választ adott nekik Jézus? Lk 19:40.

„Ezt a diadalmenetet maga Isten rendelte. Megjövendölte a próféta, hogy embernek nem áll hatalmában megmásítani Isten szándékát. Ha az ember nem tudta volna végrehajtani tervét, Ő hangot ad az élettelen köveknek, s azok magasztalták volna Fiát, zengték volna dicséretét.” – JÉ 482.

„A papok és vezetők csak annyira tudták elzárni az igazságosság Napjának sugarait a világtól, mint amennyire a valóságos nap ragyogását meg tudták volna vonni Földünkötől. Krisztus népe minden ellenállás dacára vallomást tett Krisztus országáról.” – ICsK Feb. 8.

„Isten munkája mindig előre fog haladni, még annak ellenére is, hogy ha az ember akadályozza és rombolja.” – SJ 85.

c. Hogyan volt ez a csodálatos felemelkedés a prófécia beteljesülése, mint ahogyan azt sokan felismerték a tömegből? Zak 9:9.

„Ahogy az elnémult farizeusok visszahúzódtak, Zakariás szavait százak ismételték fennen.” – JÉ 482.

a. Milyen célból engedett meg Jézus ilyen nagy megmozdulást a Jeruzsálembe való diadalmas bevonulásának napján? Jn 12:16, 23-28.

„Földi életében Jézus még sohasem engedett meg ilyen felvonulást. Világosan látta előre a következményeket, a kereszthalált. Célja az volt, hogy nyilvánosan előlépjen, mint Üdvözítő. Fel akarta hívni a figyelmet az áldozatra, mely megkoronázza küldetését a halott világért. Mialatt a nép Jeruzsálemben gyülekezett, hogy megünnepelje a húsvétot, Ő, a valóságos Bárány önként elkülönítette Magát, mint áldozatot. Szükséges, hogy egyháza minden elkövetkező korban komoly elmélkedés és tanulmányozás tárgyává tegye halálát, mely a világ bűneiért történt. Minden ezzel kapcsolatos tényt kétség nélkül igazolni kell. Szükséges, hogy minden ember tekintete rá irányuljon, a nagy áldozatot megelőző eseményekre éppoly figyelmet kell fordítani, mint magára az áldozatra. Ilyen megmozdulás után, mely Jézus jeruzsálemi bevonulását kísérte, mindenki figyelni fogja gyors közeledését a végső helyszínhez.

A diadalmas bevonulással kapcsolatos eseményekről szélteben-hosszában fognak beszélni, s mindenki Jézusra fog gondolni. Keresztre feszítése után sokan visszaemlékeznek ezekre az eseményekre, megpróbáltatásával és halálával összefüggésben. Ez elvezeti őket a próféciakutatásra, s meggyőződnek róla, hogy Jézus volt a Messiás. Így mindenfelé megsokszorozódik a hitre térők száma.” – JÉ 481.

b. Meglepően mit tett Jézus mikor egészében látta meg a várost? Miért? Lk 19:41-44.

„Az örvendezés közepette, amikor mindenki hódolattal adózott neki, Izrael királya könnyekre fakadt. Nem az öröm könnyei ezek, hanem a kimondhatatlan kínok könnyei és sóhajai. A sokaságra is hirtelen szomorúság szállt. Dicsőítő hangjaik elhallgattak. Sokan sírva fakadtak, mert együttéreztek a bánattal, amelyet pedig nem is értettek.

Jézus könnyei nem a rá váró szenvedések miatt hulltak... Jeruzsálem látványa hasított Jézus szívébe – Jeruzsálemé, mely visszautasította Isten Fiát, megvetette szeretetét, nem hagyta magát meggyőzni hatalmas csodái által, most pedig életére tör. Látta, milyen bűnt követett el Üdvözítőjének elvetésével.” – JÉ 483-484.

- a. Milyen kérdést tettek fel a vezetők, amikor Jézus belépett Jeruzsálembe? Milyen választ kaptak a láрма közepette? Mt 21:10-11.
-

„Ahogy a menet elkezd leereszkedni az Olajfák hegyéről, beleütközik a vezetőkbe. Ezek kérdik, mi az oka a nagy örvendezésnek. A kérdésre: 'Kicsoda ez?' – a tanítványok ihletett lelkülettel válaszolnak. Ékes hangon ismétlik a Krisztusra vonatkozó próféciaikat.” – JÉ 486.

- b. Ahogyan Jézus megérkezett a városba, mit tett a templomban? Mt 21:12-16; Zsol 8:3.
-

„Három évvel korábban a templom vezetői megszegyenültek, amikor elmenekültek Jézus elől. Azóta is csodálkoztak ijedtségükön, feltétlen engedelmességükön egy egyszerű, alázatos Ember iránt. Lehetetlennek tartották, hogy méltatlan alárendelődésük megismétlődjék. Most mégis jobban megrémültek, mint azelőtt, sietősebben teljesítették parancsát. Senki sem merészelte megkérdőjelezni hatalmát. Papok és kereskedők állataikat maguk előtt hajtva menekültek színe elől...

Amikor a tömeg elmenekült a templomból, sokan hátra maradtak. Ezekhez csatlakoztak az újonnan érkezettek. A templomudvart újból megtöltötték a betegek és haldoklók, és Jézus még egyszer szolgált nekik” – JÉ 497.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Júl. 11. Péntek

1. Hogyan ismétlődik ma is gyakran a farizeusok hozzáállása?
2. Mi jellemezte azokat, akik Krisztust, mint megígért királyt tisztelték?
3. Mi idézheti elő azt, hogy úgy sírjon Jézus miattam is, mint Jeruzsálem miatt?
4. Hogyan teljesedett be ezen alkalommal a Zakariás 9:9 próféciaja?
5. Miért hagyta Krisztus ez alkalommal, hogy nyilvánosan ekkora elismerést kapjon?

JÉZUST AKARJUK LÁTNI

„Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.” (Jn 12:24)

Javasolt olvasmány: [Krisztus Példázatai, 49-55. \(A magvetés egyéb tanulságai\)](#)

„Sátán uralmát egyedül Krisztus halála által lehetett megtörni. Csak így lehetett az embert megváltani, Istent megdicsőíteni.” – JÉ 528.

1. KELETRŐL ÉS NYUGATRÓL

Júl. 13. Vasárnap

a. Kik keresték Jézust születésekor, az élete kezdetén? Mit hoztak neki? [Mt 2:1-2, 10-11.](#)

b. Kik keresték Jézust a földi szolgálata végén? Kiket képviseltek? [Jn 12:20.](#) Mire tanít ez bennünket? [Mt 8:11.](#)

„Amikor egykor a napkeleti bölcsek eljöttek, hogy megtalálják Krisztust, földi élete kezdetén, úgy jöttek most élete végén ezek az emberek Nyugatról. Krisztus születésekor a zsidók olyannyira elfoglaltak voltak saját nagyravágyó terveikkel, hogy nem vettek tudomást jöveteléről. A mágusok pogány földről jöttek a bölcshöz ajándékaikkal, hogy imádják a Megváltót. Ugyanígy ezek a görögök a nemzeteket, törzseket, a világ népeit képviselték, mikor eljöttek, hogy lássák Jézust. Ugyanígy minden kor és minden föld népeit vonzani fogja a Megváltó keresztye...”

Egyesek feltételezték – elterjedt a hír –, hogy miután kiűzte a papokat és vezetőket a templomból, Dávid trónjára lép, és uralkodik, mint Izrael királya. A görögök szerették volna tudni az igazat küldetését illetően.” – JÉ 625-626.

a. Hogyan fejezték ki vágyukat a görögök? Jn 12:21.

b. Hogyan értesült Jézus a kérésről? Mit érzett ezzel kapcsolatban? Jn 12:22-23.

„Amikor Krisztus hallotta a sóvárgó kérést: 'Látni akarjuk a Jézust' (Jn 12:21), melyet visszhangzott az egész éhező világ kiáltása, ábrázata felderült és így szólt: 'Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek fia' (Jn 12:23). A görögök kérésében meglátta nagy áldozata eredményét, aratását.” – JÉ 525.

„Vágyuk teljesült. Ő a templomnak abban a részében volt, ahová csak zsidók léphettek be, de kiment a görögökhöz a külső udvarba, és személyes beszélgetést folytatott velük.” – JÉ 626.

c. Hogyan motiválhat minket Krisztus gyengéd tekintete, ahogyan keresi ezeket az idegeneket? Lk 14:23; Préd 11:1-2.

„Minden lehető erőfeszítést meg kell tennünk, hogy az igazság ismeretét mindenkivel közöljük, kik azt hallani akarják, és sokan vannak, kik készek azt meghallgatni. Minden nagy városunkban vannak Istennek őszinte gyermekei, kik érdeklődnek az igazság után... 'Ismételd az üzenetet, ismételd az üzenetet!' – hangzott felém a szózat újból és újból. Mondd népemnek, hogy ismételje az üzenetet olyan helyeken, ahol először hirdettetett, és ahol gyülekezetek egymás után az igazság mellett foglaltak állást; Isten hatalma pedig rendkívüli módon tett bizonyosságot az üzenetről.” – Ev 265.

„Isten nem mondotta nekünk, hogy különleges, csodálatos külszínre kell törekednünk. Az igazságot hirdetniünk kell a főutakon és az ösvényeken, tehát a munkát értelmesen, ésszerű módszerekkel kell végeznünk... Az a mű, amit Krisztus végzett világunkban, példakép számunkra. A külsőségektől és a feltűnéskeltéstől annyira távol kell magunkat tartani, amint Krisztus tette. A szenzáció nem vallás, bár a vallás kifejezi a maga tiszta, szent, felemelő, meg-szentelő hatását, lelki életet és üdvösséget hoz.” – Ev 268.

a. Milyen összehasonlítást tett Jézus a búzaszem és az Ő küldetése között? Jn 12:24.

„A földbe temetett mag gyümölcsöt terem, és azt azután ismét elvetik. Így sokszorozódik meg a termés. Hasonlóképpen Krisztus halála a Kálvária keresztyén gyümölcsöt fog hozni az örök életre. Az ezen az áldozaton való elmélkedés lesz a dicsősége azoknak, akik annak gyümölcseként örökké élni fognak.

A saját életét megtartó gabonamag nem teremhet gyümölcsöt. Maga marad. Krisztus, ha úgy dönt, megmenthette volna magát a haláltól. Ha azonban ezt teszi, egyedül maradt volna. Egyetlen gyermeket sem vihetett volna Istenhez. Csak életének letevésével adhatott életet az emberiségnek. Csak azzal, hogy a földbe hullott és meghalt, válhatott a magjává annak a roppant aratásnak – a nagy sokaságnak –, mely minden nemzetből, ágazatból, nyelvből és népből Isten üdvözültjeit alkotja.” – JÉ 527.

b. Mire alkalmazta még Jézus a magról szóló példázatot? Jn 12:25-26.

„Mindenkinek, aki munkásként Krisztussal együtt akar gyümölcsöt teremni, először a földbe kell hullnia és meghalnia. Az életet a világ szükségleteinek barázdájába kell vetni. Az önszeretnek, önérdeknek el kell vesznie. Az önfeláldozás törvénye saját megtartásunk törvénye is. A gazda úgy őrzi meg gabonáját, hogy elveti. Így van ez az emberi életben is. Adni ugyanaz, mint élni. A megőrzött élet az, amit önként adunk Isten és az emberek szolgálatára. Akik Krisztus kedvéért feláldozzák életüket e világban, az örök életre tartják meg azt.

A magunkért eltöltött élet olyan, mint a megevett gabona. Eltűnik anélkül, hogy megsokszorozódna. Az ember összegyűjthet magának mindent, amit csak tud, élhet, gondolkodhat, tervezhet magának, de élete elmúlik és semmi je sem marad. Az én szolgálatának törvénye az önpusztítás törvénye.

[Jn 12:26. idézve] Mindenki részese lesz Jézus dicsőségének, aki hordozta Vele az áldozat keresztyét. Megalázottságában, fájdalomban örömet szerzett Krisztusnak, hogy tanítványai Vele együtt fognak megdicsőülni. Ők önfeláldozásának gyümölcsei.” – JÉ 527-528.

a. Hogyan imádkozott Jézus, amikor a kereszthalálára gondolt? Jn 12:27-28.er.

„Krisztus a jövőbe tekintve már itta is a keserű poharat. Embervolta megborzongott az elhagyatás órájától, mikor látszólag még Isten is elhagyja, mikor mindenki látja Őt ostromoztatni, verettetni és kínoztatni. Visszaretent a nyilvános megszégyenítéstől, és a szégyenletes, meggyalázó haláltól, amikor mint a legnagyobb bűnössel bánnak Vele. A sötétség erőivel vívott küzdelmének előrevetülése, az emberi törvényszegés szörnyű terhének átérzése és az Atya bűn miatti haragja okozta, hogy Jézus lelke elalélt, és arcát a halál sápadtsága lepte el.

Azután engedelmességet mutatott Atyja akarata iránt. 'De azért jutottam – mondta – ez órára. Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!' (Jn 12:27-28). Sátán uralmát egyedül Krisztus halála által lehetett megtörni. Csak így lehetett az embert megváltani, Istent megdicsőíteni. Jézus beleegyezett a haláltusába, vállalta az áldozatot.” – JÉ 528.

b. Milyen válasz hallatszott a mennyből? Jn 12:28.ur. Mit mondott erre a tömeg? Jn 12:29.

„Amikor a hang hallatszott, fény hatolt át a felhőn, körülvette Krisztust, mintha a végtelen Erő karjai tűzfalként fogták volna Őt körül. A nép rémülten, álmélkodva szemlélte a jelenetet. Senki sem mert megszólalni. Néma ajakkal, visszafojtott lélegzettel, szemét Jézusra szegezve állt mindenki. Az Atya bizonyágtétele elhangzott, a felhő felemelkedett, és szétszóródott az égen. Egy időre véget ért a látható kapcsolat Atya és Fiú közt.

'A sokaság azért, amely ott állt és hallotta vala, azt monda, hogy mennydörgött: mások mondanak: Angyal szólt néki' (Jn 12:29). Az érdeklődő görögök viszont látták a felhőt, hallották a hangot, megértették jelentését, és valóban felismerték Krisztust: számukra Isten Küldötteként nyilatkozott meg.

Isten hangja hallatszott Jézus keresztségekor szolgálatának kezdetén, majd újra átváltozásakor a hegyen. Most, szolgálatának végén harmadszor volt hallható.” – JÉ 528-529.

a. Hogyan reagált a zsidók többsége a mennyei hang hallatára annak ellenére, hogy Jézus sok csodát is tett? Jn 12:37-41.

„Jézus éppen most jelentette ki a legünnepelesebb igazságot a zsidók állapotát illetően. Utoljára folyamodott hozzájuk, kimondta sorsukat. Most Isten újra pecsétjét helyezte Fiának küldetésére. Elismerte azt, Akit Izrael elvetett. 'Nem én értettem lón e szó – mondta Jézus –, hanem tiértettetek' (Jn 12:30). Ez koronázta meg Messiás-voltának bizonyítékait, jel volt az Atyától, hogy Jézus igazat szól, és Isten Fia.” – JÉ 529.

„Egyszer megkérdezték a Megváltót: 'Micsoda jelt mutatsz tehát te, hogy lássuk és higgyünk néked?' (Jn 6:30). Számtalan jelt kaptak, de becsukták a szemüket és megkeményítették szívüket. Most, amikor maga az Atya szólt, nem kérhettek több jelt, mégsem hittek.” – JÉ 530.

b. Hogyan figyelmeztetnek bennünket egyes vezetők tettei, annak ellenére, hogy meg voltak győződve Krisztus küldetésének valóságáról? Jn 12:42-43.

„Inkább szerették az emberek dicséretét, mint Isten jóváhagyását. Hogy megmeneküljenek a szemrehányástól és a szégyentől, megtagadták Krisztust, visszautasították az örök élet ajándékát. Századok óta milyen sokan teszik ugyanezt!” – JÉ 530.

1. Milyen jelentőséggel bír az, hogy némelyek keresték Krisztust születésekor, most pedig a görögök tették ezt?
2. Hogyan alkalmazható az életemre a búzaszem példázata?
3. Miről ismerhetem fel Isten hangját, amiről sokan úgy gondolják, hogy csak mennydörgés?
4. Milyen félelmek és aggodalmak voltak a zsidó vezetőkben, amelyeket nekem szükséges volna elkerülnöm?
5. Ismerted a földbe vetett búzaszem két vonatkozási területét!

JÉZUS A SZOLGÁK SZOLGÁJA

„Mert példát adtam néktek, hogy amiképen én cselekedtem veletek, ti is akképen cselekedjetek.” (Jn 13:15)

Javasolt olvasmány: [Jézus Élete, 548-558. \(A szolgák szolgálja\)](#)

„Krisztus egész élete az önzetlen szolgálat élete lett. 'Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon' (Mt 20:28), - minden cselekedetével erre akarta megtanítani őket." – JÉ, 548.

1. EGY POGÁNY GYAKORLAT

Júl. 20. Vasárnap

a. Mi volt az a romboló mentalitás, amely Lucifertől származik, és hatással volt a zsidókra, beleértve Krisztus tanítványait is? Érinthet-e bennünket is ez a dolog? [Lk 22:24-25.](#)

„Lucifer Isten hatalmát kívánta, de nem jellemét. A legmagasabb helyre vágyott, és mindenki, akit az ő lelke indít, ugyanazt fogja tenni. Így elkerülhetetlen az elidegenedés, az összhang hiánya, a viszály. Az uralom a legerősebb jutalma lesz. Sátán országa az erőszak országa: mindenki akadálnak tekinti a másikat saját előrejutásának útjában, vagy lépcsőnek, melyen keresztüllépve magasabb helyre juthat.” – JÉ 368.

„A világ országaiban a társadalmi rang önfelmagasztalást jelent. A népről azt tartották, hogy csak az uralkodó osztályok jólétéért létezik. Befolyás, gazdagság, műveltség megannyi eszközt jelentettek a tömegek kézbentartására a vezetők érdekében. A felsőbb osztályok gondolkodtak, döntöttek, birtokoltak és uralkodtak, az alsóbbak pedig engedelmeskedtek és szolgáltak. A vallás – csakúgy, mint az összes többi dolog – a hatalom ügye volt. A néptől elvárták, hogy úgy higgyenek, éljenek, ahogyan feljebbvalóik diktálják. Az ember emberi jogát, hogy maga gondolkodjon és cselekedjen, egyáltalán nem ismerték el.” – JÉ 461-462.

„Lelki gőg, uralomvágy, a tisztség és megtiszteltetés kívánása, az önfegyelem hiánya, szenvedély vagy előítélet, ingatag magatartás vagy az ítélőképesség hiánya megzavarhatják a gyülekezetet és elpusztítják békességét.” – 5B 175.

- a. Milyen elvet állított fel Jézus a magasabb pozíció utáni ambiciózus vágyakozással éles ellentétben? Milyen példát adott e tekintetben? Lk 22:26-27; Jn 13:13-16.**
-
-
-

„Krisztus más elvekre alapozta országát. Az embereket nem hatalomra, hanem szolgálatra hívta, az erőseket, hogy hordozzák a gyöngék fogyatékosságait. Az erő, a rang, a tehetség, a műveltség mind nagyobb kötelezettséget rótt birtoklójára embertársainak szolgálatában...

Krisztus országában nincs úri elnyomás, nem kényszerítenek ki semmilyen viselkedést. A mennyei angyalok nem uralkodni vagy hódolatot kierőszakolni jönnek a földre, hanem a kegyelem követeként, hogy együttműködjenek az emberekkel fajunk felemelésében.” – JÉ 462-463.

- b. Hogyan kezelte Krisztus a helytelen emberi hozzáállást, hogy megváltoztassa természetes hajlamunkat? Fili 2:3-4.**
-
-
-

„Természetes, de nem kellemes jellemvonásunk, hogy pillanatok alatt felzippantjuk, és soha el nem felejtjük a mások hibáit és botlásait.

B. testvér nem törekszik egységre testvéreivel. Önelégültsége arra vezette, hogy nem tartja fontosnak az egységet. Azt gondolja, hogy ő sokkal okosabb testvéreinél, és nagy leereszkedés lenne részéről, ha figyelemre méltónak fogadná el nézeteiket és tanácsaikat... A testvér azt tartja, hogy olyan bölcs és tapasztalt, hogy semmi szüksége az intésekre, melyekre pedig másoknak feltétlenül szükségük van. Olyan jó a véleménye tudásáról, és oly igen nagyra tartja kiváló képességeit, hogy azt képzei, készen áll bármily veszedelmes helyzetre.” – 3B 444-445.

„A világi önzés légköre, amit némelyek mint valami felhőt visznek magukkal, lehűtve a levegőt, melyet mások beszívnak, beteggé teszi és gyakran halálra hűti a lelket.” – 3B 528.

„Ha a testvérek között az önzetlen szeretet lakozik, akkor a saját kívánságokat és utakat könnyen fel lehet adni.” – ESz 277.

a. Milyen aggodalmaik voltak még mindig az apostoloknak röviddel a húsvét előtt? Mt 20:20-24; Lk 22:24.

„Támada pedig köztük versengés is, hogy ki tekinthető köztük nagyobb-nak’ (Lk 22:24). A versengést Jézus jelenlétében is folytatták, és ezzel fájdalmat okoztak Neki, és megsebesítették. A tanítványok ragaszkodtak ahhoz a kedvenc elképzelésükhöz, hogy Krisztus biztosítja hatalmát a földön, és elfoglalja helyét Dávid trónján. Szívében mindegyik még mindig a legmagasabb hely után vágyakozott ebben a földi királyságban. Felbecsülték önmagukat és egymást, és ahelyett, hogy testvéreiket tartották volna méltóbbnak az első helyre, magukat helyezték oda gondolatban. Jakab és János kérése, hogy ők ülhessenek Krisztus trónjának a jobb és bal oldalán, fellobbantotta a többiek méltatlankodását. Az, hogy Jakab és János annyira túlbecsülték magukat, hogy merték kérni maguk számára a legmagasabb helyeket, annyira felháborította a többi tíz tanítványt, hogy az egymástól való elidegenedés veszélye fenyegette társaságukat. Úgy érezték, hogy tévesen ítélték meg őket, hogy nem méltányolták, értékelték hűségüket és képességeiket. Jakabot és Jánost Júdás ítélte el legkeményebben.

Mikor a tanítványok beléptek abba a helyiségbe, amelyben a vacsorát meg akarták enni, szívük tele volt haraggal. Júdás nyomakodott legközelebb Jézushoz, és Jézus bal oldalán telepedett le. János ült Jézus jobb oldalán. Júdás eltökélte, hogy elfoglalja a legmagasabb helyet.” – JÉ 549-550.

b. Milyen hasonlatról felejtkeztek el a tanítványok, amivel újabb okot adtak a nézeteltérésre? Mt 18:1-4.

„Az egyenetlenkedésnek egy másik oka is támadt. Az ünnepen az volt a szokás, hogy egy szolga megmosta a vendégek lábát, és ez alkalommal is megtették az előkészületeket ennek a szolgálatnak az elvégzésére. A kancsó, a mosdótál és a törülköző már ott volt, elkészítve a lábmosásra. Szolga azonban egy sem volt jelen. A tanítványok dolga lett volna a lábmosás elvégzése. Sértett hiúságukból kifolyólag azonban a tanítványok egyike sem vállalkozott arra, hogy betöltsen a szolga szerepét. Mindegyikük közömbösséget tanúsított, mintha nem lettek volna tudatában annak, hogy van valami feladat a számukra, amelyet valamelyiküknek el kell végeznie. Hallgatásukkal azt nyilvánították ki, hogy nem voltak hajlandók megalázni magukat ennek a szolgálatnak az elvégzésével.” – JÉ 550.

„Gondoljunk arra, hogy miként hangzanak szavaink Isten fülében, hogyan néznek ki önző gondolataink az Ő szemében, amikor ítélkezünk és elítélünk másokat, akik szívükben és céljukban talán jobbak is nálunk.” – ST February 19, 1885.

a. Mit tett Jézus, miután egy ideig türelmesen várta, hogy a tanítványok kezdeményezzenek? Jn 13:3-5.

„Jézusnak ez a tevékenysége kinyitotta a tanítványok szemét. Keserű szégyen és megaláztatás töltötte be szívüket. Megértették a szavakkal ki nem mondott dorgálást, és teljesen új fényben látták meg magukat.” – JÉ 551.

„Krisztus így fejezte ki tanítványai iránt érzett szeretetét. Tanítványai önző lelkülete szomorúsággal töltötte el őt, de nem szállt velük vitába ez alkalommal. Ehelyett olyan példát adott nekik, amelyet sohasem felejtene majd el.” – JÉ 551

b. Hogyan reagált Péter, mikor Jézus meg akarta mosni lábát? Jn 13:6-8.er.

„Péter nem tudta elviselni, hogy úgy lássa az ő Urát, akit Isten Fiának hitt, amint az éppen egy szolga munkáját végzi. Egész lelke fellázadt e megaláztatás ellen. Nem fogta fel, hogy Krisztus éppen azért jött el erre a világra.” – JÉ 552.

b. Meddig engedett Júdás Sátán kísértéseinek? Hogyan fejezte ki Krisztus, hogy tudatában van ennek? Jn 13:2, 10-11.

„Húsvét előtt Júdás másodszor is találkozott a papokkal és az írástudókkal, és szerződést kötött velük arról, hogy kezükbe adja Jézust. Ezután azonban mégis úgy vegyült össze a tanítványokkal, mintha ártatlan lenne minden bűntől, mintha soha semmi rosszat nem követett volna el, és érdeklődést tanúsított az ünnepre való előkészület munkája iránt. A tanítványok semmit sem tudtak Júdás szándékáról. Egyedül Jézus tudta leolvasni arcáról a titkát. Nem leplezte azonban őt le. Jézus aggódott Júdás lelkéért is. Olyan terhet érzett Júdásért is, mint Jeruzsálemért, mikor sírt a pusztulásra szánt város felett. Jézus szíve sírt Júdásért. Miként mondhatnék le rólad? Ennek a szeretetnek a kényszerítő erejét Júdás is megérezte. Mikor az Üdvözítő kezei mosták a tanítványok poros lábait, és a kendővel szárazra törölték azokat, Júdás szíve újra és újra megremegett, és arra ösztökölte, hogy akkor és ott vallja be bűnét. Júdás azonban nem akart megalázkodni.” – JÉ 551.

a. Mit szeretne bemutatni valójában Jézus ezzel a tetteivel? Jn 13:8.ur.

„Urunk cselekedete útján ez az alázatra tanító szertartás megszentelt szolgálat lett. A tanítványoknak figyelembe kellett ezt venniük, hogy mindig megtarthassák elméjükben Krisztusnak az alázatosságról és a szolgálatról adott leckéjét.

Ez a szertartási előírás a Krisztus által rendelt úrvacsorára való előkészület. Amíg a büszkeséget, az egyenletlenséget és a versengést ápolgatjuk, a szívünk nem tud közösségbe kerülni Krisztussal. Nem vagyunk felkészülve, hogy elfogadjuk testének és vérének közösségét. Ezért rendelkezett Jézus úgy, hogy elsősorban az Ő megalázkodásának az emlékjeleit vegyük figyelembe.” – JÉ 555-556.

b. Milyen szavakat mondott Jézus a lábmosság szertartása után, amik igazán nagy jelentőségűek? Miről kellene gondolkodnunk a szertartás alatt? Jn 13:12-17.

„Esendők vagyunk, és sokszor tévedtünk. Térjünk vissza az Úrhoz bűnbánattal és bűnbeismeréssel! Amikor összegyűlünk, hogy részt vegyünk az Úr házának szertartásaiban, tegyünk helyre minden rosszat, amennyire hatalmunkban áll. Amikor meghajolsz egy testvér előtt és megmosod lábát, akkor tedd fel magadnak a kérdést: 'Van valami a szívemben, ami elválaszt ettől a testvértől? Mondtam vagy tettem bármit, ami elidegenít bennünket?' Ha igen, akkor szüntesd azt meg azáltal, hogy szívből megvallod bűnödöt. Így a szív a szívhez kötődik, és Isten áldása megnyilvánul.” – RC 283.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Júl. 25. Péntek

1. Milyen ellentét van a mennyei és a földi magatartás között?
2. Ha nem vagyok hajlandó megmosni a hittestvérem lábát, akkor mit utasítok el valójában?
3. Mire figyelmeztet engem Júdás lelkivilága?
4. Hogyan változtatta meg Krisztus a tanítványok hozzáállását?
5. Mi a lábmosság szertartásának célja és jelentősége?

A Generál Konferencia Oktatási Osztálya részére

Az oktatás, akárcsak a megszentelődés, egy élet munkája. Első éveinktől az örökkévalóságig a tanulás mindig az emberi tapasztalat szerves része. Ezen a szombaton kérjük a támogatásodat ahhoz, hogy a gyülekezetnek ez a létfontosságú része kibővüljön.

Első éveinktől kezdve tanulnunk kell, hogy miként legyünk misszionáriusok: „Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába.” – JÉ 154. „És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz” (5Móz 6:7). Amikor pedig már a győzelem biztos, és bűn és bűnösök már nincsenek, az oktatási munka akkor is tovább folytatódik.

Gyülekezetünknek ma sokkal jobban, mint valaha, készen kell állnia arra, hogy a család minden korosztálya számára megfelelő oktatási hátteret biztosítson.

Sajnálatos módon a legtöbb oktatási intézmény a hit alapjainak tanítása helyett a világiasság kiképző központjává vált. Felismerve, hogy az iskola milyen nagy hatással van gyermekeikre, sokan kértek anyagokat, hogy segítsék őket Isten tiszteletére és dicsőségére nevelni. Ezért a GK Oktatási Osztálya egy egész tantervet készít, amely erre összpontosít. A tanárainkkal és különböző részlegeinkkel együttműködve a tanterv elkészítése jól halad.

A terv azonban jóval nagyobb, mint a rendelkezésre álló pénzügyi összeg. Szükségünk van a nagylelkű hozzájárulásodra az anyagok elkészítéséhez, lefordításához, és hogy még a szegénységben élők számára is megfizethetővé tehessek. A támogatásod lehetővé teszi számunkra, hogy a legjobb minőségű anyagokat készítsük el, hogy a tanulók „hasznosak lehessenek ebben az életben és az Isten szolgálatában egy örökkévalóságon át.” – CT 495.

Tudjuk, hogy ez a terv nagy, de megéri. A támogatásoddal a matematikától a nyelvtanon át a társadalomtudományokig olyan anyagokat készítünk, amelyek még a legfiatalabbakat is felkészítik arra, hogy a lehető leghatékonyabb módon adják át az evangélium üzenetét az egész világnak.

Köszönjük előre is! Az Úr áldja meg az adományokat és az adakozókat!

AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET

„Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.” (Jn 14:6)

Javasolt olvasmány: [Bizonyásgtételek, 8. kötet, 265-269. \(Isten személyes lény – részlet\)](#)

„Földünket a törvényszegés miatt száműzték a menny köréből, az ember és Teremtője közötti érintkezés megszűnt – de most megnyílt az út, és az ember visszatérhet az atyai házhoz.” – ÉÉM szeptember 13.

1. JÉZUS BEJELENTI VISSZATÉRÉSÉT AZ ATYÁHOZ *Júl. 27. Vasárnap*

a. Milyen szavakkal jelentette be Jézus a földi küldetésének végét? [Jn 13:33](#). Milyen további kijelentést tett? [Jn 13:34-35](#).

„Így szól Krisztus egyik utolsó parancsa tanítványaihoz: 'Amint én szeretlek titeket, úgy szeressétek ti is egymást' (Jn 13:34). Engedelmeskedünk-e ennek a parancsnak, vagy megtűrünk magunkban durva, Krisztustól idegen vonásokat? Ha bármivel megbántottunk vagy megsebeztünk másokat, kötelességünk megvallani vétünket, és keresnünk a megbékélést. Csak akkor járulhatunk hittel Isten elé, ha ennek a feltételnek eleget tettünk.” – KP 94-95.

b. Milyen beszélgetés zajlott le Péter és Jézus között az Ő távozásáról? [Jn 13:36-38](#).

„Ma is sokan helyezkednek Péterhez hasonló állaspontra, amikor önhitlen kijelentette, hogy nem fogja megtagadni Urát. Önhittségük miatt pedig könnyű prédájává válnak Sátán mesterkedéseinek. Azok, akik felismerik gyengeségüket, egy önmaguknál magasabb hatalomban bíznak, és miközben Istenre néznek, a Sátánnak nincs hatalma ellenük. Ellenben a magukban bízők könnyen vereséget szenvednek.” – OHC 307.

a. Mivel vigasztalta Jézus a tanítványokat a felső szobában? Mit ígért nekik? Jn 14:1-2.

„[Jn 14:1-4. idézve] Érettetek jöttem a világba. Érettetek munkálkodom. Mikor elmegyek, még akkor sem hagyok fel az érettetek való munkával. Azért jöttem a világba, hogy kijelentsem, feltárjam magamat néktek, hogy hihessetek. Az Atyához is azért megyek, hogy vele együtt munkálkoddjak érdeketekben. Krisztus eltávozásának a célja éppen az ellenkezője volt annak, amitől a tanítványok féltek. Krisztus eltávozása nem a tőlük és a világtól való végleges elkülönülését jelentette. Krisztus csak azért távozott el tőlük, mert helyet szándékozott készíteni számukra, hogy azután ismét eljöhessen hozzájuk és magához fogadhassa őket. Miközben lakóhelyet épített számukra, nekik a jellemüket kellett az isteni hasonlóság szerint formálni.” – JÉ 569-570.

b. Melyik fontos eseményről beszélt még Krisztus? Jn 14:3.

„Krisztus visszajövetelének ígérését a tanítványoknak mindenkor élénken emlékezetükben kellett tartani. Ez a Jézus, akit láttak felszállni a mennybe, ismét el fog jönni, hogy magához vegye mindazokat, akik itt az Ő szolgálatára szentelték magukat. Ugyanaz a hang fogja őket üdvözölni a mennyek országában, mely ezt mondta nekik: 'Ímé, én tiveletek vagyok mindennap, a világ végezetéig.' – AT 22.

c. Mit kérdezett Tamás Jézustól az úttal kapcsolatban? Milyen választ kapott? Jn 14:5-6.

„Nem sok út vezet a mennybe. Senki sem választhatja meg a maga útját. Krisztus azt mondja: 'Én vagyok az út... senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam' (Jn 14:6). Mióta az első evangéliumi beszéd elhangzott, mikor az Édenkertben Isten kijelentette, hogy az asszony magva összezúzza a kígyó fejét, akkor Isten tulajdonképpen Krisztust emelte fel Útként, Igazságként és Életként. Krisztus volt az Út, mikor Ádám élt, mikor Ábel Istennek ajándékozta a leölt bárány véré, ábrázolva a Megváltó véré. Krisztus volt az Út, amelyen Isten megvédte a pátriárkákat és a prófétákat. Számunkra is egyedül Krisztus az az Út, amelyen járva eljuthatunk az Atyához.” – JÉ 570.

a. Hogyan azonosította magát Jézus az Atyával – és hogyan vonatkozik ez ránk? Jn 14:7.

„Pedig Isten azért választotta ki őket, hogy megőrizték szeretetét a világon. Krisztus azért jött a világra, hogy mint a szeretet, könyörület, gyengeség és irgalom Istenét mutassa be az Atyát. Az Üdvözítő eloszlatja a sűrű sötétséget, amellyel az ellenfél igyekezett körülvenni Isten trónját. Az Atya újra mint az élet világossága állt az ember előtt.” – 5B 524.

b. Milyen kéréssel fordult Fülöp Jézushoz? Mi volt az Úr válaszának jelentősége? Jn 14:8-11.

„Fülöp arra kérte Jézust: 'Mutasd meg nekünk az Atyát. Ez elég nekünk?... Krisztus mindig is hirdette, hogy az Atya képviselőjében jött a Földre. Nemes, könyörülő, gyengéd, szerető és jóságos jellemével úgy áll előttünk, mint az isteni tökéletesség megtestesülése, a láthatatlan Isten mása.” – 5B 524.

„Krisztus hangsúlyozta nekik, hogy az Atyát egyedül hit által látják. Istent senki sem láthatja az emberek közül külső megjelenésében.” – TII 151.

„Krisztus nem szűnt meg Isten lenni, mikor emberré lett. Amikor meghalázta magát az emberré lételig, az isteni lét mégis a sajátja maradt. Krisztus egyedül képviselhette és képviselheti az Atyát az emberi nemzetségnél. Krisztus egyedül jelenthette ki az Atyát az embernek. A tanítványok pedig abban a kiváltságban részesültek, hogy több mint három évig szemlélhették az Atyának ezt a képviselőjét Krisztus személyében...

A tanítványok hite biztonságban nyugodhatott azon a nyilvánvaló bizonyítékon, amelyet Krisztus munkáiban adott nekik Isten, azokban a munkákban, amelyeket Krisztuson kívül eddig soha senki nem végzett el, vagy végezhetne valaki is el. Krisztus munkája bizonyította istenségét. Krisztus által az Atya lett nyilvánvalóvá.

Ha a tanítványok elhitték volna ezt a gondos kapcsolatot az Atya és a Fiú között, akkor a hitük nem hagyta volna el őket, mikor Krisztus szenvedését és halálát látták, amelyet a pusztuló világ megmentéséért hordozott el. Krisztus igyekezett elvezetni őket hitük alacsony fokáról arra a tapasztalatra, amelyet megkaphattak volna, ha valóban felfogták volna, hogy ki is volt Ő igazából, vagyis – Isten emberi testben.” – JÉ 571.

a. Milyen nagyszerű lehetőségeket kínált Jézus a tanítványainak? Jn 14:12.

„Az Üdvözítő nagyon aggódott tanítványaiért és igyekezett megértetni velük, hogy mi célja volt istensége egyesítésének az emberi természettel. Krisztus azért jött el erre a világra, hogy feltárja Isten dicsőségét, és így mi, emberek ennek az isteni dicsőségnek a helyreállítható erejével felemelkedhessünk és jobbak lehessünk. Krisztusban Isten nyilvánította ki magát, hogy azután Krisztus is nyilvánvalóan megmutathassa magát tanítványaiban. Jézus nem tárt fel semmiféle olyan tulajdonságokat és nem gyakorolt semmiféle olyan hatalmat, hogy az emberek hit által ne lehessenek őbenne. Krisztus tökéletes embervolta az, amelyet összes követői megszerezhetnek, ha éppen úgy alárendelik magukat Istennek, ahogy azt Krisztus tette.

‘Nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek’ (Jn 14:12). Krisztus ezzel nem azt akarta mondani, hogy tanítványai munkája fennköltebb, jelentősebb lesz az ő munkájánál, hanem csak azt, hogy nagyobb területre terjed ki. Nemcsak a csodatetteikre hivatkozott, hanem mindazokra a cselekedetekre is, amelyeket a Szentlélek munkája által visznek majd véghez.

Az Úr mennybemenetele után a tanítványok felismerték ígéreteinek beteljesedését. Krisztus keresztre feszítésének, feltámadásának és mennybemenetelének a jelenetei élő valóságok voltak a számukra. Meglátták, hogy a próféciaák szó szerint teljesedtek be. Kutatták a szent Írásokat és elfogadták azok tanításait hittel és számukra eddig ismeretlen bizonyossággal. Felismerték, hogy az isteni Tanító pontosan az volt, akinek mondta magát. Mikor elmondták tapasztalataikat és felmagasztalták Isten szeretetét, az emberek szíve megolvadt és szelíd lett, és a sokaság hitt Jézusban.” – JÉ 572.

b. Milyen biztosítékot adott Jézus, hogy reményt adjon minden időre? Jn 14:13-14.

„Mikor a tanítványok mégsem ismerték meg az Üdvözítő határtalan erőforrásait és hatalmát, akkor azt mondotta nekik: ‘Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben’ (Jn 16:24). Krisztus megmagyarázta ezzel tanítványainak, hogy ismeretük titka abban van, hogy az Ő nevében mindig és minden körülmények között erőt és kegyelmet kérhetnek az Atyától. Ő azért lesz ott az Atyánál, hogy könnyörögjön érettük és kérje az Atyától azokat a dolgokat, amelyekre szükségük van, amelyeket ők is kérnek az Atyától az Ő nevében. Az alázatos esdeklők imádságait saját kívánságaként mondja el az Atyának az imádkozó lelkek érdekében. A mennyben minden őszinte imádság meghallgatásra talál. Lehet, hogy ezt az imádságot nem mondják el gördülékenyen, folyékonyan, de ha ebben az imádságban benne van az imádkozó szíve, akkor ez az imádság felszáll abba a szentélybe, ahol Jézus szolgál, és Ő jelenti ezt az imádságot az Atyának egyetlen ügyetlen, dadogó szó nélkül, szépen, és az teljes lesz tökéletessége tömjénének jó illatával.” – JÉ 572-573.

- a. Milyen különleges pillanatot éltek át a tanítványok Jézussal, amikor elmagyarázta nekik kapcsolatát az Atyával (Jn 14:8-10)? Miként lehetünk mi is ilyen kapcsolatban a mennyyel? ÉnÉn 2:3-4.**

„Mialatt Krisztus ezekkel a szavakkal beszélt tanítványaihoz, Isten dicsősége ragyogott arcán. Mindazok, akik jelen voltak, szent áhítatot éreztek, mikor elragadtatott figyelemmel hallgattak szavaira. Szívük még határozottabban vonzódott hozzá. Minél nagyobb szeretettel kötődtek Krisztushoz, annál közelebb kerültek egymáshoz. A mennyet nagyon közel érezték magukhoz. Azok a szavak pedig, amelyeket figyelmesen meghallgattak, mennyei Atyjuktól kapott üzenetté lettek számukra.” – JÉ 571.

„Teljesebben kell értékelnünk e szavak értelmét: 'Az ő árnyékában felette igen kívánok ülni!' (ÉnÉn 2:3) Ezek a szavak nem gyors átmenetről, hanem csöndes nyugalomról szólnak. Sok hitvalló keresztény aggódó és levert. Sokakat annyira lefoglal a lázas tevékenység, hogy nem találhatnak időt csöndben megpihenni Isten ígéreteiben. Úgy viselkednek, mintha nem engedhetnének meg maguknak békét és nyugalmat. Jézus minden ilyen embert meghív: 'Jöj-jetek hozzám... én felüdítlek titeket' (Mt 11:28).

Forduljunk el az élet poros, fülledt útjaitól, pihenjünk meg Krisztus szeretetének árnyékában. Itt részesülünk erőben a küzdelemre. Itt tanulhatjuk meg, miként csökkentjük fáradozásunkat és aggodalmunkat, mint szóljuk és mint zengjük Isten dicséretét. A megfáradtak és megterheltek tanulják meg Krisztustól a csöndes bizalom leckéjét. Ha Jézus békéjét és nyugalmát kívánják elnyerni, telepedjenek az Ő árnyékába.” – 7B 69.

„Amikor az Úr népe szelídséggel és gyöngédséggel telik meg, akkor megérti, hogy Isten fölöttünk lobogó zászlaja a szeretet, és Isten gyümölcse ízes lesz. Mennyországot akarunk idelelni, ahol felkészülünk az odafenti mennyországra.” – 7B 131.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Aug. 1. Péntek

1. Hogyan kerülhetem el azt a csapdát, amelybe Péter került?
2. Mi a kötelességem itt a földön, tekintettel arra, hogy Krisztus mennyei hajlékot ígért?
3. Hogyan lehetek alkalmas arra, hogy Jézus munkáját végezzem?
4. Hogyan vigasztalta Jézus a tanítványokat, amikor távozásáról beszélt?
5. Mit ért Jézus a végrehajtandó „nagyobb cselekedetek” alatt? Hogyan lehetséges ez?

A SZENTLÉLEK ÍGÉRETE

„És mi vagyunk néki bizonyosságai ezen beszédek felől, és a Szent Lélek is, kit Isten adott azoknak, akik néki engednek.” (Apc 5:32)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 8. kötet, 19-23. \(A megígért erő\); Az Apostolok Története, 32-38. \(A lélek adománya\)](#)

„A Szentlélek ígérete nem korlátozódik sem korra, sem fajra. Krisztus kijelentette, hogy Lelkének szent befolyásában követői a világ végezetéig részesülnek.” – AT 33.

1. AZ ENGEDELMESSÉG – A HIT GYÜMÖLCSE

Aug. 3. Vasárnap

a. Mit fogadnak a keresztények a szívükbe, amikor hittel fogadják Jézust? [Rm 5:1-5.](#)

b. Hogyan nyilvánul meg Krisztus szeretete a hívő ember életében? [Jn 14:15, 21; 1Jn 2:3.](#)

„Krisztus megment bennünket, de nem a bűnben, hanem a bűntől. Azoknak, akik szeretik Őt, engedelmisségükkel kell megmutatniuk iránta érzett szeretetüket.

Minden igazi engedelmisség a szívből származik. Krisztusnál is az engedelmisség a szív ügye volt. Ha egyetértünk Krisztussal, akkor Krisztus is azonosítja magát gondolatainkkal és céljainkkal. Így vegyül össze szívünk és elménk összhangban Krisztus akaratával, hogy amikor neki engedelmeskedünk, akkor tulajdonképpen nem teszünk mást, csak azt, hogy eleget teszünk saját indítékainknak. Megtisztított és megszentelt akaratunk Krisztus szolgálatának a végzésében találja majd meg legnagyobb örömét. Mikor megismerjük Istent, mivel éppen az a kíválságunk, hogy megismerhetjük Őt, akkor életünk a folytonos engedelmisség élete lesz. Krisztus lényének az értékelése, megbecsülése által az Istennel való közösség útján a bűn gyűlöletes lesz számunkra.” – JÉ 574.

a. Kit ígért Jézus, hogy elküldi a tanítványok megvigasztalására? Jn 14:16-18.

„[A Lélek] a megváltási munka kezdetétől munkálkodott az emberek szívében és befolyást gyakorolt gondolkodásukra. Miközben azonban Krisztus a földön volt, a tanítványok nem vágyakoztak más segítő után. Amíg Krisztus mennybemenetelével meg nem vonta tőlük jelenlétét, nem érezték, hogy szükségük lenne a Lélekre. Közvetlenül Krisztus mennybemenetele után azonban érezni kezdték, hogy szükségük lenne a Lélek segítségére. A Lélek azután meg is érkezett hozzájuk.” – JÉ 875.

b. Hogyan „élt” Krisztus a tanítványok szívében? Jn 14:19-23.

„A Szentlélek Krisztus képviselője, jóllehet teljesen független az emberi természettől. Az emberi test kötöttsége miatt Krisztus nem tudott egy és ugyanazon időben mindenütt jelen lenni. Azért éppen a követői érdeke volt az, hogy Krisztus elmenjen az Atyához és elküldje a Lelket utódjaként a földre. Ezután senkinek sem lehetett semmi előnye tartózkodási helyéből vagy Krisztussal való személyes kapcsolatából eredően. A Szentlélek által ettől kezdve az Üdvözítő minden ember számára elérhetővé lett. Ebben az értelemben Krisztus közelebb lehetett követőihez, mintha nem ment volna fel a mennyekbe...”

Jézus ismerte tanítványai jövőendő sorsát. Láttá, hogy egyet közülük vérpadra juttatnak, másokat keresztre feszítenek, lesz, akit a tenger egyik magányos szigetére száműznek, másokat üldöznek és megölnék. Krisztus azzal az ígérettel erősítette, bátorította őket, hogy minden megpróbáltatásukban velük lesz. Ez az ígéret sem vesztett erejéből. Az Úr mindent tud hűséges szolgálóiról, akik Őérette börtönben sínylődnek, vagy akiket magányos szigetekre száműztek. Saját jelenlétével vigasztalja meg őket. Mikor az igazságért egy hívő ember az igazságtalan törvényszékek egyikének az ítélőszéke előtt volt, Krisztus oldala mellett állt. Mindazok a szemrehányások, becsmérlések, amelyek reá hullanak, Krisztusra is hullanak. Krisztust ismételten elítélik, kárhozzátják egy-egy tanítványa személyében. Mikor valamelyik követőjét a börtön falai közé zárják, Krisztus szeretetével hatja át szívét...

Minden időben és minden helyen, minden szomorúságban és nyomorúságban, mikor a kilátások sötétnek látszanak és a jövőendő zavarosnak; tehetetlennek és magányosnak érezzük magunkat, Krisztus elküldi hozzánk a Vigasztalót, válaszul a hitből fakadó imádságunkra. A körülmények elválaszthatnak bennünket minden földi barátunktól, de nincs az a körülmény, nincs az a távolság, amely elválaszthatna bennünket mennyei Vigasztalónktól. Bárhol vagyunk, bárhová megyünk, Vigasztalónk mindig a jobb kezünknel áll, hogy támogasson, fenntartsa, erősítsen és megvidámítsa bennünket.” – JÉ 575-576.

a. Hogyan befolyásolta a Vigasztaló a tanítványok emlékezetét és felfogását? Jn 14:26.

„[A tanítványok] nem fogták fel azoknak a szentíráshelyeknek a fontosságát, amelyekre Krisztus utalt. Krisztus legtöbb tanítása kárba vesztettnek látszott velük kapcsolatban, mert egyáltalán nem értették meg, hogy mit is akart tudtukra adni. Jézus látta, hogy szavai nem ragadták meg értelmüket. Ezért irgalmából megígérte nekik, hogy a Szentlélek majd felidézi emlékeztükben ezeket a tanításokat. Krisztus kimondatlanul hagyott sok olyan dolgot, amelyeket tanítványai nem tudtak volna akkor és ott felfogni. Ezeket is majd a Szentlélek közli velük később. A Léleknek kellett megélesíteni elméjüket, hogy értékelhessék és megbecsülhessék a mennyei dolgokat. 'De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke – mondotta Jézus –, elvezérel majd titeket minden igazságra' (Jn 16:13).” – JÉ 577.

b. Mi tett még a Vigasztaló Krisztus igaz követőieért? Jn 16:12-14.

„Ha az igazság valamely pontját nem értitek vagy nem látjátok egyformán, akkor kezdjétek kutatni, vessetek össze Igét Igével, mélyítsétek az igazság tárnáját az Isten Igéje bányájának legbensőbb részeibe. Isten oltárára kell helyeznetek magatokat és véleményeteket! Szabaduljatok meg minden előítélettől! Vezessen el benneteket a menny Lelke minden igazságra!” – 1Sz 379.

„Képtelenek vagyunk helyesen felfogni és értékelni az isteni kijelentést annak a Léleknek a segítségével, aki azt adta.” – 5B 174.

„A kísértés sokszor legyőzhetetlennek tűnik, mert az imádkozás és az igekutatás elhanyagolása miatt a megkísértett nem emlékszik mindjárt Isten ígéreteire, és nem a Szentírás fegyvereivel próbálja Sátánt legyőzni. De azokat, akik jártasak akarnak lenni Isten dolgaiban, angyalok veszik körül, és a bajban emlékeztetik őket az éppen akkor szükséges igazságokra. Tehát, amikor az el-lenség 'eljő, mint egy sebes folyóvíz' (Ésa 59:19), Isten Lelke zászlót bont előtte.

Jézus ezt ígérte tanítványainak: 'Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek' (Jn 14:26). De ahhoz, hogy a veszély idején Isten Lelke eszünkbe juttathassa Krisztus tanítását, előbb azt szívünkbe kell zárnunk.” – NK 534.

a. Milyen csodálatos ígéretet adott Jézus a hűséges követőinek, amely ígéret nagyon hasznos lesz a csapások idején? Jn 14:27-29.

„Tanítványaival való beszélgetés közben Krisztus nem tett szomorú célzásokat saját szenvedéseire és halálára. Az utolsó örökség számukra a békeesség volt.” – JÉ 579.

„[Jn 14:27 idézve] Ez a béke nem a világhoz való alkalmazkodás eredménye. Krisztus sohasem szerzett békét a gonosszal való kiegyezéssel. Krisztus tanítványaira hagyományozott béke inkább benső, mint külső béke; ez marad meg követőinek az eljövendő harcokban és küzdelmekben is.” – AT 57.

„Az igazság története elejétől végig nem egyéb, mint a jó és a gonosz küzdelme. Az evangélium hirdetése e világon mindig ellenállás, veszély, veszteség és szenvedés közepette haladt előre.

Mi adott erőt a múltban Krisztus követőinek a szenvedések között? Isten-nel, a Szentlélekkel és Krisztussal való közösségük! A gyalázat és üldöztetés sokakat elválasztott ugyan földi barátaiktól, de sohasem Krisztus szerelmétől. A vihartól korbácsolt lelkeket akkor szereti legjobban az Üdvözítő, amikor az igazságért szenvednek. Jézus mondotta: 'Én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak' (Jn 14:21). Ha a hívőt az igazságért földi törvényszék elé állítják, Krisztus ott áll mellette. Ha börtönfalak közé kerül, Krisztus megnyilatkozik neki, és szeretetével vidítja fel szívét.” – AT 58.

b. Mit tudott Jézus a küldetése végén megerősíteni önmagával kapcsolatban? Jn 14:30.

„Sátán talál olyan pontot az ember szívében, ahol megvetheti lábát; valamely bűnös kívánság melengetését, melyen át kísértései elhatalmasodnak. Ezzel szemben Krisztus kijelentette: 'Jön a világ fejedelme, de énbennem nincsen semmije.' Sátán nem talált semmi olyat Isten Fiában, ami által legyőzhette volna.” – TII 216.

a. Mi az egyedüli lehetőség arra, hogy békességben legyünk Istennel? Jn 16:33; Ef 2:13-14.

„Saját erőnkől lehetetlen elbukott természetünk kívánságainak nemet mondani. Sátán ezen az úton kísért bennünket. Krisztus tudta, hogy az ellenség minden emberi lényt megkeres, kihasználja az öröklött gyengeségeket, és hamis hízélgéssel törbe csalja azokat, akik nem Istenben bíznak. Urunk azáltal, hogy végigjárta az utat, amelyen az embernek is haladnia kell, győzelmünket készítette elő. Nem akarja, hogy hátrányos helyzetbe jussunk a Sátánnal folytatott küzdelemben. Nem akarja, hogy a kígyó támadásai megijesszenek vagy elcsüggyesszenek. 'Bízzatok: – mondta –, én meggyőztem a világot' (Jn 16:33).” – JÉ 94.

b. Mi az elvárás attól a hívőtől, aki békességben akar élni Istennel? Zsol 119:165. Mi lesz egy ilyen hívő tapasztalata? 1Jn 3:22.

„Az Úr minket is éppen olyan készségesen megtanít kötelességeinkre, mint ahogy másokat is megtanít. Ha hittel megyünk hozzá, akkor személyesen nekünk mondja el titkait. Szívünk gyakran ég bennünk, mikor Valaki közel jön hozzánk, hogy éppen úgy kapcsolatba, közösségbe lépjen velünk, mint egykor Énókkal tette. Azok, akik úgy döntenek, hogy semmi olyant nem tesznek, ami nem tetszik Istennek, miután ügyüket Isten elé vitték, megtudják majd, hogy pontosan melyik úton kell járniuk. Ezek nemcsak bölcsességet kapnak Istentől, hanem erőt is. Igen, Isten erőt ad majd nekik az engedelmességre, a szolgálatra, úgy, ahogy Krisztus megígérte.” – JÉ 574.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Aug. 8. Péntek

1. Hogyan lehetek biztos abban, hogy valóban Krisztus nevében imádkozom?
2. Miért lehet vonzóbb számomra Krisztus békessége, mint a világ által kínált békesség?
3. Hogyan tapasztalhatom meg jobban Krisztus békességét?
4. Milyen az Istennel békében élő hívő élete?
5. Foglald össze a Szentlélek munkáját!

JÉZUS AZ IGAZI SZŐLŐTŐ

„Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5.ur)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 4. kötet, 353-355. \(Becsületesség anyagi ügyekben-részlet\); Bizonyágtételek, 1. kötet, 248-249. \(Személyes élmény-részlet\)](#)

„Az élő hit által Krisztussal kötött szövetségünk tartós lesz, minden más szövetséghez pedig érvényét veszíti, elmúlik... Ám ez a közösség, ez az egység nekünk is kerül valamibe. Ez a teljes reá hagyatkozás közössége, amelyet büszke lényünknek kell felvállalnia.” – 5B 167.

1. TÖRÉKENY ÉS ALÁRENDELT

Aug. 10. Vasárnap

a. Mihez hasonlította magát Jézus? Miért? [Jn 15:1.er.](#)

„Jézus ahelyett, hogy a kecses pálmafát, a kiemelkedő cédrusfát, vagy az erős tölgyfát választotta volna ki szemléltető eszközéül, az ott álló szőlőtőkére mutatott, és ezzel hasonlította össze magát. A pálmafa, a cédrus és a tölgy mind egyedül állnak. Nem igényelnek semmiféle támasztékot. A szőlőtő vesszői azonban körülölelik a szőlőkarót vagy a szőlőlugas léckerítését, és így kúsznak az ég felé. Krisztus is emberként az isteni hatalomtól, erőtlől függött. 'Én semmit sem cselekedhetem magamtól', jelentette ki (Jn 5:30).” – JÉ 581-582.

b. Milyen további tanulságot akart Jézus a szőlőtőn keresztül szemléltetni? [Jn 15:1-3.](#)

„A zsidók a szőlőt mindig a legnemesebb növénynek tartották; jelképnek tekintették mindenre, ami erős, pompás és termékeny. Isten Izraelt mint szőlőskertet ábrázolta, amelyet a megígért földbe ültetett. A zsidók üdvösségük reménységét arra építették, hogy Izrael ivadékai voltak. Jézus azonban azt mondotta: 'Én vagyok az igazi szőlőtő' (Jn 15:1). Ne gondoljátok azt, hogy az Izraellel való kapcsolat által részeseivé lehettek Isten országának és örökösei ígéreteinek! Az örök életet egyedül általam kaphatjátok meg.” – JÉ 582.

a. Milyen feltételek szükségesek a gyümölcsöző keresztyén élethez? Jn 15:4.

„Krisztus azt mondta, hogy a vessző összeköttetése a szőlőtővel képviseli azt a kapcsolatot, amelyet fenn kell tartanunk vele. A vesszőt beoltják az élő szőlőtőbe, és annak rostjai összeforrnak a rostokkal, erei az erekkel, s így a szőlőtő részeivé lesznek. A szőlőtő élete a szőlővessző életévé válik. Így a bűnökben és vétkekben halott lélek új életet kap, a Krisztussal való kapcsolat útján. Krisztusban, mint személyes Üdvözítőben való hit által formálódik ki a Krisztussal való egység. Ha a bűnös egyesíti gyengeségét Krisztus erejével, ürességét Krisztus teljességével, törekénységét Krisztus mindent elhordozó erejével, akkor egy értelemre jut Krisztussal. Krisztus emberi természete megérinti a mi embervoltunkat, és a mi emberi természetünk megérinti az Istenséget. Így a Szentlélek bennünk való munkája által részeseivé válunk az isteni természetnek. 'Megajándékozott'-ak leszünk 'ama Szerelmesben' (Ef 1:6).” – JÉ 582-583.

b. Mi történik azzal, aki elszakad Krisztustól? Jn 15:6.

„Ezt a Krisztussal való egységünket, amely egyszer kialakult, fenn kell tartanunk... Ez nem véletlen kapcsolat, nem valami alkalmi összeköttetés. A vessző, részévé válik az élő szőlőtőnek. Az élet, az erő és a termékenység hatása a gyökértől a vesszőkig akadálytalan és állandó. A vessző nem maradhat élő a szőlőtőtől elválasztva. Jézus ezzel azt fejezte ki: többé ti sem lehettek nélkülem. Azt az életet, amelyet tőlem kaptatok, csak a velem való folytonos közösségben őrizhetitek meg. Nálam nélkül nem győzhettek le egyetlen bűnt sem, s nem állhattok ellent a kísértéseknek.” – JÉ 583.

c. Hogyan mutatkozik meg az igazi tanítványság? Jn 15:4; 8:31; 13:35.

„Mikor az embereket nem a kényszer, vagy az önérdek köti egymáshoz hanem a szeretet, akkor életükben egy olyan befolyás érvényesülése mutatkozik meg, amely felette áll minden emberi befolyásnak. Ahol ez az egység megvan, az annak a bizonyítéka, hogy ott Isten képmása helyre lett állítva az emberben, és szívükben új életelvek gyökereztek meg. Ez azután abban is megmutatkozik, hogy az isteni természet ellenáll a természetfeletti gonosz hatalmasságoknak, és hogy Isten kegyelme legyőzi az ember szívében lakozó önzést.” – JÉ 585-586.

a. Mi lesz a biztos eredménye a Krisztussal való állandó kapcsolatunknak? Jn 15:5, 8.

„A gyökér a szőlővesszőkön át küldi el a táplálékot a legszélső vesszők hegyéig. Így árad Krisztustól is erősítő lelki táplálék minden hívő emberre. Amíg a lélek egységben van Krisztussal, addig nem áll fenn annak a veszélye, hogy elszorvad, elszárad vagy elpusztul...

Mikor hittel az Isten Fiában élünk, akkor a Lélek gyümölcsei láthatóvá lesznek életünkben, és egyetlen egy gyümölcs sem fog hiányozni.” – JÉ 583.

„Állandóan szükségünk van Jézusra, az Ő világosságára és lelkületére. Szükségünk van rá minden órában, és imádkoznunk kell reggel, hogy amiképpen a nap megvilágítja a tájat, s fénnel tölti be a világot, úgy világítson be az Igazság napja szívünkbe és elménkbe, s mindnyájunkat a világ világosságává tegyen. Jézus Krisztus jelenléte nélkül ez lehetetlen. Ha Krisztus nélkül vállalkozunk valamire, az ellenség gonosz gondolatokat sugallhat nekünk, s így kiesünk erősségünkől – azonban Isten arra vágyik, hogy pillanatról pillanatra Őbenne lakozzunk, és így teljesek legyünk Őbenne.” – EÉM Jan. 10.

„Mindazoknak, akik elfogadták Krisztust személyes Megváltójuknak, életükkel kell tanúsítaniuk az evangélium igazságát és megmentő hatalmát. Isten nem állít fel olyan követelményt, amelynek teljesítéséhez ne adna erőt. Krisztus erejével Isten minden kíváncsiát megvalósíthatjuk. Isten a menny minden értékét fel akarja tárni népe által.” – KP 204.

b. Milyen feltétel árán maradhatunk meg Krisztus szeretetében? Jn 15:9-10; 1Jn 2:5.

„Isten általunk akarja kinyilvánítani saját lényének a szentségét, a jóakaratát és irgalmasságát. Az Üdvözítő mégsem azt parancsolja nekünk, tanítványainak, hogy a gyümölcstermésért munkálkodjunk. Jézus csak azt mondja nekünk, hogy maradjunk őbenne.” – JÉ 584.

„A gondviselő Isten olyan utakon vezeti az embert, amelyeken próbára teszi, és alkalmat ad jelleme fejlesztésére. Ezt a nagy célt akarja intézkedéseivel elérni. Így lesz nyilvánvaló, hogy engedelmes-e vagy nem. Nem lehet Isten szeretetét jó cselekedetekkel megvásárolni, de jótetteinkkel bizonyítjuk be, hogy él bennünk ez a szeretet.” – KP 191.

a. Mit mond Jézus az Ő szaváról, mint összekötő kapocsról önmaga és a hívők között? Jn 15:3, 7; 6:63.

„Isten szava az, amely által Krisztus az Őt követőkben marad. Ez ugyanaz az életadó, az élethez szükséges egyesülés, kapcsolat, amit Jézus testének az evésével és vérének az ivásával is jelképezett. Krisztus szavai: lélek és élet. Ha befogadjuk Krisztus szavait, akkor a Szőlőtő életét fogadjuk be. Mi nemcsak kenyérrel élünk, 'hanem minden ígével (szóval), amely Istennek szájából származik' (Mt 4:4). Krisztus élete bennünk is ugyanazt a gyümölcstermést hozza, ami Őbenne látható volt. Krisztusban élve, Krisztushoz tartozva, Krisztus által támogatva, táplálékunkat Krisztustól szerezve, Krisztus életéhez hasonló gyümölcsöket terem a mi életünk is.” – JÉ 584-585.

b. Hogyan változik meg indítékunk és magatartásunk, ha alávetjük magunkat Isten szavának, ami olyan mint egy lelki műtét? Zsid 4:12; Zsol 51:12.

„Isten szolgáinak éles bizonyágtételt kell hirdetniük, amely visszanyeri a bűnös szívet, és fejleszt a jellemet.” – 1B 249.

„A Bibliában... Isten hangja mindennap szól a lélekhez a Szentírásból. A Szentlélek munkája az, hogy a homályos értelmet megvilágítsa, az önző, kőkemény szívet meglágyítsa, a lázadó törvényszegőt megfégje, és megmentse a világ ártó befolyásától. Krisztus így imádkozott tanítványaiért: 'Szenteld meg őket a Te igazságoddal; a Te Igéd igazság.' (Jn 17:17) A Szentlélek kardja, amely az Isten Igéje, behatol a bűnös szívébe, és darabokra vágja azt.” – 4B 253.

„A Szentlélek mindazokba, akik hallgatnak reá, új életelvet plántál, és Isten képmása kirajzolódik az emberben.” – KP 59.

„Amikor Igéjével táplálkoznak [az Istenre éhezők és szomjazók], rájönnek, hogy az lélek és élet. Az Ige lerombolja a természetes, földi természetet, és új életet ad Krisztus Jézusban. A Szentlélek Vigasztalóként hat a lélekre. Kegyelmeinek átalakító ereje által Isten képmása formálódik a tanítványban: új teremtes lesz. Szeretet veszi át a gyűlölet helyét, a szív isteni hasonlatosságot nyer. Ezt jelenti élni 'minden ígével, amely Istennek szájából származik' (Jn 4:4).” – JÉ 326.

a. Mit fog tenni Krisztus azzal a hívővel, aki azt állítja magáról, hogy Krisztusban van, de nem terem gyümölcsöt? Jn 15:2.er.

„Miközben a ráoltott vessző külsőleg egyesül a szőlőtővel, megtörténhet, hogy az élő kapcsolat még nincs meg közöttük. Ilyenkor elmarad a növekedés és a gyümölcstermés. Így megtörténhet az, hogy van már valami látszólagos kapcsolatunk Krisztussal anélkül, hogy hit által valóságosan egyek lennénk vele. Hitünk megvallásával egy egyház tagjaivá lehetünk, de ez nem elég. Az mutatja meg, hogy valóban kapcsolatban vagyunk-e Krisztussal, hogy milyen a jellemünk és a magatartásunk. Ha nem termünk gyümölcsöt, akkor nem vagyunk igazán élő szőlővesszők, Krisztustól való elkülönülésünk olyan romlást foglal magába, amely éppen olyan teljes, mint amit a halott vessző ábrázol.” – JÉ 583-584.

b. Mit tesz Jézus a benne lakozó ágakkal? Jn 15:2.ur.

„Jézus komoly gyengédséggel magyarázta meg tanítványainak a szőlőműves szándékát. A vesszők megtisztítása, nyesése fájdalmat okoz, de az Atya az, aki a nyesőkést alkalmazza. Az Atya nem felelőtlen kézzel, vagy közömbös szívvel munkálkodik. Vannak vesszők, amelyek lelógnak a talajra, ezeket egy metszéssel szabaddá kell tenni földi támaszaiktól, amelyekhez kacsik oda-csatolódtak. Ezeknek is az ég felé kell növekedniük és Istenben kell megtalálniuk támaszukat. A túlzott levélzetet, amely elvonja az éltető nedveket a gyümölcstől, szintén le kell nyesni. A túlbujánzást is ki kell vágni és el kell távolítani, hogy hely támadjon az igazságosság Napja gyógyító sugarai számára. A szőlőműves kinyesi a káros növekedést, hogy a gyümölcstermés szebb és bőségesebb legyen.” – JÉ 584.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Aug. 15. Péntek

1. Hogyan maradhatok meg Krisztusban?
2. Hogyan használhatom fel jobban Isten „metszőollójának” előnyeit?
3. Mi lesz az eredménye ennek a „metszésnek” az életemben?
4. Miért a szőlőtőt használja Krisztus ennek az összefüggésnek a szemléltetésére?
5. Mi az alapja a gyümölcsöző keresztény életnek?

TESTVÉRI SZERETET

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 13:4)

Javasolt olvasmány: [Krisztus Példázatai, 262-270. \(Ki az én felebarátom\)](#)

„Mindazok, akiket a Szentlélek már átitatott, úgy szeretnek, mint ahogy Krisztus szeretett. Az az alapelv, amely Krisztus munkálkodását és szeretetét meghatározta, fogja őket is munkájukban irányítani, és szeretetre ösztönözni egymással való minden ténykedésükben és egymás iránt tanúsított magatartásukban.” – JÉ 585.

1. AZ ÚJ PARANC SOLAT

Aug. 17. Vasárnap

a. Mennyi szeretetet tanúsított a nagy Példakép? Mi ennek a jelentősége a követői számára? [Jn 13:1.ur; 15:13.](#)

„Mily széles, mily teljes ez a szeretet! A tanítványoknak úgy kellett szeretniük egymást, ahogy Krisztus szerette őket. Ezzel bizonyították a világ előtt, hogy bennük formálódik Krisztus, a dicsőség ama reménysége. Akkor még a tanítványok nem értették ennek a parancsolatnak az új részét; de Krisztus szenvedései, keresztre feszítése, feltámadása és mennybemenetele után kezdtek némi fogalmat alkotni arról, hogy mit is ölel át Isten szeretete, és arról, hogy milyen szeretetet kell gyakorolniuk egymás iránt. Miután a Szentlélek megpihent rajtuk pünkösöd napján, ez a szeretet nyilvánult meg.” – ST October 20, 1898.

b. Mi a Szentlélek első gyümölcse? Mi bizonyítja, hogy ez a gyümölcs tökéletesedik bennünk? [Gal 5:22; 1Jn 4:11-13; 3:18.](#)

„A keresztyéni jellem akkor éri el tökéletességét, ha a másokon való segítség vágya állandóan ott él a hívők lelkében.” – AT 348.

a. Milyen értelemben nevezte Krisztus a testvéri szeretetet „új parancsolatnak”? Jn 13:34.

„A tanítványok számára új volt ez a parancsolat; mert nem úgy szereték egymást, ahogy Krisztus szerette őket. Krisztus látta, felismerte, hogy új eszméknek és ösztönzéseknek kell ellenőriznie, irányítania őket; hogy új alapelvek szerint kellene élniük. Igen, mert az Ő élete és halála útján a szeretet új fogalmát kellett megismerniük. Jézusnak az a parancsa, hogy szeressék egymást, új értelmet, új jelentést kapott önfeláldozásának fényében. A kegyelem egész működése a szeretet, az önmegtagadás és az önfeláldozás folyamatos szolgálata. Krisztus földi tartózkodásának minden egyes órája alatt Isten szeretete áramlott belőle feltartóztathatatlanul. Mindazok, akiket a Szentlélek már átítatott, úgy szeretnek, mint ahogy Krisztus szeretett. Az az alapelv, amely Krisztus munkálkodását és szeretetét meghatározta, fogja őket is munkájukban irányítani, és szeretetre ösztönözni egymással való minden ténykedésükben és egymás iránt tanúsított magatartásukban.” – JÉ 585.

b. Miből derül ki, hogy Isten fiai és Krisztus barátai vagyunk? Rm 8:14; 1Jn 3:10.

„Az igaz vallás Krisztus parancsolatának cselekvéséből áll. Nem azért, hogy ezáltal Isten kegyelmét elnyerjük, hanem: viszonszerettként, szeretetének érdemtelenül elfogadott ajándékaiért. Krisztus az emberek üdvösségét nem szóbeli vallomásaiktól, hanem a megszentelt élet cselekedeteiben megnyilatkozó hittől teszi függővé. Követőitől tetteket vár és nem csak beszédet, mert csupán a cselekedetek tökéletesbítik a jellemet. 'Akiiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai' (Rm 8:14). Nem azok az Isten gyermekei, akiknek szívét a Lélek érinti, de csak néha engednek erejének, hanem azok, akiket Isten Lelke vezérel.” – GH 153-154.

„Krisztus követőinek olyan lesz a jelleme és a lelkülete, mint Mesterüké volt. Ő a példaképük, ő az a szent és tökéletes minta, melyet a keresztényeknek követniük kell. Krisztus valódi követői szeretni fogják testvéreiket és egyetértésben élnek velük. Szeretni fogják embertársukat, amint arra Krisztus példát mutatott. Készen lesznek bármi áldozatra, ha ezzel meggyőzhetik az embereket, hogy hagyják el bűneiket és térjenek meg az igazsághoz.” – 3B 58-59.

a. Milyen státuszt adományoz Jézus hűséges követőinek? Miért? Jn 15:15-14.

„Krisztus így szól: 'Ti barátaim vagytok, ha megteszitek, amit parancsolok nektek.' Ez a feltétel; ez az a próba, mely megállapítja, milyen az ember jelleme.” – 4B 188.

„A jelen ünnepélyes előjog és szent megbízatás időszaka Isten szolgálói számára. Ha hűségesen eleget tesznek a megbízatásoknak, bőséges lesz a hű szolgálók jutalma, mikor a Mester felszólítja őket: 'Számolj el sáfárkodásoddal, kulcsárságoddal.' A lelkiismeretes igyekezet, önzetlen fáradozás, türelmes, kitartó igyekezet bő jutalmat nyer. Jézus így szól majd: mátol kezdve nem hívlak többé szolgálóknak, hanem barátaimnak, vendégeimnek. A Mester jóváhagyását nem a munka nagysága vívja ki számukra, vagy, mert sok mindent megnyertek, hanem, mert a kevesen hűek voltak. Nem az általuk elért bő eredmények, hanem cselekedeteik rugói, ezek esnek latba Isten előtt. Az Úr többre becsüli a jószágot és megbízhatóságot, mint az elvégzett munka mennyiségét.” – 2B 510.

b. Milyen célból választott ki minket Jézus? Milyen felelősséggel jár ez a kiváltság? Jn 15:16-17.

„Megváltónk olyan szeretetet tanúsított irántunk, amelyre az ember soha nem lenne képes. Amikor összezúzva haldokoltunk, megszánt minket. Nem került el, és nem hagyta, hogy tehetetlenül és reménytelenül elpusztuljunk. Nem maradt ott szent, boldog otthonában, ahol a mennyei sereg szeretetét élvezte. Meglátta súlyos ínségünket. Magáévá tette ügyünket, és azonosult az emberiség érdekeivel. Meghalt, hogy megmentse ellenségeit. Imádkozott gyilkosaiért. Saját példájára hivatkozva mondja követőinek: 'Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek'; 'amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást' (Jn 15:17; 15:34).” – KP 265.

„Mondhatjuk, hogy követjük Krisztust, és állíthatjuk, hogy hiszünk Isten szavának minden igazságában, de ez nem sokat használ felebarátainknak, ha vallásos meggyőződésünket nem tükrözi mindennapi életünk.” – KP 266.

a. Mit tesz a világ Krisztus barátaival? Miért? Jn 15:18-19.

„Mikor az embereket nem a kényszer, vagy az önérdék köti egymáshoz hanem a szeretet, akkor életükben egy olyan befolyás érvényesülése mutatkozik meg, amely felette áll minden emberi befolyásnak. Ahol ez az egység megvan, az annak a bizonyítéka, hogy ott Isten képmása helyre lett állítva az emberben, és szívükben új életelvek gyökereztek meg. Ez azután abban is megmutatkozik, hogy az isteni természet ellenáll a természetfeletti gonosz hatalmasságoknak, és hogy Isten kegyelme legyőzi az ember szívében lakozó önzést.

Ez a szeretet, mikor nyilvánvalóvá lesz az egyházban, biztosan felgerjeszti Sátán haragját. Krisztus nem valami könnyű életutat jelölt ki tanítványai számára.” – JÉ 585-586.

b. Miért üldözte a világ Krisztust? Miért üldözik a követőit is? Jn 3:19-20; 15:20-21.

„A becsületesség és a bűn, a szeretet és a gyűlölet, az igazság és az álnokság közötti küzdelem soha meg nem szűnik. Akinek életében Krisztus szeretete és a szentség szépsége megnyilvánul, az Sától elragadja alattvalóit; azért támad ellene minden erejével a gonoszság fejedelme. Megaláztatás és üldöztetés éri mindazokat, akikben Krisztus Lelke él. Az üldözések módja koronként változhat, de mozgatója örökké ugyanaz a szellem, amely Ábeltől kezdve minden időben üldözte Isten választottait.” – GH 32. 34.

„Isten igazsága sosem volt népszerű. A bűnös szív mindig húzódozik az igazságtól. Hálát adok Istennek, hogy le kell mondanunk a világ szeretetéről, kevély, hiú szívünkről, s mindarról, ami bálványimádás ízű, hogy a Kálvária emberének követői lehessünk. Az igazságnak engedelmeskedőket a világ sosem fogja szeretni és megtiszteltetésben részesíteni. Isteni tanítónk ajkáról hallották e szavakat, mikor szerényen emberek között járt: 'Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.' Igen, kövesd példaképünket. Urunk nem kereste emberek dicséretét és tiszteletét! Keressük-e hát mi a világiak tömjénezését?

Akik nem szeretik Istent, Isten gyermekeit sem fogják szeretni. Hallgasd meg a mennyei tanító szavát: 'Jaj, ha az emberek hízelegnek nektek!' ” – 2B 491.

a. Hogyan tesz különbséget Pál apostol a hamis és az igaz keresztény szeretete között? 1Kor 13:1-8.

„Bármilyen hangzatos is hitvallomásunk, mégsem vagyunk Jézus őszinte tanítványai, ha szívünk nincs telve Isten és embertársaink iránti szeretettel. Még ha volna is nagy hitünk és hatalmunk csodák művelésére, de hitünk szeretet nélkül, teljesen értéktelen lenne. És ha még olyan bőkezű adakozók volnánk is, esetleg minden vagyonunkat elajándékoznánk a szegények táplálására, mindez értéktelen volna Isten előtt, ha nem a tiszta szeretet az indítórugónk. És ha buzgóságunkban mártírhálált szenvednénk is, de nem szeretetből, akkor Isten csak úgy tekintene, mint elvakult rajongót vagy becsúszó képmutatót.” – AT 204.

b. Mit kell felismernünk a Krisztus által a Jelenések 3:10-12-ben ajánlott jellemvonásokról, valamint az ezek birtokában lévőeknek tett ígéretekről?

„A tiszta és szent ruhákat senki sem tudja felvenni, miután belépett a város kapuján. Mindenki, aki belép, Krisztus igazságának köntösét fogja viselni, és Isten neve látható lesz a homlokán. Ez a név az a szimbólum, amelyet az apostol látomásban látott, és azt jelenti, hogy a lélek értelmesen és hűségesen engedelmeskedik Isten minden parancsolatának. Nem lesz lehetőség a bűnök és hibák elfedésére, hogy elrejtse a jellem torzságát; egyetlen köntös sem lesz félig kimosva; hanem minden tiszta és makulátlan lesz.” – YI August 18, 1886.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Aug. 22. Péntek

1. Az isteni szeretet milyen tulajdonságait akarja Krisztus kifejleszteni bennem?
2. Mi akadályoz abban, hogy Krisztus önzetlen szeretetét a maga teljességében elfogadjam?
3. Miként lehet új számomra Krisztus parancsa?
4. Miért ne lepődjek meg az üldöztetésen?
5. Ismertesd a hívők áldásait a Philadelphiai időszakában!

A SZENTLÉLEK KÜLDETÉSE

„És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintében.” (Jn 16:8)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 8. kötet, 14-23. \(Küldetés: A megígért erő\)](#)

„A Szentlélek a Szentírás útján szól az elménkhez, és az igazság bélyegét nyomja rá a szívünkre. Így tárja fel a tévedésünket és űzi ki azt a lelkünkéből. Krisztus az igazság Lelkével, aki Isten szava által munkálkodik, von bennünket, az Ő választott népét oltalma alá.” – JÉ 577.

1. NEM HAGYLAK TITEKET ÁRVÁKUL

Aug. 24. Vasárnap

a. Milyen nehézségekkel kellett szembenézniük a tanítványoknak Krisztus mennybemenetele után? [Jn 16:1-3.](#)

„Az Úr mindent tud hűséges szolgáiról, akik őérette börtönben sínylődnek, vagy akiket magányos szigetekre száműztek. Saját jelenlétével vigasztalja meg őket. Mikor az igazságért egy hívő ember az igazságtalan törvényszékek egyikének az ítélőszéke előtt volt, Krisztus mellette állt. Mindazok a szemrehányások, becsmérések, amelyek reá hullanak, Krisztusra is hullanak. Krisztust ismételten elítélik, kárhoztatják egy-egy tanítványa személyében. Mikor valamelyik követőjét a börtön falai közé zárják, Krisztus szeretetével hatja át szívét.” – JÉ 575-576.

b. Mi volt biztosítva a tanítványok számára? Hogyan? [Jn 14:18; 15:26.](#)

„[Krisztus] az Ő képviselőjét, a harmadik isteni személyt adta az embereknek. Ezt az ajándékot nem lehet felülmúlni. Jézus Krisztus minden adományát egy ajándékban egyesítve kívánta nekünk adni, ezért Isten Lelkét, a megtérítő, megvilágosító, megszentelő erőt ajándékozta nekünk.” – ÉÉM Feb. 1.

**a. Milyen különbség lett Krisztus és követői kapcsolatában a mennybe-
menetele után? Jn 16:7.**

„Krisztus ezentúl Lelke által állandóan gyermekei szívében lakozik. Vele való közösségük most sokkal szorosabb, bensőségebb lett, mint amikor személyesen velük volt. A bennük lakozó Krisztus szeretete, fénye és ereje visszatükröződött arcukról,” – JVÚ 72.

**b. Milyen messzemenő munkát végezhet a Szentlélek a bűnösök érde-
kében? Jn 16:8-11.**

„A Szentlelket Isten adta megújító erőként, hogy hathatóssá tegye a Megváltó halála által szerzett üdvösséget. Igyekszik az emberek figyelmét állandóan arra a nagy áldozatra irányítani, amelyet Krisztus hozott a golgotai kereszten. Bemutatja Isten szeretetét a világ előtt, és a bűneiről meggyőzött lélek számára hozzáférhetővé teszi a Szentírás értékeit.

Miután a Szentlélek meggyőzte az embert bűneiről, az életszentség és igazság színvonalát feltárta előtte, elvonja szeretetét e világ dolgaitól, és betölti lelkét a szentség utáni vágygal. 'Az elvezérel majd titeket minden igazságra' (Jn 16:13) – jelentette ki az Üdvözítő. Ha az emberek készek arra, hogy a Lélek munkálkodjék bennük, akkor egész lényük megszentelődését véghezviszi. A Szentlélek az isteni jellemvonásokat vési be a lélekbe. Hatalma által oly világossá teszi az élet útját, hogy senki sem tévedhet el.” – AT 35-36.

c. Milyen további fontos küldetése van a Szentléleknek a világ felé? Jn 15:26.

„A Szentlélek és az élő tanú bizonyágtétele egyesülve hivatott figyelmeztetni a világot. Isten munkása az eszköz, ő hirdeti a mennyi figyelmeztetést, a Szentlélek pedig erőt kölcsönöz az igazság szavának.” – TII 159.

a. A Szent Lelken kívül ki más tanúskodik Krisztus mellett? Jn 15:27; 1Jn 1:1-3. Hogyan?

„Az üzletember is úgy vezetheti üzletét, hogy hűsége és lelkiismeretessége által dicsőíti Mesterét. Ha hűséges, őszinte híve Krisztusnak, akkor hite minden eljárásában és vállalkozásában meg fog nyilvánulni; embertársainak Krisztus lelkületét fogja kinyilatkoztatni. A szorgalmas és becsületes munkásban annak képe tükröződhet vissza, aki szerény élete folyamán Galilea halmain járt-kelt. Minden egyes keresztény úgy munkálkodik, hogy mások, látva az ő jó cselekedeteit, a Teremtőt és Megváltót magasztalják...

Még az élet szerényebb kötelezettségeinek teljesítése közben is szeretettel szolgálhatunk az Úrnak. Ha Isten szeretete lakozik szívünkben, az életünkben is meg fog nyilatkozni. Krisztus édes jó illata övez bennünket, és befolyásunk felemelő és áldást hozó lesz.” – JVÚ 79-80.

b. Mi volt az a jövőre vonatkozó különleges ígéret, amit az ószövetségi időkben adatott népének Isten Jóel prófétán keresztül? Jóel 2:28-29.**c. Mikor és hogyan teljesült részben ez az ígéret? Apcs 2:1-7, 16-18.**

„Krisztus mennybemenetele volt a jele annak, hogy követői elnyerik a megígért áldást. Erre várniuk kellett, mielőtt munkájukat elkezdhetnék. Miután Krisztus a mennyei kaput átlépte, angyalok imádata közben elfoglalta trónját. Midőn a beiktatás ünnepélye véget ért, a Szentlélek bőséggel áradt a tanítványokra, és Krisztus valóban megdicsőítettetett azzal a dicsőséggel, amelyet Atyjától öröktől fogva bírt. A Lélek kiárasztása pünkösöd napján a menny üzenete volt arról, hogy a Megváltó ünnepélyes felkenetése megtörtént. Ígérete szerint elküldte a Szentlelket a mennyből annak jeléül, hogy immár mint pap és király, övé minden hatalom mennyen és földön; és Ő népének Felkentje.” – AT 26.

a. Honnan tudhatjuk, hogy a Jóel 2:28-32-ben szereplő ígéret ránk is vonatkozik? Apcs 3:19.

„Ez az ígéret nekünk is szól, bár nagyon kevéssé tárják népünk elé, s befogadásáról szintén csak keveset beszélnek a gyülekezetben. E legfontosabb tárgykört övező némaság következtében van-e még egy olyan téma, amelyről gyakorlati teljeseését illetően kevesebbet tudnánk, mint éppen a Szentlélek ajándékának ígérete felől, pedig minden lelki munkánkat hatásossá teszi. A Szentlélek ígéretéről esetenként beszélünk, alkalomadtán érintjük, s ez az egész. A próféciákkal foglalkoztunk, a tantételeket kifejtettük, ám ami a gyülekezet számára lényeges, azért, hogy lelkileg növekedjék és erősödjék, s azért, hogy az igehirdetés meggyőződésre vezessen és lelkek térjenek meg Istenhez, azt nagyrészt kihagytuk evangelizáló munkánkból.” – BP 79.

„Ha a gyülekezet tagjai felkelnek és elvégzik azt a munkát, amire képesek és saját költségükön indulnak el a munkába, s mindegyik igyekszik a legtöbb lelket megnyerni Jézus számára, akkor sokan elhagyják majd Sátán seregét és Krisztus zászlaja alá sorakoznak. Ha Isten népe aszerint a világosság szerint cselekszik, amelyet e néhány szóban adott tanítás nyújt (Jn 15:8), akkor biztosan meglátjuk Isten szabadítását, üdvözítését. Akkor csodálatos lelki ébredések következnek. A bűnösök megtérnek és sok lélek csatlakozik a gyülekezethez. Ha szívünket egyesítjük Krisztussal és életünket összhangba hozzuk az Ő munkájával, akkor a Szentlélek, aki leszállt a tanítványokra pünkösdi napján, mireánk is kiárad.” – 8B 246.

b. Mi legyen ma a fő gondunk, és miért kell buzgón imádkoznunk az Úrhoz? Jn 16:12-14; Zak 10:1.

„Mindnyájunknak szükségünk van a Szentlélek keresztségére, hogy Krisztus jóindulatával, részvétellel, rokonszenvvel munkálkodjunk; szeretettel a bűnös iránt, de a bűnt teljes szívünkben gyűlöljük.” – Ev 254.

„Isten népének fel kell ébrednie, hogy az Úr műve hatalommal törjön előre. A Szentlélek keresztségére van szükségünk. Meg kell értenünk, hogy Isten szaporítani fogja népe sorait tehetséges és befolyásos emberekkel, akik elvégzik kiszabott részüket, és figyelmeztetik a világot.” – Ev 364.

**a. Hogyan készüljünk fel a Szentlélek kiadására a késői eső idején?
Hós 6:1-3.**

„Láttam, hogy sokan elmulasztják a szükséges előkészületet és a 'felüdülés' és a 'késői eső' idejét várják, mely őket alkalmassá tegye, hogy az Úr napján megállhassanak, s színe előtt élhessenek. Óh, hány embert láttam minden oltalom nélkül a szomorúság idején. Elhanyagolták a szükséges előkészületet, és ezért nem nyerhették el a felüdülést sem, ami pedig feltétele annak, hogy megállhassanak a szentséges Isten színe előtt. Akik nem engedik magukat, hogy a próféták előkészítsék őket, akik elmulasztják lelküket megtisztítani azzal, hogy a teljes igazságnak engedelmeskednek, és akik állapotukat jobbnak tartják, mint amilyen a valóságban, majd ha a csapások jönnek, felébrednek s belátják, hogy szükségük lett volna az építkezésnél a megfaragásra és beillesztésre. Csak hogy akkor már nem lesz idő ennek elvégzésére és nem lesz közbenjárójuk sem, aki ügyüket a mennyei Atya előtt képviselje. Mielőtt ez az idő elkövetkezik, már elhangzott az ünnepélyes figyelmeztetés: 'Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; aki igaz, legyen igaz ezután is s aki szent, az szenteltessék meg ezután is.' Láttam, hogy nem lehet a felüdülés részese, aki nem győzött minden bűn, büszkeség, önzés, világ szeretet, hazug szó, vagy cselekedet felett. Jöjjünk azért mind közelebb az Úrhoz és kérjük Őt teljes szívünkben, hogy megtehessük mindazon előkészületeket, melyek bennünket alkalmasakká tesznek arra, hogy megálljunk az Úr napjának nagy küzdelmében. Gondoljunk arra, hogy Isten szent és csak szent lények lakozhatnak közelében.” – TL 58-59.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Aug. 29. Péntek

1. Milyen munkát végez bennem a Szentlélek? Hogyan akar engem nagyobb mértékben eszközként használni Isten kezében?
2. Mi akadályozhatja a Szentlélek teljes befogadását?
3. Mi a részem abban, hogy segítsek gyülekezetemnek elnyerni a Lélek teljességét?
4. Mik a Szentlélek feladatai a földön?
5. Ismertesd a Jóel 2:28-32 prófécijának alkalmazását!

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

2025. szeptember 6. Szombat

Egy iskola számára Mahoko városban, Ruandában

A Ruandai Köztársaság egy Kelet-Afrikai ország, amelyet Tanzánia, a Kongói Demokratikus Köztársaság, Uganda és Burundi határol. Az ország gazdasága a 2000-es évek eleje óta sokat fejlődött a kávé- és teaexport, valamint a mezőgazdasági termelés, a szappan, az energia, a palackozott víz és egyebek révén. Az ezer domb földjeként ismert Ruanda az elmúlt években szépsége miatt vonzza a turistákat – különösen folyóival és tavaival, beleértve Mahoko városát is, ahová iskolát tervezünk.

A több mint 13 milliónyi népesség anyanyelve kinyarwanda, a francia, az angol (a hivatalos nyelv 20%-a beszéli) és a szuahéli. A lakosság 43,7%-a katolikus, 37,7%-a fő protestáns, 11,8%-a hetednapos adventista (a többi protestánstól eltérő kategóriaként említve), 2,0%-a muszlim, és ezeket követik a többiek.

Minden vallásgyakorlás ellenére, ebben az egyre inkább bukott világban, nagy szükségét látjuk annak, hogy befektessünk gyermeink alapos oktatásába. „Az igazi nevelés misszionáriusi kiképzés. Isten misszionáriusává hívta el minden gyermekét. Hivatásunk Istent és embertársainkat szolgálni. Neveltetésünknek az legyen a célja, hogy alkalmassá formáljon bennünket erre a szolgálatra.” – NOL 275.

Mivel gyermeinket bombázzák e világ dolgai, egyre nehezebb megvédeni őket az ellenség fortélyaitól. Ami egykor korlátozottan volt hozzáférhető, ma már szó szerint a gyerekeink életének a része az „okos” telefonokon és egyéb eszközökön keresztül. Hogyan lehetünk alkalmasak az evangelizációs munkára, ha saját gyermeinket nem tudjuk felkészíteni rá? Még nagyobb gondunk, hogy az állami intézményként működő iskolákban tanuló gyermeinket kényszerítik, hogy szombaton részt vegyenek a tanórákon. Tehát sürgős a szükség.

Mivel anyagi forrásaink nem elegendőek, megkérjük hittestvéreinket szerte a világon, hogy adományaikkal segítsenek bennünket az iskola épületének építésében.

Amikor összegyűjtik az első szombati felajánlást, kérlek, adj bőkezűen, hogy Isten megdicsőüljön ezen az iskolai projekten keresztül itt, az ezer domb között! Imádkozunk, hogy az Úr gazdagon áldja meg az ajándékokat és az ajándékozókat!

Hittestvéreitek Ruandából

KRISZTUS A TANÍTVÁNYOKÉRT IMÁDKOZIK (1)

„Én ezekért könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nékem adtál, mert a tiéid. És az enyémek mind a tiéid, és a tiéid az enyémek: és megdicsőíttetem ő bennök.” (Jn 17:9-10)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 5. kötet, 523-529. \(Krisztusban tárul fel Isten jelleme\)](#)

„Ez az ima [Jn 17-ben], tanítás a közbenjárásról, melyet a Megváltó végezni fog a függönyön belül, mikor befejezi az emberért hozott nagy áldozatát.” – TII 153.

1. KRISZTUS UTOLSÓ IMÁJA TANÍTVÁNYAIVAL

Aug. 31. Vasárnap

a. Mit csinált Jézus a tanítványokkal együtt utoljára, miután befejezte tanításait? [Jn 17:1, 9.](#)

„[Jn 17:1-6. idézve] Ez volt Krisztus utolsó imája a tanítványokkal, közvetlen Gecsemáné előtt, ahol elárulják és elfogják.” – TII 154.

b. Mit nyilatkoztat ki Krisztus ennek az imádságnak az elején? [Jn 17:1-2.](#)

„János 17. fejezete világosan beszél Isten és Krisztus személyiségéről és kapcsolatáról.” – TII 154.

„Imádkozó szívvel tanulmányozzátok János tizenhetedik fejezetét. Ne csak többször elolvassuk, hanem együk is meg és szívjuk magunkba ezeket az igazságokat.” – 8B 80.

a. Mit mondott Jézus az örökélet alapjáról? Jn 17:3.

„Isten ismerete, ahogyan Krisztusban megnyilatkozott, az a tudomány, amellyel mindenkinek bírnia kell, aki üdvözülni. Ez az az ismeret, amely a jellem átalakulását eredményezi. Ha belép életünkbe, a lelket újjáalakítja Krisztus képmására. Erre az ismeretre Isten hívja meg gyermekeit; nélküle minden más egyéb csak hiúság és semmiség.” – AT 301.

„Jézus ezt mondta: 'Az Atya szeret titeket.' (Jn 16:27) Ha Krisztuson át az Atyához kapcsoljuk hitünket, 'lelkünk biztos és szilárd horgonya ez, mely a függöny mögé ér, ahova elsőnek lépett be értünk Jézus' (Zsid 6:19). Igaz, hogy csalódások jönnek majd, és bajokat is várhatunk, de bízunk minden apró és komoly ügyünket Istenre. Nem jön zavarba panaszaink sokaságától, és terheink súlya alatt sem omlik össze. Gondoskodása kiterjed minden családra, körülvesz minden embert. Törődik minden dolgunkkal, minden bánatunkkal. Megjegyez minden könnyet, meghatja minden gyengeségünk. Azért engedi meg itt összes szenvedésünket és megpróbáltatásunkat, hogy szeretetének szándékát szolgálják, hogy 'szentségének részeseivé legyünk', s így részt vegyünk abban a tökéletes örömben, amely jelenlétében érhető el.” – 5B 526-527.

b. Mit jelent megismerni Krisztust? Mi lesz az eredménye ennek a tudásnak? Hasonlítsd össze a Hós 6:3-at a Jn 17:3-al.

„Csak Krisztus megismerése által ismerhetjük meg Istent... Üdvözítőként ismernünk Krisztust azt jelenti, hogy lelkiek ismerete által élünk és gyakoroljuk a szavait. Enélkül minden más értéktelen.

Krisztus azért jött erre a világra, hogy kinyilatkoztassa az Atyát. Micsoda türelem, kegyelmes gyengédség, isteni együttérzés, micsoda céltudatosság mutatkozott meg! Nem vallott kudarcot és nem is csüggedt el. Ő volt a tisztaság megtestesítője, és szeretete egyedülálló volt. Minden lépésnél önmegtagadást és önfeláldozást gyakorolt. Halálában Ő volt az Isten és az ember közötti megbékélés kinyilatkoztatása.” – ST January 27, 1898.

„Istent ismerni annyit jelent, mint szeretni Őt.” – JÉ 13.

a. Miből állt Krisztus élete a földi szolgálata során? Jn 17:4.

„Jézus minden irgalmas tetteinek az volt a célja, hogy bemutassa az embereknek Isten jóságos és szülői vonásait. Mindig arra törekedett, hogy megta-
nítsa az embereknek a csodálatos igazságot: 'Úgy szerette Isten e világot, hogy
az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem
örök élete legyen.' Jézus meg szeretné értetni velünk az Atya szeretetét, ezért
bemutatja az Ő szülői kegyelmét, hogy így vonjon hozzá bennünket...

Jézus azért jött a világra, hogy bemutassa Isten jellemét saját életében, és
lesöpörte a Sátán által keltett félreértéseket, és feltárta Isten dicsőségét. Meny-
nyeí Atyja irgalmát, együttérzését és szeretetét csak az emberek között élve
tudta feltárni; mert Isten kegyelmét csak a jóindulatú cselekedetekkel tudta
kifejezni.” – SD 139.

b. Mit kért Jézus az Atyától földi küldetése végén? Jn 17:5.

„Krisztus nem emberi természetének megdicsőüléséért könyörög, hiszen
az emberi természete meg sem volt, a világ megléte előtt. Istennel való egyen-
lőségének dicsőségéért esedezik. A közbenjárói ima ez. A kedvezés, melyért
könyörög annak az isteni dicsőségnek a megnyilvánulása, mellyel akkor
rendelkezett, amikor egy volt Istennel. Távolítsd el a fátylat, mondja, hadd
ragyogjon elő dicsőségem, mellyel a világ teremtmése előtt rendelkeztem.” – ST
May 10, 1899.

„E világ csak egy atom abban a roppant mindenségben, amelyet Isten kor-
mányoz. Mégis ez a kis bukott világ – az egyetlen elveszett juh – drágább sze-
mében, mint a kilencvenkilenc, amely nem tévelygett el a nyájtól. Krisztus, a
menny szeretett Parancsnoka lehajolt a magasságból, félretette Atyjánál meg-
lévő dicsőségét, hogy megmentse az egyetlen elveszett világot. Ezért hagyta
el a magasságot, a büntelen világokat, a kilencvenkilencet, akik szerették, és
eljött erre a földre, ahol 'megsebesítettett bűneinkért', és 'megrontatott a mi
vétkeinkért' (Ésa 53:5). Isten odaáldozta önmagát Fiában azért az örömért,
amelyet az elveszett juh megtalálása nyújt.” – KP 127.

a. Milyen meggyőződésre jutottak a tanítványok Krisztus szavaival kapcsolatban azáltal, hogy társultak vele? Jn 7:17; 17:7. Mi a kötelességünk ma?

„Akik igyekeznek megismerni az igazságot, és megérteni Isten akaratát, akik hűek a világossághoz és buzgók a cselekvésében napi kötelességeik közt, biztosan felismerik a tanítást, amely elevezeti őket az igazságra. Isten nem ígéri meg, hogy gondviselésének mesterfogásával elvezeti az embereket ellenállhatatlanul igazságának ismeretére, ha ők maguk nem keresik azt, ha nem kívánják azt megismerni. Az embereknek módjában áll elfojtani Isten Lelkét. Isten rájuk bízta, válasszanak. Az embernek szabad az akarata. Megváltónk neve és kegyelme által engedelmesek lehetnek, vagy pedig engedetlenek. Ez esetben viselniük kell a következményeket. Az ember maga felelős, hogy elfogadja-e, vagy elveti a szent és örök igazságokat. Isten Lelke szakadatlanul meggyőzni igyekszik mindenkit. Emberek döntenek, ki az igazság mellett, ki ellene.” – 3B 427-428.

b. Mit mondott Jézus az Atyának az apostolok hitével kapcsolatban? Jn 17:8. Hogyan vonatkoznak ránk ma ezek a szavak?

„[Jn 17:8] Itt látható az élénk táruló munka: Krisztus képviselőinek lenni, mivel a mi világunkban Ő volt az Atya képviselője. A Krisztustól kapott tanítások beszédeit kell tanítanunk... A nagy engesztelési nap előképe idejében élünk és nekünk nemcsak meg kell aláznunk szívünket Isten előtt és megvalítani bűneinket, hanem minden nevelésre való képességünkkel törekednünk kell a velünk kapcsolatba kerülőket tanítani, elvekkkel és példamutatással megismertetni Istent és küldöttét, Jézus Krisztust.” – CE 157.

c. Kinek a nevében mondta el Jézus az imáját a János 17-ben? Jn 17:9, 20.

„[Krisztus] közbenjár a legaljasabbakért, a leginkább elnyomottakért és szenvedőkért, a leginkább megpróbált és megkísértettekért.” – OHC 49.

a. Hogyan dicsőült meg Jézus a tanítványai által? Jn 17:10-11. Mi szükséges a munka elvégzéséhez?

„Krisztus azt akarja, hogy a menny rendje, a kormányzás mennyei terve, a menny isteni összhangja az Ő egyházában ábrázolódjék ki a földön. Így dicsőül meg az Ő népében. Követőin keresztül az Igazságosság Napja ragyog majd, el nem homályosuló fénnel a világra... A Krisztus igazságosságával felruházott egyház Krisztus tárháza, amelyben irgalmasságának, kegyelmének és szeretetének a gazdagsága kell, hogy láthatóvá legyen teljes és végső bemutatásában, megnyilatkozásában. Krisztus úgy tekint népére, mikor az tisztán és tökéletesen áll előtte, mint megaláztatása drága jutalmára, és mint dicsősége koronájára. Krisztus az a nagy középpont, ahonnan minden dicsőség kisugárzik.” – JÉ 588.

„A tanítványok csak abban az esetben várhatták a Szentlélek erejét és a mennyei angyalok segítségét, ha Krisztussal egyek maradnak. Csak a mennyei hatalmak segítségével alkothattak egységes frontot a világgal szemben, és győzedelmeskedhettek abban a harcban, amelyet kénytelenek voltak a sötétség hatalmasságai ellen folytatni. Ha kitartanak az egységes munkában, mennyei követek járnak előttük és egyengetik az utat számukra. Így lelkek előkészülnek az igazság befogadására, és megnyerik őket Krisztus számára. Amíg egyek maradnak, a gyülekezet olyan 'szép lesz, mint a hold, tiszta, mint a nap, rettenetes, mint a zászlós tábor.' (ÉnÉn 6:7) Haladásának semmi nem állhat útjában. Győzelemről győzelemre jut. Isteni megbízatását: az evangélium hirdetését dicsőségesen teljesíti.” – AT 61.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Szep. 5. Péntek

1. Hogyan befolyásolhatja a sorsomat a Krisztus személyes ismerete?
2. Milyen módon lehetne a keresztény életem Isten kezében olyan, mint egy oktatási eszköz?
3. Mit tehetnék, hogy még jobban dicsőítsem Krisztust?
4. Milyen körülmények között imádkozott Jézus a tanítványaival utoljára?
5. Mutasd be Krisztus első eljövételének okait!

KRISZTUS A TANÍTVÁNYOKÉRT IMÁDKOZIK (2)

„És megismertettem ő velök a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen ő bennök, amellyel engem szeretted, és én is ő bennök legyek.” (Jn 17:26)

Javasolt olvasmány: [Megszentelt Élet, 47-52. \(János munkássága\)](#)

„Felszentelt főpapként közbenjárt népéért. Hűséges pástorként összegyűjtötte nyáját a Mindenható oltalma alá, az erős és biztos menedékhelyre. Reá azonban még vár egy utolsó csata megvívása Sátánnal, és Krisztus elindul, hogy találkozzék az ősellenséggel.” – JÉ 589.

1. EGYSÉG KRISZTUSBAN

Szep. 7. Vasárnap

a. Az egyház sikere szempontjából milyen lényeges pontot említ Jézus többször is közbenjáró imájában? [Jn 17:11.ur, 21-23.](#)

„Megváltónk imádkozik, hogy a tanítványai egységes legyenek, amint Ő és az Atya is egységes, és a hívők egysége a bizonyossága: Ő küldött el bennünket, hogy viseljük kegyelmének bizonyítékait.” – ÉÉM Szep. 5.

„Ha egyenként közeledünk Istenhez, akkor mi lesz az eredménye? Ugye egymáshoz is közeledni fogunk? Nem közeledhetünk Istenhez és nem jöhetünk ugyanazon kereszthez anélkül, hogy tökéletes egységbe ne jutnánk egymással.” – OHC 96.

b. Hogyan érhető el és tartható fenn az egyház egysége? [1Jn 1:7.](#)

„A hívők Krisztussal való közössége természetesen arra vezet, hogy egymással is egy akaraton lesznek, s ez a legtartósabb egység a Földön. Krisztusban egységes vagyunk, ahogy Krisztus is egy az Atyával. A keresztények a 'szőlővesszők' az élő 'tőkén.'” – 5B 41.

a. Mit mond Krisztus tanítványairól és a világról? Jn 17:13-14. Miért üldözi őket a világ?

„Az őskeresztények tagadhatatlanul különleges emberek voltak. Feddhetetlen életük és rendíthetetlen hitük állandó rosszállásként hatott, amely megzavarta a bűnösök 'nyugalmát'. Kevesen voltak, és nem dicsekedhettek vagyonnal, ranggal, sem megtisztelő címmel, de a gonoszok félték tőlük, amikor tanításaikat hallották, és jellemüket megismerték. Gyűlölték őket, miként a gonosz Kain is gyűlölte Ábelt. Akik a Szentlélek befolyásának ellenállva halálra adták Isten népét, ezt ugyanazért tették, amiért Kain megölte Ábelt. Pontosán ez volt az oka annak is, hogy a zsidók elvetették, és keresztre feszítették a Megváltót – mert jellemének tisztasága és szentsége állandóan megfeddte önzésüket és romlottságukat. Azok, akik szeretik és követik a bűn útját, gyűlölik és támadják a hű tanítványokat Krisztus korától kezdve, napjainkig.” – NK 42.

b. Mi Isten terve a gyermekeivel a világ hatásait illetően? Jn 17:15-16.

„Az Üdvözítő saját példájával mutatta meg, hogy követői élhetnek e világban anélkül, hogy e világból valók lennének. Ő nem azért jött, hogy részt vegyen csalóka élvezeteiben, nem azért jött, hogy szokásainak hódoljon, vagy fondorlataival éljen; Ő azért jött, hogy teljesítse Atyja akaratát és megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett. Ha a keresztény ezt a célt tartja szem előtt, akkor tiszta maradhat, bárhol legyen is. Bármilyen legyen állása, magas vagy alacsony, bárminő legyen élete, fényes vagy szerény, mindenkor hűséges kötelességteljesítésben fogja kimutatni az igaz hit, az igaz vallás erejét.” – AT 37.

„Nincs elég igaz keresztény a világon, a gyülekezetnek szüksége van rájuk, az emberi család nem lehet meg nélkülük. Krisztus így imádkozott a tanítványaiért: 'Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól.' (Jn 17:15) Jézus tudja, hogy itt élünk, kitéve a világ kísértéseinek. De szeret minket, és kegyelmet ad, hogy legyőzhessük a világ megrontó befolyását. Azt szeretné, ha tökéletes lenne a jellemünk, hogy makacsságunk ne okozzon másokban is erkölcsi torzulást.” – 5B 243-244.

a. Mit tesz az igazság azokkal, akik ismerik azt és engedelmeskednek neki? Jn 8:32; 17:17.

„Az igazság kovásza, ha szívünkbe fogadjuk, fékezi vágyainkat, megtisztítja gondolatainkat, és kedvessé teszi természetünket...”

Isten Igéje megszenteli minden emberi kapcsolatunkat. Az igazság kovásza nem kelti fel a versengés szellemét, az érvényesülés és az első hely utáni vágyat. Az igazi szeretet, amely a mennyben született, nem önző és nem állhatatlan. Nem emberi elismerés függvénye. Aki elfogadja Isten kegyelmét, annak szívében túlrad a szeretet Isten iránt, és azok iránt, akikért Krisztus meghalt. Nem harcol az elismerésért. Nem azért szeret, mert őt szeretik, és kedvében járnak. Nem azért szeret másokat, mert elismerik érdemeit, hanem azért, mert azok Krisztus megváltottai. Akkor sem gerjed haragra, ha indítékait, szavait, tetteit félreértik vagy kiforgatják, hanem megőrzi nyugalmát. Kedves és figyelmes. Nem tartja sokra önmagát, de tele van reménységgel. Szüntelen bízik Isten irgalmában és szeretetében.” – KP 62-63.

b. Hogyan határozható meg az igazság? Zsol 119:142.

„Az igazság, amint az Jézusban van, nem más, mint az Úr minden utasítása iránti engedelmisség. Szívből jövő munka. A bibliai megszentelődés nem az a mai hamis megszenlelődés, mely nem akarja kutatni az írásokat, és az igazság komoly keresése helyett megérzésekben és ösztönökben bízik. Az a bibliai megszentelődés, ha ismerjük Isten követelményeit és engedelmeskedünk is nekik.” – LHU 152.

c. Hogyan lehetünk megszentelve az igazság által? Jn 17:19; 16:13.er.

„Jézus Krisztus odaszentelte magát, hogy mi is megszenteltekké lehessünk. Magára vette emberi természetünket, és hibátlan példakép lett az emberiség számára. Nem követett el hibát, hogy mi is győzhessünk, és győzőkként juthassunk országába. Imádkozott, hogy megszentelődhessünk az igazság által. Mi az igazság? Ő kijelentette: 'A Te Igéd igazság.' (Jn 17:17) Tanítványainak az igazság iránti engedelmisség által kellett megszentelődniük.” – ÉÉM Szep. 5.

a. Honnan tudhatjuk, hogy Krisztus minket is belefoglalt közbenjárói imájába? Jn 17:20.

„Ami Krisztus a hajdani tanítványoknak volt, ugyanaz kíván ma is lenni gyermekei számára,” – JVÚ 72.

„A megváltottak Krisztus ékszerei, értékes és külön kincsei.” – 6B 309.

b. Milyen bizonyosságunk van arról, hogy számunkra is elérhető Krisztusnak gondviselése a Szentlélek által? Jn 14:16.

„A tanítványoknak tett ígéret nekünk is szól. A Vigasztaló éppen annyira a miénk, ahogy az övék volt. A Szentlélek adja azt az erőt, amely a gyötrődő és küszködő lelkeket megtartja, úgy a világ gyűlölete, mint saját gyengeségeik és hibáik felismerése közepette. Amikor bánat és szenvedés a részünk, amikor jövőnk sötétnek és nyugtalanítónak látszik, vagy elhagyatottnak és gyámoltalannak érezzük magunkat, akkor a Szentlélek, hitben elmondott imáinkra, megvigasztalja szívünket.” – AT 34.

„A legégetőbb szükség óráján, mikor csüggedés teper le bennünket, akkor látja meg Krisztus éber szeme, hogy segítségre van szükségünk. Az ember szükségletének órája Isten lehetőségének órája. Mikor minden emberi segítség csődöt mond, Jézus akkor siet segítségünkre, s az ő jelenléte elúzi a sötétséget, szétszórja a borús, nyomasztó felleget.” – 4B 529.

c. Milyen vágyat nyilvánított ki Jézus a népe érdekében az imája végén? Jn 17:24.

„Mielőtt a világ alapjait lerakták, az Atya és a Fiú egyesült egy szövetségben, hogy megváltásák az embert abban az esetben, ha Sátán leigázná. Ünnepelesen elkötelezték magukat az emberi nemzetség megváltására és arra, hogy Krisztus legyen elköteleződésük keze. Ezt a fogadalmat Krisztus teljesítette.” – JÉ 740.

a. Hogyan tükrözhetjük vissza az Atyát? Jn 17:25-26.

„Krisztus mindig is hirdette, hogy az Atya képviselőjében jött a Földre. Nemes, könyörülő, gyengéd, szerető és jóságos jellemével úgy áll előttünk, mint az isteni tökéletesség megtestesülése, a láthatatlan Isten mása.” – 5B 524.

b. Mire kell figyeljünk egész életünk folyamán? Jer 9:23-24.

„Rosszul tesszük, ha saját érdemeinkkel büszkélkedünk.

Nem az a parancs, hogy aki dicsekedik, az önmagával dicsekedjék, hanem hogy Istennel... Nincs tehát annak semmi alapja, hogy önmagukat dicsőítsék. Minden elnyert áldásért, minden jó tulajdonságukért amivel rendelkeznek, Krisztus kegyelmének tartoznak. Senki sem magasztalhatja fel magát, hogy milyen bölcs vagy igazságos...

Akik az isteni dolgokban gazdag tapasztalatokat szereztek, azok vannak a legtávolabb a büszkeségtől és az önelégültségtől. Minél magasztosabb fogalma van az embernek Krisztus dicsőségéről, annál kevésbé becsüli önmagát... Ha tekintetünket az égre szegezzük, és világosan látjuk Krisztus jellemét, akkor szívünkben magasztaljuk az Úr Istent.

Mikor az ember megismeri a Megváltó történetét, súlyos hibákat fedez fel önmagában. Oly nagy a Krisztustól való különbözősége, hogy alapos változások szükségességét látja életében. Azzal a kívánsággal kutat hát tovább, hogy hasonlónak váljék csodálatos Példaképéhez.” – SD 235.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Szept. 12. Péntek

1. Mit tehetek a testvérek közötti egység előmozdítása érdekében?
2. Hogyan hasznosíthatom Krisztusnak a tanítványaiért mondott imáját?
3. Milyen módokon gyarapíthatom Isten nevének mélyebb ismeretét?
4. Magyarázd el Krisztus mondását: „Nem a világból valók.”
5. Foglald össze az „igazság” bibliai definícióit!

KRISZTUS ELLENI VÁDAK

„Monda azért Jézus Péternek: Tedd hüvelyébe a te szablyádat; avagy nem kell-é kiinnom a pohárt, amelyet az Atya adott nékem?” (Jn 18:11)

Javasolt olvasmány: [Tapasztalatok Látomások, 133-136. \(Az árulás\)](#)

„Elérkezett a rettenetes pillanat. Az a pillanat, amelynek el kellett döntenie a világ sorsát.” – JÉ 596.

1. EGY ÜNNEPÉLYES PILLANAT

Szep. 14. Vasárnap

a. Amikor Jézus befejezte közbenjáró imáját, hová ment tanítványai-val? Milyen célból? [Jn 18:1; Mt 26:36.](#)

b. Milyen kérést intézett az Úr, amikor három tanítványt kért, hogy kísérik el? Miért? [Mk 14:33-34.](#)

„[Sátán célja volt], hogy Isten Fia, aki az elveszett világot törekedett megmenteni, összeroppanjon a bűn átka alatt. Annnyira meg akarta duzzasztani a bűn áráját, hogy lehetetlennek tűnjék az engesztelés. A résen álló ellenség erőfeszítése, hogy a törvényszegés roppant nagyságát Jézus elé teregesse, olyan éles fájdalmat okozott neki, hogy úgy érezte, nem tud megmaradni az emberek között. Nem bírta elviselni, hogy akár tanítványai is tanúi legyenek gyötrelmének, amint a világ nyomorúságáról elmélkedett. Még legkedvesebb barátai se legyenek vele. Az igazságszolgáltatás kardja ki volt húzva hüvelyéből, s Isten gonoszság elleni haragja az ember helyettesén. Jézus Krisztuson, az Atya egyszülöttén nyugodott meg.” – TII 127.

a. Mi a fő mondanivalója Krisztus első imájának Gecsemáné-kertben? Mk 14:35-36.

„Jézus helyzete most egészen más volt, különbözött azoktól a helyzetektől, amelyekbe eddig belekerült. Szenvedését legjobban a próféta szavaival írhatjuk le: 'Fegyver, serkenj fel az én pásztorem ellen és a férfiú ellen, aki nékem társam! így szól a Seregeknek Ura!' (Zak 13:7). A bűnös ember helyetteseként szenvedett az isteni igazságszolgáltatás súlya alatt. Láta, hogy mit jelent ez az igazságszolgáltatás. Eddig közbenjáróként tevékenykedett másokért; most ő vágyott arra, hogy legyen valaki, aki közbenjár érte.

Mikor Krisztus úgy érezte, hogy megszakadt, összetört az Atyával való egysége, félt, hogy emberi természetében nem lesz képes elviselni a sötétség hatalmasságaival szemben Reá váró nagy küzdelmet. A pusztában lejátszódott megkísértésében az emberi nemzetség sorsa forgott kockán. Akkor Krisztus volt a győztes. Most a kísértő egy végső, félelmetes küzdelemre vonult fel; erre készült Krisztus szolgálatának három éve alatt. Minden ennek a harcnak a kimenetelétől függött. Ebben a harcban minden, de minden kockán forgott. Ha Sátán ebben a küzdelemben kudarcot szenved, akkor elveszíti minden reménységét az uralom megszerzésére. A világ országai végül is Krisztus tulajdonává lesznek, és őt magát legyőzik és kivetik. Ha azonban le tudná győzni Krisztust, akkor az egész föld Sátán birodalmává lenne és az emberi nemzetség örökre hatalmába kerülne. Krisztus, mikor maga előtt látta az összeütközés összes lehetséges következményeit, akkor a lelke megtelt rettegéssel, mert tudta, hogy esetleges veresége az Istentől való elválasztását jelentené számára.” – JÉ 591-592.

b. Visszatérve gyötrelmes imájáról, milyen állapotban találta Jézus a tanítványait? Hogyan fedtte meg őket? Mk 14:37-38.

„Fájdalmas erőfeszítéssel felemelkedett, odatántorgott ahhoz a helyhez, ahol tanítványait hagyta, de 'aluva találá őket' (Mt 26:40). Ha imádkozva találta volna őket, az nagy segítséget jelentett volna számára. Ha Istenben keresték volna a menedéküket, hogy a sátáni hatalmasságok erőt ne vehessenek rajtuk, akkor állhatatos hitük megvigasztalta volna őt. A tanítványok azonban nem vették szívükre Uruk ismételt figyelmeztetését: 'Vigyázzatok és imádkozzatok!' (Mt 26:41). Először nagyon zavarba jöttek, mikor meglátták Mesterüket, aki rendszerint higgadt és méltósággal felruházott volt, hogy miként küzd most felfoghatatlanul nagy szomorúságával. A tanítványok még imádkoztak, amikor meghallották a szenvedő Krisztus hangos kiáltását. Nem az volt a szándékuk, hogy elhagyják az Urat, de úgy látszott, hogy a rémület megbénította őket. Ettől a bénultságtól csak úgy szabadulhattak volna meg, ha imában állandóan összeköttetésben maradtak volna Istennel. Nem fogták fel, hogy éberség, vigyázás és komoly imádkozás szükséges ahhoz, hogy ellent tudjanak állam a kísértésnek.” – JÉ 593-594.

- a. Mi volt Krisztus második imája? Mit tettek a tanítványok? Mt 26:42-43. Milyen prófécia teljesedett be ekkor? Ésa 52:14.**
-

„Rövid idővel előbb Jézus hatalmas cédrusként állta ellenfelei ostromát, akik ezért még dühödtebben támadtak fel ellene és töltötték ki dühüket rajta. A konok akaratokkal megtelt fejek és a gonoszsággal, ravaszsággal megtöltött szívek hiába igyekeztek megzavarni Krisztust, és erőt venni rajta. Ő továbbra is megmaradt isteni fenségében, Isten Fiának. Krisztus most olyan volt, mint egy nádszál, amelyet tépdesett és meghajlított a vihar, de győztesként közeledett munkája végéhez. Minden egyes lépésével győzelmet aratott a sötétség hatalmasságai felett. Mint aki már megdicsőítettett, igénye volt az Istennel való egységre. Szívéből Istent magasztaló énekek áradtak. A bátorság és gyengédség szavaival szokott Krisztus tanítványaihoz szólni. Most szava nem a győzelem hangszínével, hanem az emberi szenvedés teljességével hangzott fel az esti csendben.” – JÉ 595.

- b. Hogyan volt Isten Fia vigasztalva ebben a kritikus órában? Lk 22:43. Milyen szavakkal jövendölt Ézsaiás Krisztus győtrelméről és vigasztalásáról? Ésa 53:11.**
-

„Ebben a szörnyű válságban, mikor minden kockán forgott, mikor a szenvedés pohara remegett a szenvedő kezében, megnyílt a menny, s világosság ragyogott fel a válság órájának sötétségében; és a hatalmas angyal, aki Isten előtt állott, aki azt a helyet foglalta el, amelyről a Sátán levettetett, Krisztus mellé érkezik. Nem azért jött, hogy kivegye a poharat Krisztus kezéből, hanem azért, hogy megerősítse az Üdvözítőt a pohár kiívására az Atya szeretetének bizonyosságával. Az angyal azért jött, hogy erőt adjon az isteni-emberi könyörgőnek. Figyelmét a megnyílt egekre irányította, és megmutatta a Megváltónak azokat a lelkeket, akik szenvedéseinek az eredményeképpen megmenekültek a kárhozattól. Az angyal arról is biztosította Krisztust, hogy az Atya nagyobb és erősebb mint a Sátán, és hogy az ő halála megsemmisítő vereséget jelent a Sátán számára. Ennek a világnak királyságát Isten a legmagasabb rendű Szentnek adja. Az angyal azt mondta Krisztusnak, hogy 'lelke szenvedése folytán látni fog és megelégszik' (Ésa 53:11), mert meglátja majd a megmentett emberi nemzetség sokaságát.” – JÉ 597.

a. Ki vezette a Jézus letartóztatására tartó csoportot? Jn 18:2-5.

b. Mit tett a dühös csöcselék, amikor Jézus felfedte nekik, hogy ki ő? Jn 18:6.

„Az előbbi kinszenvedésnek semmi nyoma sem volt látható Jézuson, mikor előlépett, hogy találkozzék árulójával. Tanítványai előtt állva ezt kérdezte; 'Kit kerestek?' Azok azt felelték: 'A názáreti Jézust.' Jézus ezt válaszolta; 'Én vagyok' (Jn 18:4-5). Ebben a pillanatban az az angyal, aki rövid idővel előbb szolgált Jézust, odaállt Jézus és a csöcselék közé. Az isteni világosság fénnel árasztotta el az Üdvözítő arcát és egy galambhoz hasonló árnyék esett alakjára. Ez isteni dicsőség jelenlétében a gyilkos indulatoktól megszállott tömeg egy pillanattig sem tudott megállni. Hátra tántorodtak. A papok, a vének, a katonák és még Júdás is halott emberként estek a földre.

Az angyal visszavonult és a világosság elhalványult. Jézusnak alkalma lett volna arra, hogy elmeneküljön, de ott maradt. Megdicsőültként állt a kemény szívű csapat között. Most a csöcselék tagjai hevertek arcra borulva tehetetlenül a földön, Krisztus lábainál. A tanítványok csodálkozással és áhítattal nézték ezt a jelenetet.” – JÉ 598-599.

c. Hogyan hatott Júdás árulása a tömegre? Hogyan értelmezte félre Péter Jézus szelídségét? Jn 18:7-10; Lk 22:47-50.

„A csöcselék merész lett, mikor azt látták, hogy Júdás megérintette azt a személyt, aki nemrég megdicsőítetten állt szemeik előtt. Most már rá merték vetni a kezüket Jézusra. Elfogták őt, és megkötözték azokat a drága kezeket, amelyekkel eddig mindig és mindenkiel csak jót cselekedett.

A tanítványok azt gondolták, hogy Mesterük nem engedi majd magát elfogni. Úgy vélték, hogy ugyanaz a hatalom, amely az üldözőket halottként a földre sújtotta, most is tehetetlenné teszi azokat mindaddig, amíg Jézus és ők el nem távoznak a helyszínről. De csalódniuk kellett, és méltatlankodtak, mikor azt látták, hogy előveszik a köteleket és megkötözik Annak a kezét, Akit szerettek. Péter haragjában hirtelen kihúzta a kardját és fegyverrel próbálta megvédelmezni Mesterét, de csak annyit ért el, hogy levágta a főpap egyik szolgájának a fülét.” – JÉ 600.

- a. Ismertesd Jézus türelmes szeretetét, amelyet letartóztatása pillanatában tanúsított! Mt 26:51-53; Lk 22:50-51. Hogyan nézte ezt a mennyország?

„A tanítványok szívében új remény ébredt, mikor látták, hogy a fegyveres emberek Jézus egyetlen szavára erőtlenségül hullottak a földre. Mikor újra felemelkedtek és Jézushoz közeledtek, Péter kirántotta kardját és levágta a főpap szolgájának fülét. Ámde Jézus megparancsolta Péternek, hogy tegye vissza kardját hüvelyébe, mert úgymond: 'Azt gondold e, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg angyalnál?' Láttam, mint tükröződött reménység az angyalokban e szavak hallatára és mint derült fel arcuk. Szerették volna körülvenni Parancsnokukat és szétszórni azt a gonosz csöcseléket... A tanítványok szívében is keserű csalódás és kétségbeesés lett úrrá, midőn látták, hogy Jézus, mint engedi meg ellenségeinek, hogy elfogják és megkötözzék.

A tanítványok most saját életüket is veszélyeztetve látták; mindnyájan elmenekültek s magára hagyták Jézust a gyilkos tömeg kezében. Óh, hogy ujjongott Sátán! S viszont mily szomorúak voltak Isten angyalai! A parancsnokló angyalok vezetése mellett számos angyalcsoport vonult oda, hogy szemtanúja legyen a jelenetnek. Fel kellett jegyezniük minden szenvedést, melyet Jézusnak el kellett tűrnie s minden kínt és fájdalmat, amely szívét átgázta. Azoknak, akik annak idején végrehajtói voltak e kegyetlenségeknek, egykoron élő képekben kell ismét mindent végignézni.” – TL 136.

- b. Milyen tanulságot vonjanak le mindazok akik hisznek Krisztusban abból ahogyan Krisztus megintette Pétert? Jn 18:11; 1Jn 3:15.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Szept. 19. Péntek

1. Krisztusnak a tanítványokhoz intézett melyik felhívása különösen érvényes számomra is?
2. Milyen hatással kéne rám lennie az Úr Gecsemáné-kertben átélt tapasztalatának?
3. Hogyan kerülhetem el Péter azon reakcióját, melyet Jézus letartóztatásakor tanúsított?
4. Mi volt Krisztus gyötrelmének fő oka?
5. Hogyan reagált a sokaság az angyali dicsőség előtt?

SIMON PÉTER

„Monda pedig az Úr: Simon! Simon! ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsd.” (Lk 22:31-32.)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 5. kötet, 241-245. \(A keresztyén türelem\)](#)

„Péter az önelégültsége miatt bukott el, és alázatos bűnbánata nyomán állt újra talpra.” – KP 103.

1. PÉTER JELLEME

Szep. 21. Vasárnap

a. Amikor Simon először jött Jézushoz, mit mondott neki a Mester? [Jn 1:42](#). Mit tudunk Péter megtérése előtti jelleméről?

„Krisztus tekintete megnyugodott rajta, olvasott jellemében, élettörténetében. Lobbanékony természetét, szerető, együttérző szívét, becsvágyát, önbizalmát, bukásának történetét, bűnbánatát, munkásságát, mártírhálálát – a Megváltó mindezt látta.” – JÉ 108.

„Péter éppen akkor volt gyenge, amikor erősnek hitte magát, és amíg fel nem ismerte gyengeségét, addig nem jött rá, hogy szüksége van a függőségi viszonyra Jézussal. – JÉ 317.

b. Milyen meghívást ajánlott fel Jézus Péternek a hibái ellenére? [Mt 4:18-19](#).

„Isten azután bízta Ésaiásra az üzenetet, miután a próféta meglátta szentségét és a maga méltatlanságát. Péter is csak azután kapta meg az elhívást, hogy Krisztusért munkálkodjék, miután eljutott az önmegtagadásig és az isteni hatalomtól való függőségig.” – JÉ 197.

a. Milyen tény világít rá arra, hogy Péter esendő volt, mint bármely más ember, még a Pünkösöd napján történő Szent Lélek keresztsége után is? Gal 2:11-14.

„[Péter] a pogányok iránt tanúsított bölcs magatartásával sokak bizalmát nyerte meg. Egy ideig a mennyből nyert világosság szellemében munkálkodott is; ösztönös előítéletét annyira legyőzte, hogy a megtért pogányokkal egy asztalnál étkezett is. De amikor bizonyos zsidók érkeztek Jeruzsálemből, akik a ceremonális törvény érdekében buzgólkodtak, oktanul megváltoztatta magatartását a pogányok közül megtértekkkel szemben. Az Írásból tudjuk, hogy még több zsidó 'vele képmutatóskodott', úgy, hogy Barnabás szintén elcsábított az ő tettetésök által' (Gal 2:13-14). A gyengeségnek ez a megnyilvánulása a vezetőkként tisztelt és szeretett férfiak részéről, nagyon fájdalmasan hatott a hívőkké lett pogányokra. Félő volt, hogy a gyülekezet kettészakad.” – AT 128.

b. Mit tanulhatunk Péter hibáiból és talpra állásából? Zsol 145:14.

„Péter felismerte tévedését, és azonnal igyekezett a magatartásával okozott bajt lehetőleg ismét jóvá tenni. Isten engedte meg, aki eleitől kezdve ismeri a véget, hogy Péternek ezen jellemgyengesége megnyilvánuljon. Ezáltal a megkísértett apostol belátta, hogy nincs benne semmi, amivel dicsekedhetne. Még a legjobb emberek is, mielőtt magukra hagyatnak, elvesztik helyes ítélőképességüket. Isten azt is előre látta, hogy később sokan megtévesztés áldozatai lesznek; ugyanis Péter és állítólagos utódai számára olyan magas kiváltságokat követelnek, amelyek egyedül Istent illetik meg. Az apostol gyengeségének ez a leszögezése maradandó bizonyítéka hibáinak és annak a ténynek, hogy semmivel sem állt a többi apostol fölött.

A helyes alapelvektől való eltérésnek e példáját az Írás megőrizte, hogy ünnepélyes intelmül szolgáljon az Isten művében bizalmi állásokat betöltő férfiak részére; nehogy lelépjenek a becsületesség útjáról, hanem szorosan ragaszkodjanak az isteni alapelvekhez. Minél súlyosabb felelősséget hordoznak az emberek, minél több alkalmuk kínálkozik, hogy szabályokat hozzanak és uralkodjanak, annál biztosabbak lehetnek, hogy csak kárt okoznak, ha nem követik hűen az Úr útjait, és ha cselekedeteik nincsenek összhangban azokkal a határozatokkal, amelyeket a hívők összessége közös tanácskozások alkalmával jóváhagyott.” – AT 129.

a. Mit mond Jézus az egyház alapjáról? Mt 16:16-19.

„A Péter által megvallott igazság a hívő hitének alapja. Maga Krisztus jelentette ki, hogy ez az örök élet. Ezen ismeret birtoklása azonban nem szolgálhat alapul az önfelmagasztalásra. Péter nem saját jósága vagy bölcsessége miatt kapta ezt a kinyilatkoztatást. Az ember önmagától sohasem juthat el az istenismeretre...

A Péter szó követ jelent, görög követ. Péter nem az a szikla volt, melyre az egyház alapították. A pokol kapui vettek rajta diadalmat, amikor esküdözve, átkozódva megtagadta Urát. Az egyház olyasvalakire épül, akin a pokol kapui nem vehetnek diadalmat.” – JÉ 348.

b. Péterhez hasonlóan mit jelentettek ki más próféták és apostolok az egyház valódi alapjáról? Ésa 28:16; 1Kor 3:11; 1Pt 2:3-6.

„Isten jelenlétében, az összes mennyei lény színe előtt, a pokol láthatatlan hadserege előtt alapította Krisztus az egyházát az élő sziklára. A Szikla Ő maga – saját teste, mely megtöretett és megsebesített. Az ilyen alapra épített egyházon a pokol kapui sem vesznek diadalmat...

A hit hatezer éve Krisztusra épül. A sátáni harag árja és viharai hatezer éve ostromolják üdvösségünk Szikláját, de az áll rendületlenül.

Péter az egyház alapját képező igazságot fejezte ki, s Jézus most megtisztelte őt, mint a hívők egész testületének képviselőjét. Ezt mondta: 'Néked adom a mennyek országának kulcsait; és amit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és amit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz' (Mt 16:19).

A 'mennyek országának kulcsai' Krisztus szavai. A Szentírás minden szava az Övé, tehát mindegyik idetartozik. E szavaknak hatalmukban áll kinyitni és bezárni a mennyet.” – JÉ 349.

a. Mutasd be Péter legnagyobb jellemhibáját! Mk 14:27-29.

„Péter apostol története tanulságul szolgál mind a farizeus, mind a vámszedő által ábrázolt osztály számára. Péter tanítványsága elején erősnek képzelte magát. A farizeushoz hasonlóan saját értékelése szerint nem volt 'olyan, mint egyéb emberek'... Péter nem tudott a maga nyomorúságáról. Magabízása rossz útra vitte. Azt hitte, hogy le tudja győzni a kísértést. Néhány rövid óra múlva jött a próba, és ő átkozódva, szitkozódva megtagadta Urát.” – KP 101-102.

b. Hogyan bánt Jézus ezzel a önhitt tanítvánnyal? Lk 22:31-32.

„Amikor a kakas kukorékolása Krisztus szavaira emlékeztette, saját tettén meglepődve és megrémülve megfordult, és Mesterére nézett. Ebben a pillanatban Krisztus is Péterre tekintett. E fájdalmas pillantásra, amelybe szánalom és szeretet vegyült, Péter önmagára eszmélt. Kiment, és keservesen sírt. Krisztus tekintete szívébe hasított. Péter fordulóponthoz érkezett. Könnyek között bánta meg bűnét. A töredelmes és bűnbánó Péter olyan volt, mint a vámszedő; és a vámszedőhöz hasonlóan ő is kegyelmet talált. Krisztus tekintete arról biztosította, hogy megbocsátott neki.

Magabízása elmúlt. Soha többé nem dicsekedett, nem bizonygatott.” – KP 102.

c. Mit kérdezett Jézus Pétertől a feltámadása után? Jn 21:15-17. Miért ismételte meg ezt Jézus háromszor? Hogyan válaszolt Péter? Lk 22:31-32.

„Péter megszégyenítette Krisztust, és ezzel kiváltotta tanítványtársai bizalmatlanságát. A tanítványok azt gondolták, hogy Krisztus nem engedi meg majd neki, hogy elfoglalja korábbi helyét közöttük. Maga Péter is érezte, hogy eljátszotta társai bizalmát. Mielőtt Krisztus felszólította volna, hogy vegye fel ismét apostoli munkáját, Péternek mindenekelőtt bizonyítékát kellett adnia bűnbánatának tanítványtársai előtt. Enélkül bűne, még ha megbánta is azt, tönkre tehetné volna neki, mint Krisztus szolgájának a tekintélyét. Az Üdvözítő alkalmat adott neki arra, hogy visszanyerje tanítványtársai bizalmát; és amennyire csak lehetséges, jóvá tegye hibáját, amit magatartásával az evangélium ügye ellen követett el.” – JÉ 716.

**a. Nevezd meg a tanítványság néhány fő jellemzőjét! Kol 1:10-11; 3:12-14.
Mit tanulhatunk abból, ahogyan Krisztus bánt Péterrel?**

„Az evangélium nem köt megegyezést a gonosszal kölcsönös engedelmények alapján. Az evangélium nem nézheti el a bűnt. Titkos bűneinket titkon kell megvallanunk Istennek. Nyilvánvaló bűneink azonban a nyilvános megvallást követelnek tőlünk. Mikor egy tanítvány bűnt követ el, mindig Krisztust illetik szemrehányással. Ez arra készíti Sátánt, hogy diadalünnepet üljön, és az ingadozó lelkeket arra ösztönzi, hogy botladozzanak. A bűnbánat bizonyítékának a megadásával azonban a tanítványnak, amennyiben hatalmában áll, el kell távolítani ezt a szemrehányást Krisztusról.” – JÉ 716-717.

„Az Üdvözítő bánásmódja jó lecke volt Péter számára, de tanítványtársai számára is. Ez a bánásmód arra tanította meg őket, hogy a bűnössel türelmesen, részvétellel és megbocsátó szeretettel foglalkozzanak. Ámbár Péter megtagadta Urát, az a szeretet, amellyel Jézus hordozta őt, soha nem ingott meg. Eppen ilyen szeretetet kellene éreznie a segédpásztornak is a nyáj és a bárányok iránt, amelyeknek a gondozását rábízták.

Péternek, miután megemlékezett saját gyengeségéről és kudarcáról, olyan gyengéden kellett foglalkoznia nyájával, mint amilyen gyengédséggel Krisztus foglalkozott vele. Az a kérdés, amelyet Krisztus tett fel Péternek, jelentős kérdés volt. Krisztus csak egyetlen feltételét említette meg a tanítványságnak és a tanítványi szolgálatnak: 'Szeretsz-e engem?' (Jn 21:15). Ez lényeges feltétel. Bár Péternek lehet sok más képesítése, de Krisztus iránt érzett szeretete nélkül nem lehetne hűséges pásztor a Úr nyájának. Tudás, jó szándék, ékesszólás, hála és buzgalom mind segítséget jelentenek a jó munka végzésében, de ha a Jézus iránt érzett szeretet nincs meg a szívben, akkor a keresztyén lelkész munkája csak kudarccal végződhet.” – JÉ 718-719.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Szept. 26. Péntek

1. Péterhez hasonlóan, hogyan ítélem meg én is tévesen a saját jellememet?
2. Hogyan kerülhetem el a Péter által megnyilvánuló jellemhibát?
3. Milyen tanulságokat vonhatok le Péter bukásából és talpra állásából?
4. Krisztus feltámadása után miért kellett neki egy határozott kérdést feltenni Péternek a hittestvérei előtt? Mire tanít ez bennünket?
5. Milyen alapra építette egyházát Krisztus? Mik a mennyek országának kulcsai?

1. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 4. KÖTET, 485-487; 550-552. (Gyülekezeti tagság-részlet; Szegények iránti kötelesség)

Gyülekezeti tagság-részlet

Mindenkinek, aki küzd, hogy győzedelmeskedjék, számolnia kell gyöngeségeivel Mégis mennyivel könnyebb testvérei hibáit észrevenni, mint a magukét, Ezért legyenek sokkal élesebb szeműek és szigorúbbak magunkkal, mint másokkal szemben.

A gyülekezeti tagoknak, ha az Isten fiai és lányai akarnak lenni, alá kell vetni magukat a fegyelmezésnek, mielőtt a világ világosságává válhatnának. Isten nem tesz a világosság közvetítőivé, míg a sötétben vesztegelnek, amíg megelégszenek helyzetükkel, s nem tesznek rendkívüli erőfeszítést, hogy a világosság forrásához kapcsolódjanak. Akik átérzik szükségletüket, s megalázzák magukat a legmélyebb gondolkodásra, legbuzgóbb, kitartó könyörgésre és cselekvésre, azok isteni segítségben fognak részesülni. Sok mindent kell az embernek elfelejtenie maga felől, és sokat kell megtanulnia is, Le kell rázniuk régi szokásokat. S csak komoly küzdelem árán, hogy kiküszöböljük e téves dolgokat, csakis az igazság teljes elfogadásával, az igazság elveinek az Isten kegyelme által megvalósításával érhetjük el a győzelmet.

Bárcsak olyan szavakat tudnék szólni, melyek örökre elménkbe vésnék, hogy egyedüli reménységünk, ha Istennel élünk összeköttetésben. El kell érünk a lélek tisztaságát; sok szívvizsgálatra van szükségünk, sok csökönyösséget és önszeretetet legyőznünk, s ehhez szüntelen, buzgó ima szükséges.

A nyers és gáncsoskodó emberek, azzal mentik, próbálják igazolni keresztény előzékenységük hiányát, hogy a hitújítók közül némelyek hasonló lelkülettel éltek; s állítják, hogy a jelennek szóló munka is ilyen lelkületet követel; de ez nem igaz. A nyugodt lelkület s mely tökéletesen uralkodik magán, mindenhol jobb, még a legdurvább társaságban is. A bős, féktelen lobogás senkinek sem tesz jót Isten nem azért választotta a hitújítókat. mert kirobbanó, dühöd emberek voltak. Hanem elfogadta őket, mint voltak, jellemük ily vonásai ellenére; de tízszer akkora felelősséget helyezett volna rájuk, ha alázatos gondolkodásuk lett volna, ha az ésszerűség uralta volna lelkületüket. Bár Krisztus szolgálóinak helyteleníteniük kell a bűnt és istentelenséget, tisztátalanságot és hamisságot. bár olykor kötelességük meginteni a gonosztságot magas, valamint szerényebb helyeken, rámutatva előttük, hogy Isten fölháborodása utol fogja érni törvénye megron-

tói. Krisztus szolgáinak mégsem szabad erőszakosnak, sem zsarnokoskodónak lenniük. Legyenek inkább nyájasak, szeretetteljesek; megmenteni igyekvők inkább, mint puszttító szelleműek.

Az Úr hosszútűrése a hosszútűrés és szeretet félreérthetetlen leckéire tanítja a lelkészeket és egyháztagokat, akik Krisztus munkatársai szeretnének lenni. Krisztus magához fogadta Júdást és az izgága Pétert, nem, mert Júdás pénzéhes volt, vagy Péter könnyen fölizgatható, hanem hogy tanulni tudjanak tőle, a nagy tanítótól, s olyanná lehessenek, mint ő: önzetlenek, szelídek, alázatos szívűek. Jó emberanyagot látott mindkettőjükben, Júdásnak jó pénzügyi képességei voltak, ami értékes lett volna a gyülekezetnek, ha szívére vette volna Krisztus tanításait mikor még az élet jelentéktelen ügyeiben megróttá az önzést, csalást, másé kívánását. Gyakran elismételte e tanításokat: „Aki kicsinyben hű, az hű a nagyban is; aki pedig hűtlen a kicsinyben, a nagyban is hűtlen.

„Üdvözítőnk bele akarta vésni hallgatói emlékezetébe, hogy aki a legkisebb ügyben is csalással, embertársa rovására, előnyhöz segíti magát, ha kedvező alkalom kínálkozna, az a jelentősebb ügyekben is félrevezetne. A szigorúan vett becsületességtől való legcsekélyebb elhajlás ledönti a korlátokat, s előkészíti a szívet a súlyosabb igazságtalanságok elkövetésére. Krisztus tanítással és példamutatással hirdette, hogy a legszigorúbb tisztesség vezéreljen embertársainkkal szemben. „Úgy bánjatok az emberekkel, amint akarjátok, hogy veletek bánjanak,” Krisztus egyre korholta a farizeusok hibás életét, egyre dorgálta őket Bár ők azt vallották, hogy megtartják Isten törvényét, életükben mégis gonosztságot, igazságtalanságot űztek. Számtalan özvegyet és árvát megloptak a kincstől, amiük volt, hogy kielégítsék pénzéhes nyereségvágyukat.

Júdásnak javára válhattak volna a tanítások, ha jó szívet kívánt volna; de nyereségvágya kerekedett fölébe, s a pénz szerelme vált benne uralkodó hatalommá Nála volt az erszény a Krisztus műve fejlesztésére szánt javakkal, s ő időről-időre kisebb összegeket a maga használatára vett el belőle. Önző szíve sajnálta az áldozatot, melyet Mária hozott az alabástrom tégelyben levő illatszerrel, ezért pazarlással vádolta őt. Így ahelyett, hogy tanult volna, tanító akart lenni, ki akarta oktatni Urunkat Mária tettének helyénvalósága felől.

Péter és Júdás előtt egyaránt lehetőség nyílt, s mindkettőjük kiváltsága volt, hogy Krisztus tanításai és példamutatása helyesbítsék jellemük bűnös vonásait. Miközben hallgatták Jézus álszentség és romlottság elleni megrovásait és dorgálásait, azt is látták, hogy akiket ilyen borzalmasan elítélt, azok megújulásukért kifejtett féltő, gondos és fáradhatatlan iparkodásának alanyai voltak, üdvözítőnk sírt sötétségük és tévelygésük fölött. Emésztő vággyal, határtalan szánakozással és szeretettel epekedett utánuk, mikor Jeruzsálem felől. „Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint ahogy a tyúk gyűjti szárnya alá csibéit, de te nem akartad.”

Szegények iránti kötelesség

Kórházunk vezetőit ne igazgassák a hasonló intézményekben uralkodó elvek, ahol a vezetők érdekből cselekszenek, szolgai módra alkalmazkodnak a gazdaghoz, a szegényt meg semmibe veszik. A szegények gyakran igen rászorulnak a szánakozásra és tanácsra, melyet nem mindig kapnak meg, bár lelki értékben talán sokkal magasabban állnak Isten fölbecsülésében, mint a gazdagabbak. Jakab apostol határozott tanácsot adott, hogy milyen módon bánjunk a gazdaggal és a szegénnyel:

„Például gyülekezetetekbe belép egy aranygyűrűs, fényes öltözetű férfi, s bemegy egy kopott ruhájú szegény is. Ti a fényes öltözetükre figyeltok, és azt mondjátok neki: Foglalj kényelmesen helyet itt. A szegényre viszont rászóltok: Állj oda! Vagy pedig ülj a zsámolyra, a lábam elé. Ugye különbséget tesztek, és igazságtalan bírók vagytok? Halljátok csak szeretett testvéreim, ugye az Isten épp azokat választotta ki, akik a világ szemében szegények, hogy gazdagokká tegye őket a hitben, sőt örökösivé is annak az országnak, melyet az őt szeretőknak ígért?”

Bár Krisztus gazdag volt a mennyei udvarokban, mégis szegénnyé lett értünk, hogy nyomora által gazdagok lehessünk. Azzal tisztelte meg a szegényt, hogy maga is osztozott szerény helyzetükben. Tanuljuk meg az ő életéből, hogyan bánjunk a szegényekkel. Némelyek túlzásba viszik az adakozást, s ártanak az ínségeseknek, mert túl sokat tesznek értük. A szegény nem mindig iparkodik kellemőképpen. Bár nem szabad elhanyagolnunk és szenvedni hagynunk, mégis meg kell tanítanunk őket, hogy segítsenek magukon.

Ne feledkezzünk meg Isten ügyéről, nehogy a szegények kössék le legfőbb figyelmünket. Krisztus egyszer nagyon fontos leckét nyújtott erről tanítványainak. Mikor Mária Jézus fejére töltötte a kenetet, az irigy Júdás a szegények mellett szállt síkra, zúgolódva azért, amit pazarlásnak nevezett Jézus azonban e szavakkal igazolta a tettet: „Mit bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jót tett velem.” „Mindenuzt a világon, ahol csak hirdetni fogják az örömhírt, megemlékeznek arról is, amit ő tett” Ezzel arra tanít az Úr, hogy Krisztust kell megtisztelnunk javaink legjava odaszentelésével. Ha teljes figyelmünket a szegények segítésére fordítanánk, elhanyagolnánk Isten ügyét. Egyik sem fog szenvedni, ha Isten vagyonkezelői megteszik kötelességüket – mégis Krisztus ügye legyen az első.

A szegényt úgy szívünkön kell hordoznunk, olyan figyelmet szentelnünk neki, mint a gazdagnak, Isten szemében bűn az a szokás, hogy a gazdagot tisztelik, a szegényt meg mellőzik, elhanyagolják. Akitet körülvesz az élet min den kényelme, s akiknek hízeleg, és kedvében jár a világ, amiért gazdagok, azok nem érzik úgy szükségét az irgalmasságnak és gyöngéd figyelemnek, mint akiknek élete a nyomorral folytatott szakadatlan küzdelem. Az utóbbiaknak kevés jutott az életben, hogy boldoggá és vidámmá tegye őket, ezért nagyra becsülik az együttérzést és a szeretetet. Az orvosok és az ápolók semmi esetre se mellőzzék őket, mert Krisztust mellőzhetik el szentjei személyében.

Azért alapítottuk kórházunkat, hogy a szenvedő emberiség javát szolgálja, gazdagot és szegényt, szerte a világon. Sok gyülekezetünk alig viseli szívén kórházunkat, annak ellenére, hogy elég bizonyíték áll rendelkezésünkre, hogy ez az egyik eszköz, melyet Isten tervezett, hogy embereket hozzon az igazság hatása alá, és sok lelket megmentsen. A gyülekezetek ne hanyagolják el vagyongazdálkodó tisztségüket; ne háriítsák a szegények és betegek terhét a kórházra. Gyülekezeteink tagjai Isten előtt felelősek az elesettekért, s viselik a terhet. Ha beteg van közöttük, akit kezelni akarnak, ha meg bírják fizetni, küldjék a kórházba. Ezzel nemcsak azt az intézményt támogatják, melyet Isten alapított, hanem a segítségre szorulókat is segítik, gondoskodva a szegényekről, amint azt Isten elvárja tőlük.

Isten szándéka nem az volt, hogy a nyomor valaha is elhagyja a világot. A társadalom sorait sosem akarta egyenlővé tenni, hiszen a sokféle állapot az egyik eszköz, mellyel Isten fejleszti és vizsgálja jellemünket. Sokan tüzes lelkesedéssel hirdetik, hogy mindenkinek egyenlő rész jusson Isten világi áldásaiból, noha ez nem az Alkotó célja. Krisztus mondta, hogy mindig lesznek közöttünk szegények. A szegény, akárcsak a gazdag, vérének megvásárolta; s hitvalló követői közül legtöbbször az előbbiek szolgálják őt teljes szívükkal, míg a gazdagok világi kincsükre tapasztják szeretetüket, Krisztust pedig feledik. Az élet gondjai s a pénz vágya eltakarják előttük az örökkévaló világ dicsőségét. A legsúlyosabb szerencsétlenség lenne, ami valaha megesett, ha mindenkit egyenlő szintre helyeznének a világi dolgok birtoklásában.

[<<< vissza az 1. tanulmányhoz](#)

2. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUS ÉLETE, 479-487. (JÓ A TE KIRÁLYOD)

Máté 21:1-11; Márk 11:1-10; Lukács 19:29-44; János 12:12-19.

„Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Ímé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és számárháton ülő, azaz nőtény-számárnak vemhén” (Zak 9:9).

Így jövendölte meg Zakariás próféta ötszáz évvel Krisztus születése előtt Izrael királyának eljövetelét. Most teljesedett ez a jövendülés. Ő, aki oly sokáig elutasította a királyt megillető tiszteletet, most Jeruzsálembe jó, mint Dávid trónjának megígért örököse.

Krisztus a hét első napján vonult be diadalmasan Jeruzsálembe. A tömegek, melyek Bethániába sereglettek, hogy lássák Őt, most kíváncsian várták fogadtatását, s kíséretébe szegődtek. Rengeteg ember haladt a város felé a húsvétra, ezek is csatlakoztak a Jézust követő sokasághoz. Az egész természet örült. A fák

zöldbe öltöztek, virágaik csodálatos illata betöltötte a levegőt. Új élet és öröm lelkesítette az embereket. Az új ország reménye ismét zsendült.

Jézus be akart vonulni Jeruzsálembe, ezért előreküldte két tanítványát, hogy hozzanak neki egy nőtényszamarat vemhestül. A Megváltó már születésekor idegenek vendégszeretetére volt utalva. A jászol, melyben feküdt, kölcsönzött pihenőhely volt. Most - noha az Övé a sok állat az ezernyi hegyen - egy idegen jóindulatától függött: kap-e egy állatot, melyen bevonulhat Jeruzsálembe, mint király. Istensége még az apró utasításokban is megmutatkozott, melyeket tanítványainak adott küldetéséről. Amint előre megmondta, a kérést: „az Úrnak van szüksége rájuk” (Mt 21:3) készségesen teljesítették. Jézus olyan csikót választott, melyen még senki sem ült. A tanítványok kitörő lelkesedéssel terítették ruháikat az állatra, és ráültették Mesterüket. Eddig Jézus mindig gyalog utazott, s a tanítványok először csodálkoztak, amiért most egy állatot választott. Szívükben felcsillantotta a reményt az örömteli gondolat, hogy Ő a fővárosba megy, királlyá kiáltják, majd érvényesítik királyi hatalmát. Útközben elmondták fényes várakozásaikat Jézus barátainak, az izgalom közelben, távolban egyaránt terjedt, s a népben a várakozás tetőfokára hágott.

Krisztus a zsidó királyi bevonulási szokás szerint járt el. Azon az állaton ült, melyen Izrael királyai is, s melyről a prófécia megjövendölte, hogy így fog a Messiás eljönni országába. Ahogy felültették a csikóra, hangos diadalkiáltás remegtette meg a levegőt. A sokaság éltette a Messiást, királyát. Jézus most fogadta a hódolatot - ezt azelőtt sohasem engedte meg -, s tanítványai ezt bizonyítéknak fogták fel, hogy boldog reményeik teljesülnek: láthatják Őt trónra lépni. A sokaság meg volt győződve róla, hogy eljött felszabadulásuk órája. Képzletben már látták a római seregek kiűzését Jeruzsálemből, Izraelt újból független nemzetté válni. Mindenki boldog volt és izgatott, az emberek egymást fölülmúlva fejezték ki hódolatukat iránta. Nem tudtak külső pompát, ragyogást biztosítani, de átadták neki boldog szívük imádatát. Nem nyújthattak át drága ajándékokat, de felsőruháikat terítették elé szőnyegül, s az utat lombos olaj- és pálmaágakkal hintették be. Nem vihettek királyi zászlókat a diadalmenet élén, hanem óriási pálmaágakat vágtak - a győzelem természet-adta jelképeit -, és üdvívalgás, hozsánnák közepette fennen lobogtatták azokat.

Ahogy haladtak, a tömeg egyre nőtt azokkal, akik hallottak Jézus érkezéséről, és sietve csatlakoztak a menethez. Állandóan nézők vegyültek a tömegbe, s ezt kérdezték: Ki ez? Mit jelentsen ez az egész tömegmegmozdulás? Mindannyian hallottak Jézusról, várták Jeruzsálembe, azonban azt is tudták, hogy mindez ideig elutasított minden trónra léptetési erőfeszítést, ezért rendkívüli megdöbbenéssel tapasztalták, hogy ez Ő. Találgatták, mi okozhatta Benne ezt a változást, hiszen kijelentette, hogy az Ő országa nem e világból való.

Kérdőzködésüket elhallgattatta egy diadalkiáltás. Ezt újra meg újra elisméltelte a lelkes tömeg, mind távolabb és távolabb hangzott, míg visszhangozták a környező hegyek és völgyek. Most a jeruzsálemi tömegek is csatlakoztak a me-

nethez. A húsvétra összegyűlt sokaságból ezek mentek Jézus elé, hogy üdvözljék. Pálmaágakat lengetve, szent énekeket harsogva köszöntötték. A templomban a papok megfűjták a kürtöket az esti szolgálatra, de kevesen hallgattak rájuk, s a vezetők riadtan kezdték mondogatni: „E világ őtána megy” (Jn 12:19).

Földi életében Jézus még sohasem engedett meg ilyen felvonulást. Világosan látta előre a következményeket, a kereszthalált. Célja az volt, hogy nyilvánosan előlépjen, mint Üdvözítő. Fel akarta hívni a figyelmet az áldozatra, mely megkoronázza küldetését a halott világért. Mialatt a nép Jeruzsálemben gyülekezett, hogy megünnepelje a húsvétot, Ő, a valóságos Bárány önként elkülönítette Magát, mint áldozatot. Szükséges, hogy egyháza minden elkövetkező korban komoly elmélkedés és tanulmányozás tárgyává tegye halálát, mely a világ bűneiért történt. Minden ezzel kapcsolatos tényt kétség nélkül igazolni kell. Szükséges, hogy minden ember tekintete rá irányuljon, a nagy áldozatot megelőző eseményekre éppoly figyelmet kell fordítani, mint magára az áldozatra. Ilyen megmozdulás után, mely Jézus jeruzsálemi bevonulását kísérte, mindenki figyelni fogja gyors közeledését a végső helyszínhez.

A diadalmas bevonulással kapcsolatos eseményekről szélteben-hosszában fognak beszélni, s mindenki Jézusra fog gondolni. Keresztre feszítése után sokan visszaemlékeznek ezekre az eseményekre, megpróbáltatásával és halálával összefüggésben. Ez elvezeti őket a próféciakutatásra, s meggyőződnek róla, hogy Jézus volt a Messiás. Így mindenfelé megsokszorozódik a hitre térők száma.

Életének ebben az egyetlen diadalmas mozzanatában a Megváltó megjelenhetett volna mennyei angyalok kíséretében, Isten harsonáinak hangja mellett. Az ilyen megnyilvánulás azonban ellenkezett volna küldetésének céljával, az életét kormányzó törvénnyel. Ő hű maradt a szerény sorshoz, melyre vállalkozott. Hordoznia kellett az emberiség terhét, míg életét adta a világ életéért.

Ezt a napot, mely a tanítványok számára életük legfényesebb napjának tűnt, sötét felhők árnyékolták volna be, ha tudták volna, hogy az öröendezés jelene csak bevezetése Mesterük szenvedésének és halálának. Ő ismételten beszélt nekik bizonyosan bekövetkező áldozatáról, de a jelen boldog diadala elfelejtette velük fájdalmas szavait, s várták virágzó uralkodását Dávid trónján.

Folyamatosan újabb csoportok szegődtek a menethez, és kevés kivétellel minden csatlakozót megihletett a perc, s ők is harsogták a hozsánnákat, melyek újra és újra visszhangzottak hegyről hegyre, völgyről völgyre. Szüntelen zengett a kiáltás: „Hozsánna a Dávid fiának! Áldott, aki jó az Úrnak nevében! Hozsánna a magasságban!” (Mt 21:9).

A világ korábban sosem látott ilyen diadalmenetet. Nem hasonlított a föld híres hódítóíéhez. Nem követte szomorú foglyok oszlopa, királyi értékű hadizsákmány sem jellemezte a jelenetet. A Megváltó körül a bűnös emberekért végzett szeretetmunkájának dicső zsákmányai álltak. Sátán hatalmából megmentett foglyok voltak ők, Istent dicsérték szabadulásukért. A vak mutatta az utat, akinek Jézus visszaadta látását. A néma hozsannázott a lehangosabban,

akinek megoldotta a nyelvét. A nyomorékok, akiket meggyógyított, örömmel ugrándoztak, és a legserényebben szakították le a pálmaágakat, lengették őket a Megváltó előtt. Özvegyek és árvák dicsőítették Jézus nevét, mert irgalmasságot cselekedett velük. A megtisztított leprások tiszta ruhájukat terítették útjába, s a dicsőség királyaként üdvözölték Őt. Azok is a tömegben voltak, akiket hangja a halál álmából ébresztett föl. Lázár - kinek testét látták bomlani a sírban, most azonban dicső férfikorának erejében örvendett - vezette az állatot, melyen a Megváltó ült.

Számos farizeus látta a jelenetet, forrt bennük az irigység és a rosszindulat, s más irányba akarták terelni a nép érzelmeinek hullámaait. Teljes tekintélyüket latba vetve próbálták elhallgattatni a népet, de felhívásaik és fenyegetéseik csak fokozták a lelkesedést. Attól tartottak, hogy a sokaság számbeli fölényében királlyá teszi Jézust. Végző megoldásként áttörtek a tömegen a Megváltóhoz, és feddő, fenyegető szavakkal támadtak neki: „Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat!” (Lk 19:39). Kijelentették, hogy az ilyen zajos felvonulásokat a törvény tiltja, s a hatóságok sem engedélyezik. Jézus válasza azonban elhallgattatta őket: „Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek, fognak kiáltani” (Lk 19:40). Ezt a diadalmenetet maga Isten rendelte. Megjövendölte a próféta, hogy embernek nem áll hatalmában megmásítani Isten szándékát. Ha az ember nem tudta volna végrehajtani tervét, Ő hangot ad az élettelen köveknek, s azok magasztalták volna Fiát, zengték volna dicséretét. Ahogy az elnémult farizeusok visszahúzódtak, Zakariás szavait százak ismételték fennen: „Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Ímé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és számárháton ülő, azaz nőtény-szamárnak vemhén” (Zak 9:9).

Mikor a menet elérte a dombtetőt, s leereszkedni készült a városba, Jézus megállt, s Vele az egész sokaság. Előttük terült el Jeruzsálem dicsőségében, most a lenyugvó nap fényében fürdött. A templom minden tekintetet odavonzott. Méltóságteljes fenségben magaslott minden más fölé, mintha a menny felé mutatna, s az embereket az egyedül igaz és élő Isten felé. irányítaná. A templom régóta a zsidó nemzet dicsősége és büszkesége volt. A rómaiak is büszkélkedtek nagyszerűségével. A rómaiak által kinevezett király a zsidókkal együtt építette újjá és díszítette fel, a római császár elhalmozta ajándékaival. Szilárdsága, gazdagsága, nagyszerűsége a világ egyik csodájává tette.

Ahogy a lenyugvó nap sugarainak aranyával befestette az eget, csodás fénye ott ragyogott a templom tiszta fehér márvány falain, csillogott az aranyozott oszlopokon. A dombtetőről, ahol Jézus és követői álltak, úgy tűnt, mintha egyetlen hőtömbből állna, arany csúcsokkal a tetején. A templom bejáratánál aranyból és ezüsből formált szőlő függött zöld levelekkel és tömör szőlőfürtökkel - a legképzettebb művészek alkotása. Ez Izraelt, az egyre terebélyesedő szőlőt jelképezte. Az aranyat, ezüstöt és az élő zöldet finom ízléssel és különleges szakértelemmel illesztették egymáshoz. Kecsesen feltekeredett a ragyogó fehér oszlopokra,

fénylő kacsokkal tapadt arany díszekhez - magára vonta a lenyugvó nap tündöklését, s úgy ragyogott, mintha a mennyből kölcsönözte volna dicsőségét.

Jézus a képet szemlélte, a hatalmas tömeg rivalgása elcsitult, lenyűgözve nézték a szépség hirtelen feltárulását. Minden szem a Megváltóra szegeződött, látni akarták arcán az elragadtatást, amit ők maguk éreztek. Ehelyett azonban a bánat fellegét fedezték fel rajta. Meglepetten és csalódottan vették észre, hogy szeme megtelik könnyel, teste ide-oda hajladozik, mint a fa vihar előtt, és a fájdalom jajkiáltása tör fel remegő ajkáról, mintha a meghasadt szív mélyéről jönne. Micsoda látványt nyújtott ez az angyaloknak! Szeretett Parancsnokuk a gyötrelem könnyei között! Micsoda látvány volt ez a boldog seregnek, amely diadalkiáltásokkal, pálmaágak lengetésével kísérte Őt a dicső város felé, ahol ábrándos reményeik szerint uralkodnia kellett! Jézus sírt Lázár sírjánál, de akkor az emberi szenvedés átérzéséből fakadó isteni bánat miatt. Ez a hirtelen elszomorodás olyan volt, mint a nagy győzelmi kórusban egy gyászos hang. Az örvendezés közepette, amikor mindenki hódolattal adózott neki, Izrael királya könnyekre fakadt. Nem az öröm könnyei ezek, hanem a kimondhatatlan kínok könnyei és sóhajai. A sokaságra is hirtelen szomorúság szállt. Dicsőítő hangjaik elhallgattak. Sokan sírva fakadtak, mert együttéreztek a bánattal, amelyet pedig nem is értettek.

Jézus könnyei nem szenvedéseit előlegezték meg. Közvetlenül előtte volt Gecsemáné, ahol hamarosan rettenetes sötétség árnyékolja be. Odalátszott a juhok kapuja is, melyen át századok óta vezették az áldozati állatokat. Nemso-kára Neki nyílik meg ez a kapu, az igazi nagy áldozatnak - Akinek a világ bűneiért hozott áldozatára mutattak mindezek a felajánlások. Nem messze emelkedett a Kálvária, közelgő haláltusájának színhelye. Mégsem ezek miatt a kegyetlen halálára emlékeztető képek miatt sírt és sóhajtozott lelkéből fájdalmasan az Üdvözítő. Ez nem önző bánat volt. Saját haláltusájának gondolata nem félemlítette meg nemes, önfeláldozó lelkét. Jeruzsálem látványa hasított Jézus szívébe - Jeruzsálemé, mely visszautasította Isten Fiát, megvetette szeretetét, nem hagyta magát meggyőzni hatalmas csodái által, most pedig életére tör. Látta, milyen bünt követett el Üdvözítőjének elvetésével, s mivé lehetett volna, ha elfogadja Őt, aki egyedül gyógyíthatta volna meg sebet. Ő eljött, hogy megmentse, hogyan mondhatna le róla?

Izrael kiváltságos nép volt, Isten templomukat lakhelyévé tette, amely „szépen emelkedik, az egész föld öröme” (Zsolt 48:3). Az emléke volt ez Krisztus több mint ezer éves őriző gondoskodásának és gyengéd szeretetének, úgy törődött vele, ahogyan egy atya visel gondot egyetlen gyermekéről. Ebben a templomban szólták a próféták ünnepélyes figyelmeztetéseiket. Ott lóbálták meg az égő tömjénezőket, míg a jó illat együtt szállt fel a hívők imáival Istenhez. Ott folyt az állatok vére, Krisztus vérének előképe. Ott nyilatkoztatta ki dicsőségét az Úr a kegyelem táblája felett. Ott szolgáltak a papok, s a szimbólumok, ceremóniák pompája századokon át változatlan volt. Mindennek azonban véget kellett érnie.

Jézus felemelte kezét, mellyel oly gyakran áldotta meg a betegeket és szenvedőket, kinyújtotta a halálra ítélt város felé, s a fájdalomtól megtört hangon kiáltotta: „Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, amik néked a te békességre valók!” (Lk 19:42). Itt a Megváltó szünetet tartott, s nem mondta ki, milyen lenne Jeruzsálem állapota, ha elfogadta volna az Isten által nyújtott segítséget: szeretett Fiának ajándékát. Ha Jeruzsálem megismeri, amit kiváltságában állt megismerni, és befogadja a mennyből küldött világosságot, akkor büszkén, virágzásának teljében állhatott volna a birodalmak királynőjeként, szabadon, Istentől kapott hatalmának erejében. Nem álltak volna felfegyverzett római katonák kapuinál, nem lengtek volna római zászlók falain. A dicső rendeltetés, mely Jeruzsálem áldására szolgált volna, ha elfogadja Megmentőjét, Isten Fia előtt lebegett. Láta, hogy általa meggyógyulhatott volna a rabságból, s megszilárdulhatott volna, mint a föld hatalmas világvárosa. Falairól békegalamb szállt volna minden nemzet felé. A világ dicső ékköve lehetett volna.

A ragyogó kép, amivé Jeruzsálem lehetett volna, elhalványul a Megváltó előtt. A valóságban a város római iga alatt nyög, Isten rosszállását hordozza, s megtorló ítélete alatt áll. Jézus felveszi siralmának megszakadt fonalát: „De most elrejtettek a te szemeid előtt. Mert jönnek reád napok, mikor a te ellenségeid te körüléd palánkot építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak téged, és a földre tipornak téged, és a te fiadat tebenned; és nem hagynak tebenned követ kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét” (Lk 19:42-44).

Krisztus eljött, hogy megmentse Jeruzsálemet. A farizeusi büszkeség, képmutatás, rosszindulat és féltékenységek azonban megakadályozta szándékának végrehajtásában. Jézus ismerte a szörnyű csapást, amely majd a halálra ítélt városra szakad. Láta Jeruzsálemet hadseregektől körülvéve, az ostromlott lakosságot éhezésbe, halálba sodródni, az anyákat, amint saját gyermekeik halott testét falják fel, a gyermekeket és szülőket, amint egymástól lopkodják az étel utolsó morzsáit, amint minden természetes érzelm kivész a gyötrő éhség kínjai nyomán. Láta, mi lesz a zsidók csökönységének eredménye - melyről az Ő üdvösségének elvetése is tanúskodik -, hogy nem lesznek hajlandók megadni magukat a hódító hadseregeknek. Szemlélte a Kálváriát - ahol fel kell majd emeltetnie - olyan sűrűn teletűzdelve keresztekkel, mint az erdő fái. Láta a nyomorult lakókat kerékbe törve, kereszten gyötrődve, a gyönyörű palotákat ledöntve, a templomot romokban, vastag falaiból egyetlen kő sem marad a másikon, míg végül a várost felszántják, mint a mezőt. Méltán sírt a Megváltó oly keservesen eme félelmetes kép láttán.

Jeruzsálem gondviselésének gyermeke volt, s ahogyan a szelíd apa sír önfejlő gyermeke fölött, úgy sírt a szeretett város fölött Jézus. Hogyan mondhatnék le rólad? Hogyan nézhetném, hogy pusztulásra ítélnék? Hagyjalak téged, hogy színiig töltsd vétkeid poharát? Egyetlen lélek is olyan értékes, hogy hozzá képest világok sülyednek jelentéktelenségbe, itt azonban egy egész nemzet veszett el.

Amikor a lenyugvó nap eltűnik a láthatárról, Jeruzsálem kegyelmi ideje is lejár. Míg a menet ott állt az Olajfák hegyén, még nem volt késő Jeruzsálemnek, hogy megtérjen. A kegyelem angyala akkor bontogatta szárnyait, hogy leszálljon az arany trónról, s helyet adjon az igazságnak és a gyorsan bekövetkező ítéletnek. Krisztus nagy, szerető szíve azonban még mindig könyörgött Jeruzsálemért, mely kigúnyolta kegyelmét, megvetette figyelmeztetéseit, s most kész volt kezét az Ő vérébe mártani. Ha Jeruzsálem most bűnbánatot tart, még mindig nem lett volna túl késő. Míg a lemenő nap utolsó sugarai ott időztek a templomon, tornyon, csúcsokon, nem lett volna egy jó angyal, mely a várost a Megváltó szeretetéhez vezesse, és elhárítsa végzetét? Gyönyörű és szentségtelen város, mely megkövezte a prófétákat, elutasította Isten Fiát, megtéretlensége által magára lakoltta rabságának bilincseit - számára a kegyelem napja csaknem véget ért!

Isten Lelke újból szól Jeruzsálemhez. A nap vége előtt Krisztus még egy bizonyítékot kap. Felszáll a tanúk hangja, válaszol a prófétikus múltból szóló hívásra. Ha Jeruzsálem meghallja a hívást, ha elfogadja a kapuin éppen belépő Megváltót, még megmenekülhet.

Jelentések érkeztek a jeruzsálemi vezetőkhez, hogy Jézus óriási tömeggel együtt közeledik a város felé. Ők azonban nem üdvözlik Isten Fiát. Félve mennek Elé, remélik, hogy szétozslathatják a tömeget. Ahogy a menet elkezd leereszkedni az Olajfák hegyéről, beleütközik a vezetőkbe. Ezek kérdik, mi az oka a nagy örövendezésnek. A kérdésre: „Kicsoda ez?” - a tanítványok ihletett lelkülettel válaszolnak. Ékes hangon ismétlik a Krisztusra vonatkozó próféciaikat:

Ádám elmondja nektek, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos.

Kérdezzétek Ábrahámot, ő így szól: „Melkhisédék Sálem királya „, békesség Fejedelme (IMóz 14:18).

Jákób szerint Ő Silóh, Júda törzséből.

Ézsaiás kijelenti: «Immánuel », csodálatos, tanácsos, erős Isten, örökkévalóság atyja, békesség fejedelme (Ésa 7:14; 9:6).

Jeremiás elbeszéli: Dávid magva, „az Úr a mi igazságunk!” (Jer 23:6).

Dániel tudtotokra adja, hogy Ő a Messiás.

Hóseás ezt mondja: Ő „az Úr, a seregeknek Istene; az Úr az ő neve” (Hós 12:5).

Keresztelő János így kiált: Ő „az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29).

A hatalmas Isten kihirdette trónjáról: „Ez amaz én szerelmes fiam” (Mt 3:17).

Mi, az Ő tanítványai kijelentjük: ez a Jézus, a Messiás, az élet fejedelme, a világ Megváltója.

A sötétség fejedelme elismeri Őt: „Tudom, hogy ki vagy te: az Istennek Szentje” (Mk 1:24).

[<<< vissza a 2. tanulmányhoz](#)

3. Tanulmány javasolt olvasmánya

KRISZTUS PÉLDÁZATAI, 49-55. (A magvetés egyéb tanulságai)

A magvetés munkájából és a magból kihajtó növény fejlődéséből értékes tanulságokat vonhat le mind a család, mind az iskola. Ha a gyermekek felismerik Isten keze munkáját a természet dolgaiban, akkor hitükkel meg tudják ragadni a láthatatlan áldásokat is. Amint tudatosul bennük, hogy Isten milyen csodálatosan elégíti ki nagy családjá szükségleteit, és hogy miként lehet vele együttműködni, hitük nő, és jobban meglátják hatalmát köznap életükben is.

Isten a magot szavával teremtette, mint ahogy a földet is. Szava által lett a föld termőképes. Így szólt: „Hajtson a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet, gyümölcsfát, amely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, amelyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn ... És látá Isten, hogy jó” (1.Móz 1:11-12). Ma is Isten szavára nő a mag. Minden egyes mag, amely a napfény felé fordítja zöld hajtását, Isten szavának csodatevő hatalmát hirdeti, aki „szólt és meglett”, aki „parancsolt és előállott” (Zsolt 33:9).

Krisztus erre az imára tanította tanítványait: „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.” És a virágokra mutatva, ezt az ígéretet adta: „Ha pedig a mezőnek fűvét ... így ruházza az Isten; nem sokkal inkább titeket?” (Mt 6:11.30) Krisztus mindig kész meghallgatni ezt az imát, és beváltani ígéretét. Egy láthatatlan hatalom áll folytonosan az ember szolgálatában, hogy táplálja és ruházza. Isten számos eszközt használ fel ahhoz, hogy a látszat szerint eldobott mag élő növény legyen. Mindazt, ami szükséges a termés teljes beéréséhez, kellő mértékben megadja. A zsoltáros csodálatosan szép kijelentése szerint:

„Meglátogatod a földet és elárasztod;ࣿࣿࣿNagyon meggazdagítod azt.ࣿࣿࣿIstennek folyója tele van vizekkel;ࣿࣿࣿGabonát szerzesz nekik, mert úgy rendelted azt.ࣿࣿࣿMegitatod barázdáit,ࣿࣿࣿGöröngyeit meglapítod;ࣿࣿࣿZáporesővel meglágyítod azt,ࣿࣿࣿTermését megáldod.ࣿࣿࣿMegkoronázod az esztendő jóvoltoddal,ࣿࣿࣿÉs a Te nyomdokaidon kövérség fakad”

(Zsolt 65:10-12)

Az anyagi világot Isten igazgatja. A természet engedelmeskedik a természet törvényeinek. Minden a Teremtő akaratát hirdeti és cselekszi. A felhőt és napsugarat, a harmatot és esőt, a szelet és vihart mind Isten igazgatja, és mind híven engedelmeskednek parancsának. A szárba szökkenő mag Isten törvényének engedelmeskedve repeszi szét a talajt, „először fűvet, azután kalászt” terelve, majd „teljes búzát a kalászbán” (Mk 4: 28). Az Úr bontja ki kellő időben, mert nem áll ellen munkájának. Csak az értelemmel és beszélőképesseggel felruházott ember, akit Isten a maga képére teremtett, érzéketlen adományaival és engedetlen akarával szemben. Csak az értelmes lények okoznak zűrzavart világunkban.

Minden, ami az ember létfenntartását szolgálja, az Isten és az ember együttműködéséről tanúskodik. Nincs aratás, ha az emberi kéz nem végzi el a maga részét a mag elvetésével. De nem volna növekedés, ha Isten nem adna napfényt és záport; harmatot és felhőt. Ez vonatkozik minden életpályára, a tanulás és a tudomány minden ágára is. Ez érvényes a lelki dolgokra, a jellem formálására, és a hívő tevékenységének minden területére. A munkában megvan a mi részünk, de a menny együttműködésére is szükségünk van. Enélkül hiába igyekszünk.

Ne felejtjük el, hogy minden eredményünket, legyen az lelki vagy földi, Alkotónk együttműködésével érjük el! Nagyon fontos tudatosítanunk, hogy Istentől függünk. Túl sok bizalmat helyezünk az emberbe. Túlágosan bízunk emberi ötletekben, és nagyon kevés a bizalmunk abban az erőben, amelyet Isten kínál. „Isten munkatársai vagyunk” (1 Kor 3 : 9). Összehasonlíthatatlanul kisebb az ember része; de ha Krisztussal egyesül, mindent megtehet azzal a mennyei erővel, amelyet Krisztus ad.

A magból fokozatosan kibontakozó növény szemléltető oktatást nyújt a gyermekneveléshez. Először terem a föld „fűvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban”. E példázat elmondója teremtette a parányi magot. Ő adta életadó képességeit. Ő határozta meg a fejlődését szabályozó törvényeket is. A példázatban tanított igazságok Jézus életében élő valósággá lettek. Mind fizikai, mind lelki életében követte a növekedésnek a növény által szemléltetett mennyei szabályát. Ugyanezt kívánja minden fiattól. A menny Fensége és a dicsőség Királya a betlehemi gyermek lett, és egy ideig anyai gondoskodásra szoruló tehetetlen csecsemőként élt. Engedelmes gyermek volt. Gyermeki bölcsességgel gondolkozott és cselekedett, nem pedig felnőtt férfiként. Tisztelte szüleit, szolgálatkészen teljesítve kívánságaikat, gyermeki erejéhez képest. De fejlődésének minden fokán tökéletes volt. A büntelen élet egyszerű, természetes báját tükrözte. A Szentírás ezt mondja gyermekkoráról: „A kisgyermek pedig növekedék, és erősödék lélekben teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala Őrajta.” És ifjúkoráról ezt olvassuk: „Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben” (Lk 2:40.52).

A szülők és pedagógusok feladatáról kapunk itt képet. Igyekezzünk az ifjúság hajlamait úgy formálni, hogy életük minden szakaszában életkorukhoz illő szépséget tükrözzenek; olyan természetesen, mint a növény a kertben!

A természetes és elfogulatlan gyermekek a legrokonszenvesebbek. Nem bölcs dolog túlságos figyelmet szentelni nekik, és ismételtetni előttük okos mondásaikat. Ne tápláljuk hiúságukat külsejük, szavaik és tetteik dicsérgetésével! Ne öltöztessük őket drága és feltűnő ruhákba, mert ezzel tápláljuk bennük a hiúságot, társaikban pedig irigységet keltünk!

A kicsinyeket gyermeki egyszerűséggel kell nevelni. Tanítsuk meg a gyermeket arra, hogy örüljön az apró, hasznos feladatoknak, és hogy elégedjen meg a korához illő kedvtelésekkel és élményekkel! A gyermekkort a példázatbeli fűszál

szemlélteti. A fű is szép a maga nemében. Ne tegyük a gyermeket erővel koravéná! Amíg csak lehet, őrizze meg gyermeksége üdeségét és báját!

A kisgyermek is lehet hívő. Szerezhet korához illő tapasztalatokat. Isten csak ennyit vár el tőle. A gyermeknek is szüksége van lelki nevelésre. A szülők adjanak meg neki minden lehetőséget arra, hogy jellemében kialakíthassa Krisztus jellemének mását!

Isten által felállított törvényszerűség, hogy a természetben az okozat tévedhetetlen biztonsággal követi az okot. Az aratás mutatja meg, milyen volt a vetés. A rest munkásra saját munkája mond ítéletet. Az aratás tanúskodik ellene. Így van ez a lelki dolgokban is. Minden munkás lelkiismeretessége munkájának eredményéből mérhető le. Az aratáskor derül ki, hogy szorgalmasan vagy lustán dolgozott-e. Ez dönti el örök sorsát is.

Minden elvetett mag a saját neme szerint hoz termést. Így van ez az ember életében is. Vessük mindannyian a könnyörület, az együttérzés és szeretet magvait, mert azt aratjuk, amit vetettünk! Az önzés, az önszeretet, a büszkeség, a szándékos bűn meghozza a maga termését. Aki önmagának él, a testnek vet, és a testből arat romlottságot.

Isten egyetlen embert sem pusztít el. Minden elpusztult ember saját maga okozza vesztét. Mindenki, aki elfojtja a lelkiismeret intő szavát, a hitetlenség magvát veti, amely biztosan meghozza a maga termését. A hajdani fáraó Isten első intelmének elutasításával elvetette a konokság magvát, és konokságot aratott. Isten nem kényszerítette hitetlenségre. A hitetlenség magva, amelyet ő maga vetett el, meghozta termését. Addig-addig ellenkezett, mígnem meglátta letarolt országát és elsőszülöttjének hideg, halott testét, a maga házában és az egész ország minden családjában az elsőszülöttek holttestét, mígnem a tenger hullámai összecsaptak lovai, hadiszekerei és harcosai felett. Története félelmesen szemlélteti azoknak a szavaknak igazságát, hogy „amit vet az ember, azt aratandja is” (Gal 6: 7). Ha az emberek ezt felismernék, vigyáznának arra, hogy milyen magot vetnek.

Ha az elvetett mag termést hoz, és ezt ismét elvetjük, a termés megsokszorozódik. Ez a törvény emberi kapcsolatainkra is érvényes. Minden tettünk, minden szavunk termést hozó mag. Minden figyelmes, jóindulatú, engedelmes és önmegtagadó cselekedet megismétlődik másokban, és általuk ismét másokban. Az irigy, rosszindulatú, viszálykeltő tett is mag, amelyből „a keserűség... gyökere” (Zsid 12:15) nő ki, és sok embert megfertőz. És még mennyivel többet fog az a „sok” ember megméltelyezni! Így folytatódik a jó és rossz mag vetése, amely termést hoz a földi életre és az örökkévalóságra.

A magvetés - mind lelkiekben, mind földiekben - nagylelkűsége is tanít. Az Úr ezt mondja: „Oh boldogok ti, akik minden vizek mellett vetek.” „Azt mondom pedig. Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat” (Ésa

32:20; 2 Kor 9:6). Minden vizek mellett vetni annyit jelent, mint Isten ajándékait állandóan továbbítani. Azt jelenti, hogy adjunk mindenütt, ahol Isten ügye és az emberiség nyomora segítségünket igényli. Ezzel nem leszünk szegényebbek. „Aki bőven vet, bőven is arat.” A magvető úgy sokszorozza meg a magot, hogy megváltik tőle. Ez azokra is vonatkozik, akik hűségesen osztogatják Isten ajándékait. Miközben adnak, áldásokban gazdagodnak. Isten annyit ígért nekik, ami elég ahhoz, hogy állandóan adhassanak. „Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, szíinig teltet adnak a ti öletekbe” (Lk 6: 38).

A vetés és aratás még másra is tanít. Amikor Isten földi áldásait szórjuk, szeretetünk és együttérzésünk Isten iránti hálára és köszönetre indítja a megajándékozottat. A szív talaja alkalmassá válik a lelki igazság magvainak befogadására. Aki pedig magot ad a magvetőnek, ki is csíráztatja a magot, hogy gyümölcsöt teremjen az örök életre.

Krisztus a gabona elvetésével megváltásunkért hozott áldozatát példázza. „Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem” (Jn 12 : 24). Krisztus halála is gyümölcsöt terem Isten országa számára. A növényvilág törvényének megfelelően Krisztus halála életet terem.

Aki Krisztus munkatársaként gyümölcsözni akar, annak először a földbe hullva meg kell halnia. Életét a világ ínségének barázdájába kell vetnie. Az önszeretetnek, az önérdeknek meg kell szűnnie. Az önfeláldozás törvénye: az önfenntartás törvénye is. A földbe temetett mag gyümölcsöt terem. Azután a termést elültetik, és az is megsokszorozódik. A gazda úgy őrzi meg a magot, hogy megváltik tőle. Ez a szabály érvényes az emberi életre is. Adni: életet jelent. Aki Isten és embertársai szolgálatára szenteli életét, megőrzi önmagát. Aki a földön feláldozza életét Krisztusért, az megtartja az örök életre.

A mag elpusztul, hogy új életre keljen. Így hirdeti a feltámadást. Mindazok, akik szeretik Istent, ismét élni fognak a mennyei Édenben. A sírba helyezett, porladó emberi testről ezt mondja Isten: „Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben” (1 Kor 15:42.43).

Ez csupán néhány azokból a leckékből, amelyekre a magvető és a mag példájából tanít az élő természet. A szülők és tanítók próbálják e leckéket a gyakorlatban bemutatva megértetni. Munkálják meg a talajt maguk a gyermekek, és ők vessék el a magot is! Közben pedig a szülő vagy tanító magyarázhat az emberi szív kertjéről, és az oda bevetett jó és rossz magról. Elmondhatja, hogy szívünket is elő kell készíteni az igazság magvának befogadására, akárcsak a kertet a fizikai magvetésre. Magvetés közben beszélhet arról, hogy mire tanít Krisztus halála. Amikor pedig a fű szárba szökken, megismertetheti velük a feltámadás igazsá-

gát. Ahogy a növény fejlődik, tovább fejtegetheti a fizikai és a lelki magvetés közötti összefüggéseket.

Hasonló módszerekkel tanítsuk a nagyobbakat is! Meg kell tanulniuk, hogyan kell művelni a földet. Jó lenne, ha minden iskolához mezőgazdasági terület is tartozna. Tekintsük azt Isten tantermének, a természet dolgait pedig tankönyvnek, amelyből gyermekeinek tanulniuk kell! Belőle meríthetik a lélek műveléséhez szükséges ismereteket.

A föld szántása, megtisztítása és kiaknázása állandó tanulságul szolgál. Senki sem fog termést várni attól a megműveletlen földtől, amelyet épp hogy kiválasztott magának. Lelkiismeretes, szorgalmas, kemény, kitartó munkával kell előkészíteni a talajt a magvetéshez. Ez érvényes az emberi szív megmunkálására is. Akik a felszántott talajt ki akarják aknázni, azok Isten Igéjét szívükbe rejtve induljanak el, és látni fogják, hogy a szív ugara a Szentlélek lágyító, szelídítő befolyására fellazul. Kemény munka nélkül a föld nem hoz termést. Ez vonatkozik a szív talajára is: Isten Lelkének tisztítania, alakítania kell, mielőtt gyümölcsöt teremhetne Isten dicsőségére.

A föld nem adja elő kincseit, ha úgy bánunk vele, ahogy éppen kedvünk tartja. A talajnak naponkénti gondozásra van szüksége. Sokszor és mélyen kell megforgatni, hogy az elvetett magot megvédjük a táplálékát elszívó gyomnövénytől. Mind a szántó, mind a vető az aratás ügyét szolgálja. Senkinek sem kell szántóföldjén rombadólt reményeit siratnia.

Az Úr áldása kíséri azokat, akik a föld művelése közben lelki tanulságokat mérítenek a természetből. A talaj művelésekor a munkás nem sokat tud arról, hogy milyen kincsekre lel benne. Jóllehet nem szabad lebecsülnie a tapasztalt és értelmes emberek eligazításait, de saját magának is le kell vonnia a tanulságokat. Ez is benne van az iskola tanrendjében. A talaj művelése közben művelődik a lélek.

Lényünk Alkotója, a menny Királya az, aki a magot kisarjasztja, aki éjjel és nappal gondot visel róla, aki fejlődőképesse teszi, és aki ennél is nagyobb gondal és érdeklődéssel kíséri gyermekeit. Mialatt az ember a földi élet fenntartására ülteti a magot, a menyei Magvető az örök életre gyümölcsöző magot veti el a lélekben.

[<<< vissza a 3. tanulmányhoz](#)

4. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUS ÉLETE, 548-558. (A szolgák szolgálja)

Lukács 22:7-18, 24; János 13:1-17.

Jeruzsálemi szállásuk felházának a szobájában Krisztus tanítványaival együtt az asztalnál ült. Azért jöttek össze, hogy megünnepeljék a húsvétot. Az Üdvözítő ezt az ünnepet egyedül a tizenkettővel kívánta megtartani. Tudta, hogy eljött az

ő órája. Ő maga volt a páskabarány. Ezt a bárányt húsvét napján ették meg. Őt is most kellett feláldozni. Most készült kiinni a harag poharát. Hamarosan meg kellett keresztelkednie a szenvedés keresztségével. Maradt azonban még néhány nyugodt óra számára, és ezeket szeretett tanítványaival kellett eltöltenie.

Krisztus egész élete az önzetlen szolgálat élete lett. „Az embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon” (Mt 20:28), - minden cselekedetével erre akarta megtanítani őket. A tanítványok azonban még nem tanulták meg ezt a leckét. Ezen az utolsó húsvéti vacsorán Jézus megismételte tanítását, és egy szemléltetéssel örökre bevészte azt pecsétként tanítványai elméjébe és szívébe.

Tanítványaival való beszélgetéseit Jézus rendszerint a csendes öröm fűszerével ízesítette meg, amit azok mind magasra értékelték. A húsvéti vacsorák különlegesen érdekes és vonzó jelenetekké lettek. Ez alkalommal azonban Jézus szomorú volt. Szíve megterhelődött és egy árnyék borult orcájára. Mikor összehatalálkozott tanítványaival a ház felső helyiségében, azok azonnal észrevették, hogy valami súlyosan ránehezedik gondolataira. Ámbár nem tudták ennek az okát, de mégis együttérettek vele bánatában és fájdalmában.

Mikor letelepedtek az asztal köré, Jézus valami megindító szomorúsággal a hangjában így szólt hozzájuk: „Kívánva kívántam a húsvéti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék: Mert mondom néktek, hogy többé nem eszem abból, míglén beteljesedik az Isten országában. És a pohárt vevén, minekutána hálákat adott, monda: Vegyétek ezt és osszátok el magatok között: Mert mondom néktek, hogy nem iszom a szőlőtőkének gyümölcséből, míglén eljő az Isten országa” (Lk 22:15-18).

Krisztus tudta, hogy eljött számára az idő arra, hogy eltávozzék ebből a világból, és elmenjen az ő Atyjához. Szerette az övéit, ebben a világban mindvégig szerette őket. Jézus most már a kereszt árnyékában volt, és szívét a fájdalom gyötörte. Tudta, hogy elárulásának az órájában elhagyatott lesz. Tudta, hogy a legmegalázóbb eljárással, amelynek csak a bűnösöket szokták alávetni, adják majd őt halálra. Ismerte azok hálátlanságát és kegyetlenségét, akiket megmenteni jött el. Tudta, hogy milyen nagy az az áldozat, amelyet meg kell hoznia, és hogy milyen sok ember számára hiába hozza meg áldozatát. Mindezt előre tudta, és természetesen erőt vehetett volna rajta megaláztatásának és szenvedésének a gondolata. Jézus azonban a tizenkettőre tekintett, akik úgy voltak vele eddig, mint a saját testvérei és akik számára, miután túljutottak azon szegényteljes, szomorú és fájdalmas bánásmódon, amelyet vele szemben elkövettek, - nem maradt meg más, csak az, hogy küzdjenek, harcoljanak ebben a világban. Gondolatai arról, hogy neki magának mit kell elszenvednie, mindig összekapcsolódtak a tanítványairól való gondoskodással. A róluk való gondoskodás foglalta el az első helyet elméjében.

Ezen az utolsó estén Jézusnak sok mondanivalója volt tanítványaihoz. Ha felkészültek volna annak az elfogadására, amit Jézus szeretett volna közölni velük,

akkor megmenekülhettek volna a szívet tépő fájdalomtól, csalódástól és a hitetlenkedéstől. Jézus azonban látta, hogy még nem tudnák elviselni azt, amit mondania kellett nekik. Amint belenézett arcukba, a figyelmeztetés és a vigasztalás szavai elhaltak az ajkán. Pillanatok teltek el csendességben. Úgy látszott, Jézus várakozik. A tanítványok kényelmetlenül érezték magukat. Úgy látszott, hogy az a szájalom és gyengeség, amelyet Jézus fájdalma felébresztett szívükben, már elmúlt. Jézus bánatos szavai, amelyekkel saját szenvedésére utalt, nem nagyon hatották meg őket. Azok a pillantások, amelyeket egymásra vetettek, csak féltékenységéről és versengésről beszéltek.

„Támada pedig köztük versengés is, hogy ki tekinthető köztük nagyobbnak” (Lk 22:24). A versengést Jézus jelenlétében is folytatták, és ezzel fájdalmat okoztak neki, és megsebesítették. A tanítványok ragaszkodtak ahhoz a kedvenc elképzelésükhöz, hogy Krisztus biztosítja hatalmát a földön, és elfoglalja helyét Dávid trónján. Szívében mindegyik még mindig a legmagasabb hely után vágyakozott ebben a földi királyságban. Felbecsülték önmagukat és egymást, és ahelyett, hogy testvéreiket tartották volna méltóbbnak az első helyre, magukat helyezték oda gondolatban. Jakab és János kérése, hogy ők ülhessenek Krisztus trónjának a jobb és bal oldalán, fellobbantotta a többiek méltatlankodását. Az, hogy Jakab és János annyira túlbecsülték magukat, hogy merték kérni maguk számára a legmagasabb helyeket, annyira felháborította a többi tíz tanítványt, hogy az egymástól való elidegenedés veszélye fenyegette társaságukat. Úgy érezték, hogy tévesen ítélték meg őket, hogy nem méltányolták, értékelték hűségüket és képességeiket. Jakabot és Jánost Júdás ítélte el legkeményebben.

Mikor a tanítványok beléptek abba a helyiségbe, amelyben a vacsorát meg akarták enni, szívük tele volt haraggal. Júdás nyomakodott legközelebb Jézushoz, és Jézus bal oldalán telepedett le. János ült Jézus jobb oldalán. Júdás eltökölte, hogy elfoglalja a legmagasabb helyet, és a Jézus melletti helyet tartották a legmagasabb „legkiváltságosabb” helynek. Erre pályázott Júdás, az áruló.

Az egyenetlenkedésnek egy másik oka is támadt. Az ünnepen az volt a szokás, hogy egy szolga megmosta a vendégek lábát, és ez alkalommal is megtették az előkészületeket ennek a szolgálatnak az elvégzésére. A kancsó, a mosdótál és a törülköző már ott volt, elkészítve a lábmosásra. Szolga azonban egy sem volt jelen. A tanítványok dolga lett volna a lábmosás elvégzése. Sértett hiúságukból kifolyólag azonban a tanítványok egyike sem vállalkozott arra, hogy betöltse a szolga szerepét. Mindegyikük közömbösséget tanúsított, mintha nem lettek volna tudatában annak, hogy van valami feladat a számukra, amelyet valamilyüknek el kell végeznie. Hallgatásukkal azt nyilvánították ki, hogy nem voltak hajlandók megalázni magukat ennek a szolgálatnak az elvégzésével.

Hová kellett Krisztusnak elvinnie ezeket a szegény lelkeket, ahol a Sátán nem aratna felettük döntő győzelmet? Miként tudná megmutatni nekik, hogy a tanítványság pusztá hivatása nem tette őket tanítványokká, vagy biztosított nekik egy helyet az Ő királyságában? Miként tudná megmutatni nekik, hogy csak

a szeretetből fakadó szolgálat és a valódi alázatosság az, ami létrehozza az igazi emberi nagyságot? Miként kellett néki lángra lobbantani szívükben a szeretetet és képessé tenni őket arra, hogy végre felfogják azt, amit mondani kívánt nekik?

A tanítványok nem mozdultak meg, hogy szolgálják egymást. Jézus várt egy ideig, hogy lássa, mit akarnak tenni. Azután Jézus, az isteni Tanító felkelt az asztaltól. Levetette a felső ruháját, amely akadályozta volna mozdulatait, fogta a törülközőt és körülkötötte magát. A tanítványok meglepett érdeklődéssel néztek Jézusra, és csendben váraakoztak, hogy meglássák azt, ami következik. „Azután vizet töltött a medencébe és kezdé mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a kendővel, amellyel körül vala kötve» (Jn 13:5). Jézusnak ez a tevékenysége kinyitotta a tanítványok szemét. Keserű szégyen és megaláztatás töltötte be szívüket. Megértették a szavakkal ki nem mondott dorgálást, és teljesen új fényben látták meg magukat.

Krisztus így fejezte ki tanítványai iránt érzett szeretetét. Tanítványai önző lelkülete szomorúsággal töltötte el őt, de nem szállt velük vitába ez alkalommal. Ehelyett olyan példát adott nekik, amelyet sohasem felejtenek majd el. Irántuk való szeretetét nem lehetett egykönnyen megzavarni vagy kioltani. Krisztus tudta, hogy az Atya mindent az ő kezébe adott, és hogy ő Istentől jött és Istenhez megy. Krisztus teljesen tudatában volt az ő istenségének, Ő, az Úr azonban félretette királyi koronáját és királyi öltözetét, és egy szolga alakját vette magára. Földi életének egyik utolsó cselekedete volt az, hogy alázatosan körülkötötte magát egy kendővel, és betöltötte egy szolga szerepét.

Húsvét előtt Júdás másodszor is találkozott a papokkal és az írástudókkal és szerződést kötött velük arról, hogy kezükbe adja Jézust. Ezután azonban mégis úgy vegyült össze a tanítványokkal, mintha ártatlan lenne minden bűntől, mintha soha semmi rosszat nem követett volna el, és érdeklődést tanúsított az ünnepre való előkészület munkája iránt. A tanítványok semmit sem tudtak Júdás szándékáról. Egyedül Jézus tudta leolvasni arcáról a titkát. Nem leplezte azonban őt le. Jézus aggódott Júdás lelkéért is. Olyan terhet érzett Júdásért is, mint Jeruzsálemért mikor sírt a pusztulásra szánt város felett. Jézus szíve sírt Júdásért. Miként mondhatnék le rólad? Ennek a szeretetnek a kényszerítő erejét Júdás is megérezte. Mikor az Üdvözítő kezei mosták a tanítványok poros lábait, és a kendővel szárazra törölték azokat, Júdás szíve újra és újra megremegett, és arra ösztökelte, hogy akkor és ott vallja be bűnét. Júdás azonban nem akart megalázkodni. Megkeményítette a szívét a bűnbánattal szemben. A régi indítók, amelyeket egy pillanatra félretett, ismét ellenőrzésük, uralmuk alá kerítették. Júdás most Krisztusnak azon a cselekedetén sértődött meg, hogy megmosta tanítványai lábát. Azt gondolta, hogyha ennyire meg tudja alázni magát, akkor nem lehet Izrael királya. A világi elismerés és megbecsülés minden reménysége, hogy egy ideiglenes királyságban része lehetne, hirtelen semmivé vált. Júdás a látottak alapján meggyőződött, hogy Krisztus követésével valójában semmit sem nyerhet. Miután látta, hogy Krisztus lealacsonyította magát, megerősödött

abban a szándékában, hogy elárulja Őt, és becsapottnak vallotta magát. Júdást egy démon szállotta meg. Elhatározta, hogy befejezi azt a munkát, amelynek az elvégzését elvállalta, nevezetesen, hogy elárulja az Urat.

Júdás az asztalnál való helye kiválasztásával megkísérelte, hogy önmagát tegye meg a tanítványok közül az elsőnek, és Krisztus szolgaként először Júdás lábát mosta meg. Jánosra pedig, aki iránt Júdás nagyon sok keserűséget érzett, utoljára került sor. János azonban ezt nem dorgálásként vagy méltatlan mellőzésként fogta fel. Miközben a tanítványok Krisztus cselekedetét figyelték, azt, amit láttak, lelkileg nagyon megindította őket. Mikor Péterre került a sor, elképedve így kiáltott fel: „Uram, te mosod-e meg az én lábaimat?” (Jn 13:6) Krisztus előzékenysége összetörte szívét. Szégyennel telt meg, amikor arra gondolt, hogy a tanítványok közül egyik sem volt hajlandó elvégezni ezt a szolgálatot. „Amit én cselekszem - mondta neki Jézus, - te ezt most nem érted, de ezután majd megérted” (Jn 13:7). Péter nem tudta elviselni, hogy úgy lássa az ő Urát, akit Isten Fiának hitt, amint az éppen egy szolga munkáját végzi. Egész lelke fellázadt e megaláztatás ellen. Nem fogta fel, hogy Krisztus éppen azért jött el erre a világra. Nagy hangsúllyal így kiáltott fel: „Az én lábaimat nem mosod meg soha!” (Jn 13:8).

Krisztus ünnepélyesen azt felelte Péternek: „Ha meg nem moslak téged, semmi közöd nincs énhozzám” (Jn 13:8). Az a szolgálat, amelyet Péter nem akart elfogadni Krisztustól, egy magasabbrendű megtisztításnak volt a jelképe. Krisztus azért jött el, hogy szívünket megmossa a bűn mocskától. Azzal, hogy Péter nem akarta megengedni Krisztusnak, hogy megmossa az ő lábait, szívének megtisztítása ellen tiltakozott, amit a lábmosás jelképezett. Péter valójában magát az Urat vetette el. A Mester számára nem megalázó az, ha megengedjük neki, hogy megtisztításunkért munkálkodjék. Az a legigazibb alázat, mikor hálás szívvel elfogadjuk mindazt a gondoskodást, amit Isten érettünk tett, és mi is komolyan szolgálunk Krisztusért.

Krisztusnak ezekre a szavaira: „Ha meg nem moslak téged, semmi közöd énhozzám” (Jn 13:8), Péter feladta büszkeségét és önfejűségét. Nem tudta elhordozni azt a gondolatot, hogy elkülönüljön Krisztustól. Ez a lelki halált jelentette volna számára. „Uram, ne csak a lábaimat, hanem kezeimet és, fejemet is” - mondta Jézusnak. „Monda néki Jézus: Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta” (Jn 13:9-10).

Ezek a szavak többet jelentenek a testi tisztaságnál. Krisztus még mindig egy magasabbrendű megtisztításról beszél, amint azt az alábbiak szemléltetik. Az, aki a fürdőből érkezett, tiszta volt, de lábaik a sarokban hamarosan porosak lettek, és ismét meg kellett azokat mosni. Így Péter és tanítványtársai megmosakodtak abban a nagy forrásban, amely feltárult előttük bűneik és tisztátalanságaik lemosására. Krisztus a magáénak ismerte el őket. A kísértés azonban gonoszságba vezette őket és ezért még mindig szükségük volt Krisztus megtisztító kegyelmére. Mikor Jézus körülkötötte magát egy kendővel,

hogy lemossa a port a lábukról, akkor ezzel a cselekedetével az elidegenedést, a féltékenységet, és a gőgöt kívánta lemosni a szívükről. Ez sokkal több következménnyel járt együtt, mint poros lábuk lemosása. Azzal a lelkülettel, amellyel akkor és ott rendelkeztek, még egyikük sem készült fel a Krisztussal való közösségre. Amíg nem jutottak el Krisztus segítségével az alázatosság és a szeretet állapotába, addig valójában még nem készültek fel arra, hogy részt vegyenek a húsvéti vacsorán, vagy hogy részesüljenek ebben az emlékszolgálatban, amelyet Krisztus éppen meg akart alapítani. Szívüknek meg kellett tisztulnia. A büszkeség, a haszonlesés egyenetlenkedést és gyűlöletet alkot, Jézus azonban mindezt lemosta róluk, mivel megmosta a lábukat. Ez érzéseik változását idézte elő. Jézus, mikor rájuk tekintett, már azt mondhatta nekik: „Ti is tiszták vagytok” (Jn 13:10). Most már egy szívvel és szeretettel voltak egymás iránt. Alázatosakká és taníthatókká váltak. Júdást kivéve mindegyikük hajlamos volt arra, hogy egy másiknak adja át a magasabbrendű helyet. Most már szelíd és hálás szívvel el tudták fogadni Krisztus szavait.

Péterhez és tanítványtársaihoz hasonlóan mi is megmosódtunk Krisztus vérében. A gonosszal való kapcsolatunk, érintkezésünk útján azonban szívünk tisztasága gyakran beszennyeződik. Krisztushoz kell mennünk és Tőle kell kérnünk az ő megtisztító kegyelmét. Péter húzódott attól, hogy bepiszkolódott lábait Urának és Mesterének a kezeivel érintkezésbe hozza. Milyen gyakran hozzuk mi is bűnös megfertőzött szívünket érintkezésbe Krisztus szívével! Krisztus számára milyen fájdalmas lehet gonosz természetünk, kívánságunk és büszkeségünk! Mégis minden gyengeségünket és beszennyezettségünket Krisztushoz kell vinnünk. Igen, egyedül Krisztus tud bennünket tisztává mosni. Nem vagyunk addig alkalmasak és felkészültek a Krisztussal való közösségre, míg meg nem tisztultunk az ő segítő ereje által.

Jézus azt mondta tanítványainak: „Ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan” (Jn 13:10). Jézus megmosta Júdás lábait is, de Júdás ugyanakkor nem engedte át neki a szívét. Júdás szíve nem tisztult meg, mert nem rendelte alá magát Krisztusnak.

Miután Krisztus megmosta tanítványai lábait, felöltötte felsőruháit, ismét leült közéjük, és így szólt: „Értitek-e, hogy mit cselekedtem veletek? Ti engem így hívtok: Mester és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok. Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek. Bizony, bizony mondom néktek: A szolga nem nagyobb az ő Uránál; sem a követ nem nagyobb annál, aki azt küldte” (Jn 13:12-16).

Krisztus szerette volna megértetni tanítványaival, hogy ámbár megmosta a lábukat, de ez a legkisebb mértékben sem vont le semmit az ő méltóságából. „Ti engem így hívtok: Mester és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok. „Mivel pedig ez így van, Krisztus végtelenül nagy jelentőséget tulajdonít a szolgálatnak. Senki sem volt annyira felmagasztalt, mint Krisztus és mégis lehajolt, hogy telje-

sítse a legmegalázóbb kötelességet, szolgálatot. Azért, hogy minket, az ő népét félre ne vezessen az önzésünk, amely újjá nem született természetes szívünkben lakozik, és amelyet állandóan erősít önmagunk szolgálata, Krisztus maga állította elénk az alázatosság példáját. Krisztus nem akarta ezt a fontos dolgot emberek felelősségére bízni. Olyan sok és nagy kihatással és következménnyel volt ez a kérdés számára, hogy ő maga, aki egyenlő volt Istennel, tanítványai szolgálaként járt el. Miközben tanítványai a legmagasabbrendű helyért versengtek, Krisztus, aki előtt minden térdnek meg kell hajolni, és egyszer meg is hajol majd minden térd; akinek a szolgálatát a dicsőség angyalai megtiszteltetésnek tekintették, lehajolt, hogy megmossa azoknak a lábait, akik Uruknek mondták őt. Krisztus még elárulója lábait is megmosta.

Krisztus életével, tanításaival és példájával megvilágított tökéletes magyarázatát adta az önzetlen szolgálatnak, amelynek az eredete Istenben van. Isten nem önmagáért él. A világ megteremtésével és minden dolgok fenntartásával állandóan másokért szolgál. „[...] felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak” (Mt 5:45). A szolgálatnak ezt az ideálját Isten rábízta Fiára. Isten azért adta Jézust ennek a világnak, hogy az emberi nemzetségnek Ő legyen a feje, és hogy példájával megtaníthasson bennünket arra, hogy mit is jelent másokért élni. Egész életét a szolgálat törvénye szerint élte le. Mindenkin segített, és mindenkinek szolgált. Krisztus így élte, így töltötte be Isten törvényét. Példájával megmutatta, hogy miként kell nekünk is engedelmeskednünk Isten törvényének.

Jézus újra és újra megkísérelte bevezetni és megerősíteni ezt az alapelvet tanítványai között. Mikor Jakab és János elé terjesztették kérésüket az elsőbbség elnyeréséért, Jézus azt mondta nekik: „Aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok” (Mt 20:26). Az én királyságomban nincs semmi helye az előnyben részesítés és az elsőség alapelvének. Az egyetlen nagyság az alázatosság nagysága. Az egyetlen megkülönböztetés abban található meg, hogy ki milyen odaadással szolgálja a többieket.

Most, miután megmosta tanítványai lábait, Jézus azt mondta: „Példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjete” (Jn 13:15). Ezekkel a szavakkal Jézus nemcsak a vendégszeretet gyakorlatát parancsolta meg. Ezzel többet értett a vendégek lábának a megmosásánál, hogy így távolítsák el arról az utazás során ráakódott port. Krisztus itt egy vallásos istentiszteleti szolgálatot szerzett és rendelt el. Urunk cselekedete útján ez az alázatra tanító szertartás megszentelt szolgálat lett. A tanítványoknak figyelembe kellett ezt venniük, hogy mindig megtarthassák elméjükben Krisztusnak az alázatosságról és a szolgálatról adott leckéjét.

Ez a szertartási előírás a Krisztus által rendelt Úrvacsorára való előkészület. Amíg a büszkeséget, az egyenlenséget és a versengést ápolgatjuk, a szívünk nem tud közösségbe kerülni Krisztussal. Nem vagyunk felkészülve, hogy elfogadjuk testének és vérének közösségét. Ezért rendelkezett Jézus úgy, hogy elsősor-

ban az Ő megalázkodásának az emlékjeleit vegyük figyelembe.

Mikor a tanítványok, Isten gyermekei eleget akarnak tenni ennek a szertartási előírásnak, akkor emlékezetükben idézzék fel az élet és a dicsőség Urának ezeket a szavait: „Mikor azért megmosta azoknak lábait és a felsőruháját felvette, újra leülvén, monda nékik: Értitek-e, hogy mit cselekedtem veletek? [...] Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek. Bizony, bizony mondom néktek: A szolga nem nagyobb az ő Uránál; sem a követ nem nagyobb annál, aki azt küldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket” (Jn 13:12-17). Megvan bennünk az a hajlam, hogy önmagunkat magasabbra becsüljük, mint embertársainkat, hogy csak magunkért munkálkodjunk és hogy mindent megtegyünk a legjobb helyek elnyeréséért. Ez gyakran azt eredményezi, hogy gonosz feltételezések születnek bennünk és megkeseredik a lelkünk. Az Úrvaszorát megelőző elrendelt cselekménynek el kell távolítani az utunkból ezeket a félreértéseket, meg kell szabadítani bennünket önzésunktól és le kell szállítania bennünket önmagunk felmagasztalásának magaslatáról, le egészen szívünk megalázkodásáig, ami egyedül vezet el bennünket odáig, hogy szolgáljuk embertársainkat.

A szent mennyei Megfigyelő jelen van ennél az elrendelt cselekménynél, hogy a lelkünk egyik kutatójává, bűneinkről való egyik meggyőzőnkké és bűneink megbocsátásának egyik áldott biztosítékává tegye azt számunkra. Krisztus is ott van kegyelmének teljességével, hogy megváltoztassa gondolataink áramlatát, amely önzésünk csatornáin folyt le. A Szentlélek életre kelti azoknak az érzékenységet, akik Uruk példáját követik. Mikor megemlékezünk Üdvözítőnk megalázkodásáról, akkor gondolat gondolathoz kapcsolódik, az emlékek láncolata jelenik meg szemeink előtt, Isten nagy jóságának és kegyének és földi barátai iránt tanúsított gyengédségének az emlékei. Eszünkbe jutnak az elfelejtett áldások, a rosszul felhasznált irgalmasságok és a semmibe vett kedvességek. Nyilvánvalókká lesznek a keserűségnek azok a gyökerei, amelyek elnyomták, sőt kiirtották a szeretet drága palántáit. Visszatérnek emlékezetünkbe jellemünk hibái, kötelességeink elmulasztásai, Isten iránti hálátlanságunk, embertársaink iránt tanúsított hideg, rideg magatartásaink. Bűnösségünket abban a világosságban látjuk majd meg, amelyben Isten is látja azt. Gondolataink nem az önelégültség, hanem a szigorú önmegrovás és alázatosság gondolatai lesznek. Elménk arra készül fel, hogy ledöntsön minden olyan akadályt, amely létrehozhatja az elidegenedést. Eltávolítunk magunkból minden gonosz gondolatot és beszédet. Csak a megvallott bűnök lehetnek megbocsátott bűnök. Krisztus leigázó kegyelme tér be a lelkünkbe, és Krisztus szeretete vonja együvé szívünket embertársunk szívével áldott egységbe.

Ha a lábmosás rendtartását ekképpen gyakoroljuk, akkor lángra lobban a vágy szívünkben egy magasabbrendű lelki élet után. Erre a vágyunkra az isteni

Tanú válaszol majd. A lelkünk felemelkedik, és abban a tudatban vehetünk részt az úrvacsorában, hogy bűneinket Isten már megbocsátotta nekünk. Krisztus igazságosságának a napfénye betöltötte elménk rejtett kamráit és lelkünk templomát. Mi is meglátjuk azt, amit Keresztelő János meglátott: „Ímé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29).

Azok számára, akik már megkapták a szolgálatnak ezt a lelkét, az úrvacsora sohasem válhat pusztán szertartási eseménnyé. A szolgálat lelkének ez lesz állandó leckéje a számunkra: „Szeretettel szolgáljátok egymást!” (Gal 5:13). Tanítványai lábának a megmosásával Krisztus nyilvánvaló bizonyítékát adta annak, hogy Ő elvégez minden szolgálatot, bármilyen megalázó lenne is az, amely tanítványait vele együtt örököséivé tenné a mennyei kincsek örökkévaló gazdagságának. Krisztus tanítványai ugyanennek a szertartásnak az elvégzésével hasonló módon elkötelezték magukat arra, hogy szolgálják embertársaikat. Valahányszor helyes lelkülettel ünneplik meg ezt az Úr által rendelt szertartást, mindannyiszor Isten gyermekei szent kapcsolatba kerülnek egymással azért, hogy kölcsönösen segítsék és támogassák egymást. Elkötelezik magukat arra, hogy életüket önzetlen szolgálatra adják oda. De nem csak egymásért. A munkamező számukra éppen olyan széles, terjedelmes, mint Mesterüké volt. A világ teli van azokkal, akiknek szükségük van a szolgálatunkra. A szegények, a tehetetlenek, a tudatlanok mindenütt kéznél vannak. Azok, akik közösségbe kerültek Krisztussal a felház szobájában az úrvacsora elfogyasztásával, úgy mennek ki onnan, és úgy mennek tovább, hogy hasonlóképpen szolgáljanak, ahogy Ő szolgált.

Jézus, akit mindenek szolgáltak, azért jött el, hogy mindeneknek a szolgálója legyen. Mivel pedig Jézus mindeneket szolgált, őt is újból szolgálják és tisztelik majd mindenek. Azoknak, akik rendelkeznek Krisztus isteni tulajdonságaival és megosztják vele a megváltott lelkek látásának az örömét, követniük kell önzetlen szolgálata példáját.

Mindezt Jézus ezekben a szavaiban fogalmazta meg és foglalta össze: „Példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek” (Jn 13:15). A Krisztus által elrendelt szolgálatnak ez volt a célja. Ezért mondja Krisztus első tanítványainak és persze nekünk is: „Ha tudjátok ezeket, - ha tudjátok, ha ismeritek a célját azoknak a leckéknek, tanításoknak, amelyeket én adtam nektek, akkor - boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket” (Jn 13:17).

[<<< vissza a 4. tanulmányhoz](#)

BIZONYSÁGTÉTELEK, 8. KÖTET, 265-269. (Isten személyes lény-részlet)

ISTEN KRISZTUSBAN JELENTETTE KI MAGÁT

Isten, a személyes lény, Fiában jelentette ki magát. Jézus, Isten dicsőségének kisugárzása, s lényének mása, emberként járt a földön. Személyes üdvözítőként jött a világra; személyes üdvözítőként emelkedett a magasba. Személyes üdvözítőként végzi közbenjárását a mennyben. Isten trónja előtt szolgál értünk „emberfiához hasonló”.

Krisztus, a világ világossága, eltakarta istenségének vakító ragyogását s emberként jött az emberek közé, hogy megismerkedhessenek teremtetőjükkel anélkül, hogy elégnének. Istent soha senki sem látta, csak mikor Krisztusban kijelentette magát.

„Én és az Atya egy vagyunk” – jelentette ki Krisztus. „Senki más nem ismeri a Fiút, csak az Atya, és az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú ki akarja jelenteni.” (János 10:30; Máté 11:27)

Krisztus eljött, hogy megtanítsa az emberek arra, amit Isten tudtukra kívánt adni. Odafenn az égen, ideleenn a földön s a tengerek széles vizein Isten keze művét látjuk. Minden teremtetett dolog Krisztus hatalmáról, bölcsességéről és szeretetéről tanúskodik. De sem a csillagokból, sem a tengerekből vagy vizesésekből soha meg nem ismerhetjük annyira Isten személyiségét, ahogyan Krisztusban kijelentette magát.

Isten látta, hogy a természetnél világosabb kijelentésre van szükség, hogy feltárja személyiségét és jellemét. Elküldte hát Fiát a világra, hogy kijelentse a láthatatlan Isten természetét és tulajdonságait – már amennyit emberi szem elviselhet belőle.

Ha Isten úgy kívánt volna bemutatkozni, mint aki személyesen a természet tárgyaiban, a virágban, a fában, a fűszálban lakik, akkor Krisztus, mikor a földön járt, megemlítette volna ezt tanítványainak.

Ám Krisztus tanításában egyetlen szó sincs erről. Krisztus és az apostolok világosan tanították a személyes Isten létezésének igazságát. Krisztus kijelentett Istenről mindent, amit bűnös emberek elviselhetnek anélkül, hogy elpusztulnának. Krisztus az isteni tanító, a felvilágosító. Ha Isten azt gondolta volna, hogy további kijelentésekre van szükségünk, mint amit Krisztus tanított, s ami igéjében található, akkor közölte volna azokat.

KRISZTUS ISTENRŐL SZÓLÓ KIJELENTÉSEI

Tanulmányozzuk a szavakat, melyeket Krisztus keresztre feszítése előtti este szólt a felházban. Közeledett megpróbáltatásának órája, s meg akarta nyugtatni tanítványait, akikre oly kemény kísértés és próba várt.

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek...

Monda neki Tamás: Uram, nem tudjuk hová mégy; mi módon tudhatjuk azért az utat? Monda neki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam. Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek Őt, és láttátok Őt. Monda neki Filep:

Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk! Monda neki Jézus: Anynyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mi módon mondod azért: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed-e, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van? A beszédek, amelyeket mondok néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, aki énbennem lakik, Ő cselekszi e dolgokat.” (János 14:1–10)

A tanítványok nem értették meg Krisztus Istennel való kapcsolatáról szóló szavait. Tanításának jó része sötét volt előttük. Sok olyan kérdést tettek fel neki, melyek elárulták tudatlanságukat Isten velük való, s jelen és jövő javukat érintő kapcsolatáról. Krisztus azt kívánta, hogy világosabb, pontosabb ismeretük legyen Istenről.

„Ezeket példázatokban mondtam néktek; de eljön az idő, mikor nem példázatokban beszélek majd néktek, hanem nyíltan beszélek néktek az Atyáról.” (János 16:25)

A Szentlélek kitöltésekor a tanítványok megértették az igazságokat, melyekről Krisztus példázatokban szólt. A titokzatos tanítások világossá váltak. A Szentlélek kitöltésével járó világosság szegyenkezésre készítette őket képzelgős elméleteik miatt. A mennyei dolgoknak most nyert megértéséhez képest feltételezéseik és magyarázataik balgatoknak látszottak. Most már a Lélek vezette őket, és fényt árasztott eddig homályos értelmükbe.

De a tanítványok még nem nyerték el Krisztus ígéréteinek tökéletes beteljesedését. Elnyertek minden olyan ismeretet Istenről, melyet elviselhettek, de Krisztus ígéréteinek tökéletes beteljesedése – hogy nyíltan szól majd az Atyáról – még nem jött el. Így van ez ma is. Isten-ismeretünk részleges és tökéletlen. Mikor a küzdelem véget ér, és az ember Jézus Krisztus bemutatja az Atyának hű szolgálait, akik a bűnös világban igaz tanúságot tettek róla, világosan megértjük, ami most még titokzatos előttünk.

Krisztus magával vitte a mennybe megdicsőült emberi voltát. Akik befogadják, azoknak erőt ad, hogy Isten fiává válhassanak, hogy végül Isten mint övét fogadja be őket, hogy vele legyenek az örökkévalóságon át. Ha az életben hűségesek Istenhez, végül „látják az ő orcáját; és az ő neve homlokukon lesz.” (Jelenések 22:4) Mi más a menny boldogsága, mint Istent látnunk? Mi lehet-

ne nagyobb boldogság a bűnösök számára, akiket Krisztus kegyelme mentett meg, mint Isten látása, s Atyjuknak ismerni őt?

A SZENTÍRÁS BIZONYSÁGTÉTELE

A Szentírás világosan ecseteli Isten és Krisztus kapcsolatát, világosan szemlélteti kettejük személyiségét és egyéniségét is.

„Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az Atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által. Akit tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette. Aki az ő dicsőségének viszatükröződése, és az ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget, aki minket bűneinktől meg-tisztítván, ült a Felségnek jobbjára a magasságban. Annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál.” (Zsidókhoz 1:1–5)

Isten Krisztus atyja, Krisztus Isten fia. Krisztus magas tisztséget nyert el: egyenlő lett az Atyával. Isten mindent megbeszél Fiával.

Jézus mondta a zsidóknak: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, és én is munkálkodom... A Fiú semmit sem tehet magától, hanem, ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi. Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amiket ő maga cselekszik; és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd néki.” (János 5:17–20)

Itt ismét az Atya és a Fiú személyisége tárul szemünk elé, mutatva a közöttük fönnálló egységet.

Ezt az egységet Krisztus tanítványaiért mondott imája is kifejezi.

„De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik szavukra hinni fognak bennem. Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám, bennem vagy, és én tebenned, úgy legyenek egyek ők is mibennünk, és így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. Áadtam nekik a dicsőséget, amit nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi egyek vagyunk: én őbennük, te énbennem, hogy így tökéletesen egyek legyenek ők is. Ismerje meg ebből a világ, hogy te küldtél engem, és hogy szeretted őket, amint engem szeretted.” (János 17:20–23)

Csodálatos kijelentés! A Krisztus és tanítványai között fennálló egység nem pusztítja el sem Krisztus, sem a tanítványok egyéniségét. Szándékuk, gondolkodásuk, jellemük egy, de személyiségük nem. Isten és Krisztus is így egyek.

Az Atya és Fiú közti kapcsolat, és mindkettőjük személyisége kiviláglik ebből a szövegből is:

„Ezt mondja a Seregek Ura: Íme, egy férfiú, a neve Csemete, mert csemete támad belőle, és megépíti az Úrnak templomát... és nagy lesz az ő dicsősége, és ülni és uralkodni fog az ő székében, és pap is lesz az ő székében, és békesség tanácsa lesz kettőjük között.”

[<<< vissza az 5. tanulmányhoz](#)

BIZONYSÁGTÉTELEK, 8. KÖTET, 19-23 (A megígért erő)

Bizonyágtételek, 8. kötet, 19-23 (A megígért erő)

Isten nem várja el, hogy a magunk erejével végezzük az előttünk álló munkát. Segítségéről gondoskodott az ember erejét meghaladó minden helyzetre. Minden szorultságban segítségül adja a Szentlel-ket, hogy megerősítse reményünket és bizonyosságunkat, megvilágosítsa elménket, és megtisztítsa szívünket.

Közvetlen keresztre feszítése előtt az Üdvözítő így szólt tanítványaikhoz: „Nem hagyok titeket árvakul”, „és én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké.” „De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától fog szólni, hanem azokat szólja, amiket hall és a bekövetkezendőket megjelenti nektek.” „Megtanít majd mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.” (János 14: 18,16; 16:13; 14:26)

Krisztus gondoskodott róla, hogy gyülekezete átalakult testület legyen, melyet a menny fénye világosít meg, s mely Immánuel dicsőségével bír. Szándéka az, hogy a világosság és a béke lelki légköre vegyen körül minden keresztényt. Nincs korlátja az ember hasznavehetőségének, ha énjét félretéve, helyet készít szívében a Szentlélek munkájának, s teljesen Istennek szenteli életét.

Mi volt a Szentlélek kitöltésének eredménye pünkösöd napján? A föltámadott Üdvözítőről szóló örömhírt eljutott a világ végső határáig. A tanítványok szíve túláradt a jóakarattól. Ez oly teljes, oly mély, oly nagy horderejű volt, hogy kényszerítette őket elmenni a föld végéig hirdetve: „Ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében.” (Galata 6:14) Amint hirdették az igazságot, az emberek szíve behódolt az üzenet hatalmának. A gyülekezet mindenfelől megtérteket látott beseregleni. Visszaeső bűnösök tértek meg. bűnösök csatlakoztak a keresztényekhez a drága igazgyöngy keresésében. Az igazság legkeserűbb ellenségei az igazság bajnokaivá váltak. Beteljesedett a jövendölés: A gyöngye olyan lesz, mint Dávid, Dávid háza pedig, mint az Úrnak anyaga. Minden keresztény testvérében látta a szeretet és jóakarat isteni mását. Egyetlen érdek uralkodott. A versengés egyetlen tárgya nyelte el a többi: a hívők egyedüli nagyravágyása az volt, hogy kinyilvánítsák Krisztus jellemét, és országának növekedéséért fáradozzanak.

„Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem volt mindnyájukon.” (Cselekedetek 4:33) Munkájuk eredményeként választott férfiak csatlakoztak a gyülekezethez, befogadták az élet ígését, s arra szentelték életüket, hogy eljuttassák az emberekhez az élet reménységét, mely békével és örömmel töltötte be szívüket. Emberek százai hirdették az üzenetet: Közel van az Isten országa. Fenyegetés nem ijesztette el, nem tartotta őket vissza. Az Úr szólt általuk, s amerre csak jártak, betegeket

gyógyítottak és hirdették a szegényeknek az igazságot.

Mikor az emberek alávetik magukat a Szentlélek ellenőrzésének, Isten ily hatalmasan képes munkálkodni.

A Szentlélek ígérete nekünk is olyan bizonyosan szól ma, mint az első tanítványoknak szólt. Isten ma is fölülről jövő hatalommal ruház föl férfiakat és nőket, mint akik pünkösdi napján hallották a megváltás ígét. Isten Lelke és kegyelme ma is rendelkezésükre áll azoknak, akik rászorulnak, és akik szaván fogják őt.

Figyeljünk föl, hogy Isten csak azután töltötte ki Lelkét, miután a tanítványok eljutottak a tökéletes egységre; mikor nem törekedtek többé a legmagasabb polcra. Egyesítették akaratukat. Félretettek minden nézeteltérést. A Lélek kitöltése után ugyanezt a bizonyoságtételt halljuk róluk. Figyeljünk föl a szavakra. „A hívők sokaságának a szíve-lelke egy volt.” (Cselekedetek 4:32) Annak Lelke éltette a hívők egész gyülekezetét, aki meghalt, hogy a bűnösök élhessenek.

A tanítványok nem maguknak kérték az áldást. Felelősség terhe nehezedett rájuk. El kellett juttatniuk az örömhírt a világ végéig, ehhez igényelték a Jézus által ígért erő adományát. A Szentlélek kitöltése akkor következett be, s egyetlen nap alatt ezrek tértek meg.

Ma is így lehetne. A keresztyének tegyenek félre minden széthúzást, s adják át magukat Istennek, hogy menthessék az elvesztettet. Kérjék hittel a megígért áldást, s az meg is érkezik. Az apostolok napjaiban a Lélek kitöltése a korai eső volt, s dicső eredményt ért el. A késői eső most bőségesebb lesz. Milyen ígéret szól az utolsó idők embereinek? „Térjete vissza az erősséghez, reménységnek foglyai! Ma is azt hirdetem nektek: kétszeresen megfizetek neked.” „Kérjeteke esőt az Úrtól, a késői eső idején! Az Úr villámlást szerez, és záporosít ad neki, és kinek-kinek füvet a mezőn.” (Zakariás 9:12;10:1)

Krisztus kijelentette, hogy a Lélek áldásos isteni hatása követőivel marad a világ végéig. Ezt nem értékeljük eléggé. Azért is nem látjuk annyira az ígéret beteljesedését, amennyire láthatnánk. Keveset gondolunk a Lélek ígéretére, s a következmény, amint el is várhatjuk: lelki szárazság, lelki sötétség, lelki tisztátalanság és lelki halál. Jelentéktelen kicsinységek kötik le figyelmünket, s noha Krisztus végtelen bőségben kínálja, hiányzik belőlünk a gyülekezet növekedéséhez és jólétéhez szükséges isteni erő, mely minden más áldást uszályában hozna magával.

A Lélek távolléte teszi erőtlenné az evangélium szolgáit. Lehet valaki tanult, tehetséges, rendelkezhet szónoki képességgel, minden veleszületett és megszerzett adománnyal, de Isten Lelkének jelenléte nélkül nem tudja megérinteni a szíveket, s Krisztus számára nyerni meg a bűnösöket. Másrészt, ha valaki kapcsolatban áll a Lélekkel, ha rendelkezik a Lélek ajándékaival, akkor a legszegényebb és legtudatlanabb Krisztus tanítványa is olyan hatalommal rendelkezik, mely eredményes az emberi szíveken. Az ilyeneket Isten közvetítővé teszi a mindenség legmagasztosabb hatásának túlárasztására.

Miért nem éhezünk és szomjazzuk a Lélek ajándékát? Hiszen ezen az úton

nyerhetünk erőt! Miért nem beszélünk róla, imádko-zunk érte, hirdetjük? Az Úr szívesebben adja nekünk a Szentlelket, mint bármely szülő, aki jó ajándékot ad gyermekeinek. A munkások esedezzenek Istenhez a Lélek keresztségéért. Jöjjenek össze csoportok, könyörögjenek különleges segítségért, mennyei bölcsességért, hogy tervezni tudjanak, terveiket pedig bölcsen végrehajtani. Különösen azért kell imádkozniuk, hogy Isten keresztelje meg Szentlélekkel lélekmentőit.

A Szentlélek jelenléte hatalmat ad Isten munkásainak az igazság hirdetésére, amire a világ összes megtiszteltetése és dicsősége sem adhat hatalmat. A Lélek adja az erőt, mely fönttartja őket minden veszedelem, rokonaik ellenzése, világ gyűlölete és tökéletlenségük, tévedéseik tudata közepette is.

Istenért való lelkesedés indította a tanítványokat, hogy nagy erővel tegyenek bizonyosságot az igazságról. Ez a buzgóság tüzesítse át szívünket, hogy feltartóztathatatlanul hirdessük a megmentő szeretetet, Krisztust és megfeszítésének történetét. A Szentlélek ma is eljön, feleletül az őszinte, állhatatos imára, s betölti az embereket a szolgálathoz szükséges erővel. Miért olyan élettelen, gyönge ma mégis a gyülekezet?

Minden keresztyén előjoga nemcsak várni, de siettetni Urunk Jézus Krisztus eljövetelét. Ha aki Krisztus nevét vallja, gyümölcsöt teremne az Úr dicsőségére, gyorsan bevethetnénk az egész világot az evangélium magjával. Az aratás hamar beérne, s Krisztus eljönne betakarítani az értékes gabonát.

Testvéreim, könyörögjete a Szentlélekért. Isten minden ígéretét teljesíti. Bibliával a kézben mondjátok: Megteszem, amit mondtál. Hivatkozom ígéretedre: „Kérjete és adatik nektek; keressetek és találtok; zörgessetek, és megnyitattik nektek.” Krisztus kijelentette: „Amit könyörgésben kértetek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek.” „Akármit kértetek majd az én nevemben, én megcselekszem azt, hogy dicsőítessek az Atya a Fiúban.” (Máté 7:7; Márk 11:24; János 14:13)

A trón körül ívelő szivárvány a biztosíték, hogy Isten igaz, hogy nincs nála változás, sem árnyéka a változandóságnak. Bűnőztünk ellene, méltatlanok vagyunk kegyére, mégis Ő maga helyezi ajkunkra a legcsodálatosabb ígéretét: „Ne vesd meg a te nevedért; ne gyalázd meg a te dicsőségednek székét! Emlékezzél, ne rontsd meg a te velünk való szövetségedet.” (Jeremiás 14:21) Az Úr megígérte, hogy hajlik kiáltásunkra, mikor érdemtelenségünket és bűnösségünket bevallva fordulunk hozzá. Trónjának becsülete forog kockán, hogy beváltsa adott szavát.

Krisztus elküldi hírnökeit birodalmának mindent tájára, hogy közölje szolgálival akarátát. Gyülekezetei között jár. Követőit meg kívánja szentelni, fölemelni és nemesíteni. A benne hívők áldásos hatása életre éltető illat lesz a világon. Krisztus jobb kezében tartja a csillagokat; szándéka az, hogy rajtuk keresztül sugározza világosságát a világra. Így kívánja előkészíteni népét a mennyei templom magasabb szolgálatára. Nagy munkát bízott ránk. Végezzük azt hűségesen. Életünkkel mutassuk meg, mit tehet az isteni kegyelem az emberért.

AZ APOSTOLOK TÖRTÉNETE, 32-38. (A lélek adománya)

Amikor Jézus tanítványainak a Szentlelket megígérte, tanítói működésének befejezéséhez közeledett. Ott állt a keresztsárványában, teljesen tudatában a bűntelher súlyosságának, amit neki, mint bűnhordozónak kellett viselnie. Mielőtt azonban feláldozta magát, kioktatta tanítványait a legfontosabb, legtökéletesebb adomány felől, amelyet követőinek adni akart. Olyan adományról, mely kegyelmének határtalan segélyforrását tárja fel előttük. „És én kérem az Atyát és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt, és nem ismeri fel őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.” (Jn. 14:16–17) Az Üdvözítő ezzel utalt a jövőre, amikor eljő a Szentlélek, mint földi képviselője, és hatalmas munkát végez. Annak a sok rossznak és gonoszságnak, amely évszázadokon át halmozódott fel, az ember ezentúl a Szentlélek isteni ereje által álljon ellen.

Mit eredményezett a Szentlélek pünkösdnapi kiárasztása? A feltámadt Üdvözítőről szóló örömhír eljutott az akkor lakott világ legszélső határáig, és miatt a tanítványok a megváltó kegyelem üzenetét hirdették, hatása alatt lelkek tértek meg. Mindenfelől özönlöttek a hívők a gyülekezetbe. A hűtlenek újból megtértek. A bűnösök egyesültek a hívőkkel és keresték a drágagyöngyöt. Az evangélium sok elkeseredett ellenségéből védelmezőjévé vált. A prófécia beteljesedett: „Olyan lesz köztük a legalábbival, mint Dávid; a Dávid háza pedig... mint az Úrnak anyaga.” (Zak. 12:8) Minden keresztény felismerte testvérében az isteni szeretet és jóindulat megnyilvánulását. Egyetlen cél foglalkoztatta őket; egyetlen vágy minden mást háttérbe szorított; egyetlen igyekezetük az volt, hogy Krisztus jellemét nyilatkoztassák ki, és országa építésén dolgozzanak.

„És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon.” (Ap. csel. 4:33) Működésük folytán kiváló férfiak is csatlakoztak a gyülekezethez, akik az igazság elfogadása után életüket arra szentelték, hogy másoknak is elvigyék azt a reményt, amely szívüket békével és örömmel töltötte meg. Fenyegetések sem tudták visszatartani vagy megfélemlíteni őket. Az Úr szólt általuk, és miközben egyik helyről a másikra mentek, hirdették az evangéliumot a szegényeknek. Az isteni kegyelem csodái váltak valóra mindenfelé.

Ily hatalmas munkát végez Isten, ha emberek átengedik magukat Lelke uralmának.

A Szentlélek ígérete nem korlátozódik sem korra, sem fajra. Krisztus kijelentette, hogy Lelkének szent befolyásában követői a világ végezetéig részesülnek. Kezdve pünkösöd napjától mind a mai napig, el is küldte a Vigasztalót mindazoknak, akik Krisztust elfogadták Üdvözítőjüknek, eljött a Szentlélek mint tanácsadó, megszentelő, vezető és tanú. Minél szorosabb összeköttetésben éltek a hívők Istennel, annál világosabban és erőteljesebben tettek bizonyosságot Meg-

váltójuk szeretetéről és megmentő kegyelméről. Férfiak és nők, akik az üldöztetés és próbatétel hosszú évszázadai alatt a Lélek segítségét nagymértékben élvezték, jelként és csodaként álltak a világ előtt. Angyalok és emberek előtt bizonyították be a megváltó szeretet átformaló hatalmát.

Mindazáltal azok sem mentesültek a további támadásoktól és kísértésektől, akik pünkösdkor erőt nyertek a magasságból. Ha bizonyosságot tettek az igazságról és jogosságról, az igazság ellensége több ízben támadt ellenük, hogy megfossa őket keresztényi tapasztalataiktól. Kénytelenek voltak istenadta erejükkel felvértezve, még fokozottabb küzdelmet vívni, hogy elérjék az érett férfiúságot a Jézus Krisztusban. Naponta könyörögtek újabb kegyelemért, hogy mind közelebb és közelebb jussanak a tökéletességhez. A Szentlélek befolyása alatt még a leggyengébbek is megtanulták, hitük gyakorlása közben, hogy a rájuk bízott képességeket növeljék. Így egyszersmind megszentelődtek, megtisztultak és nemesbültek. Miután alázatosan engedelmeskedtek a Szentlélek befolyásának, részt nyertek az Istenség teljességéből és átformalódtak Isten képmására.

Az idők folyamán Krisztus nem változtatott búcsúzásokor tett ígéletén, hogy követőinek elküldi a Szentlelket. Isten nem korlátozta kegyelme gazdagságának kiadását a földön, hogy gyermekeire szálljon. Hogy ígéletének beteljesedése azonban nem észlelhető olyan mértékben, ahogy lehetne, abban keresendő, hogy az ígéletet nem értékelik annyira, ahogy kellene. Ha minden keresztény készséges volna elfogadni, akkor elnyerhetné a Szentlelket. Ahol a Szentlélek szükségességét alig veszik figyelembe, ott lelki sivárságot, sötétséget, süllyedést és halált láthatunk. Ahol értéktelen dolgok köthetik le a figyelmet, ott az isteni erő hiányzik. Az az erő, amely szükséges a gyülekezet növekedéséhez és fejlődéséhez; ez az erő hozza az összes többi áldást is, és Isten felmérhetetlen bőségben kínálja ezt fel mindnyájunknak.

Ha tehát a Szentlélek az erő közvetítője, akkor miért nem éhezünk és szomjúhozzuk a Lélek adományát? Miért nem beszélünk erről, és miért nem tesszük imáink és prédikációink tárgyává? Az Úr készségesebben adja Szentlelkét azoknak, akik Neki szolgálnak, mint ahogy a szülők adják gyermekeiknek ajándékaikat. Krisztus minden munkása naponta könyörögjön Istenhez a Lélek keresztségéért. A keresztény munkások gyűljenek össze csoportokba; kérjenek segítséget és mennyei bölcsességet a helyes tervezésre és kivitelezésre egyaránt. Különösen azt kérjék Istentől, hogy kiválasztott követőit részesítse a lelki munka mezején a Lélek csodálatos keresztségében. A Lélek megnyilvánuló ereje Isten munkásai életében oly hatalmasan támogatná az igazság hirdetését, ahogy azt a világ minden tisztelete és dicsősége együttvéve sem adhatja meg.

Bárhol legyen is az Istennek szentelt életű munkás, ott van vele a Szentlélek is. A tanítványoknak tett ígélet nekünk is szól. A Vigasztaló éppen annyira a miénk, ahogy az övék volt. A Szentlélek adja azt az erőt, amely a gyötrődő és küszködő lelkeket megtartja, úgy a világ gyűlölete, mint saját gyengeségeik és hibáik felismerése közepette. Amikor bánat és szenvedés a részünk, amikor

jövők sötétnek és nyugtalanítónak látszik, vagy elhagyatottnak és gyámoltalan-nak érezzük magunkat, akkor a Szentlélek, hitben elmondott imáinkra, megvigasztalja szívünket.

Nem döntő bizonyítéka kereszténységünknek, ha rendkívüli körülmények között mutatunk nagy lelkesedést. A megszentelődés és szent élet nem elragadtatásból áll, hanem azt jelenti, hogy akaratumat teljesen Istennek adjuk át. Jelenti, hogy élünk Isten minden Igéjével, amely az Ő szájából származik. Jelenti, hogy Benne bízunk minden kísértésben, úgy a sötét, mint a fényes napokban is. Jelenti, hogy hitben járunk minden körülmények között, rendíthetetlen bizalom-mal támaszkodunk Reá, és megnyugszunk szeretetében.

Nem szükséges magyaráznunk a Szentlélek mibenlétét. Jézus azt mondja, Ő a vigasztaló, „az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik.” Világosan kijelenti továbbá, hogy a Szentlélek, miközben az embereket minden igazságra elvezeti, „nem ömagától szól”. (Jn. 15:26; 16:13)

A Szentlélek lényege: titok. Emberek nem fejthetik meg, mert Isten nem nyilatkoztatta ki előttük. Kutatásra hajlamos elmék összehozhatnak biblia-szövegeket, és alapul vehetik emberi magyarázataikhoz, de az ilyen nézetek elfogadása nem fejlesztheti a gyülekezetet. Olyan titkokat illetőleg, amelyek az emberi értelmet meghaladják, hallgatni – arany.

Jézus a Szentlélek hivatását ezekkel a szavakkal vázolja: „És az, amikor eljő, megfeddi (oktatja) a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.” (Jn. 16:8) A Szentlélek meggyőz a bűnről. Ha a bűnös átadja magát a Lélek megelevenítő befolyásának, akkor megtérésre jut, és felismeri az isteni követelmények iránti engedelmisség fontosságát.

A megtérő bűnösnek, aki éhezi és szomjúhozza az igazságot, a Szentlélek ki-nyilatkoztatja Isten Bárányát, aki hordozza a világ bűneit. „Az enyémből vesz és megjelenti néktek” – mondotta Jézus. „Az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.” (Jn. 16: 14; 14:26)

A Szentlelket Isten adta megújító erőként, hogy hathatóssá tegye a Megváltó halála által szerzett üdvösséget. Igyekszik az emberek figyelmét állandóan arra a nagy áldozatra irányítani, amelyet Krisztus hozott a golgotai kereszten. Bemutatja Isten szeretetét a világ előtt, és a bűneiről meggyőződött lélek számára hozzáférhetővé teszi a Szentírás értékeit.

Miután a Szentlélek meggyőzte az embert bűneiről, az életszentség és igazság színvonalát feltárta előtte, elvonja szeretetét e világ dolgaitól, és betölti lelkét a szentség utáni vágygal. „Az elvezérel majd titeket minden igazságra” (Jn. 16:13) – jelentette ki az Üdvözítő. Ha az emberek készek arra, hogy a Lélek munkálkodjék bennük, akkor egész lényük megszentelődését véghezviszi. A Szentlélek az isteni jellemvonásokat vési be a lélekbe. Hatalma által oly világossá teszi az élet útját, hogy senki sem tévedhet el.

Isten a Szentlélek segítségével már ősidőktől kezdve tevékenykedett emberi eszközei által, hogy szándékát megvalósítsa a bukott emberiséggel. Ez megnyil-

vánult a pátriárkák életében. Mózes napjaiban gyülekezetének is „jó lelkét adta, hogy őket oktathá.” (Neh. 9:20) Az apostoli korszakban is hatalmasan működött Isten a Szentlélek erejével gyülekezetéért. Ugyanaz az erő adott hitet és bátorságot Kálebnek és Józsuének, amely az ősatyákat megerősítette; és ez tette eredményessé az apostoli gyülekezet munkáját. Támasza volt minden időben Isten hűséges gyermekeinek. A Szentlélek ereje által készítették utat a valdensek a sötét korszakok alatt, a reformáció számára. Ugyanez az erő koronázta eredménytel az azon nemes férfiak és nők fáradozásait, akik a mai misszióállomások felállításának útját egyengették, és tették lehetővé a Biblia lefordítását valamennyi nemzet nyelvére és tájszólásaira.

Isten még ma is egyházát használja fel szándékának kinyilatkoztatására e földön. A kereszt hírnökei ma városról városra, országról országra járnak és előkészítik Krisztus újra jövetelének útját. Hirdetik, hogy Isten törvénye: az élet zsinórmértéke. A Mindenható Lelke készíti az emberi szíveket, és mindazok, akik befolyásának engednek, Isten igazsága tanúivá lesznek. Megszentelt életű férfiak és nők sok helyen közlik az emberekkel azt a világosságot, amit Krisztus által nyertek. Miközben szétárasztják a fénysugarakat, mint tették azok, akik pünkösdi napján részesültek a Lélek keresztségében: állandóan többet és többet nyernek a Lélek erejéből. Ily módon világítja be Isten dicsősége a földet.

Másrészt pedig egyes emberek ahelyett, hogy bölcsen kihasználnák a jelenben kínálkozó alkalmakat, ölbe tett kézzel várják a lelki felüdülés rendkívüli idejét, amely hatványozottan fokozná a mások felvilágosítására szolgáló képességüket. Elhanyagolják jelenlegi kötelességüket és kiváltságukat, fényük csak pislálkol, miközben olyan időkre várnak, amikor minden fáradság nélkül nyerhetnek rendkívüli áldást, amely átforgalmazja és szolgálatra alkalmassá teszi őket.

A végidőben, amikor Isten műve a földön befejezéshez közeledik, a szent életű hívők komoly fáradozásait a Szentlélek hatalma az isteni kegyelem rendkívüli jeleivel kíséri majd. A korai és késői eső jelképében – ahogyan az eső Keleten a magvetés, illetve az aratás időszakában hullott a földre – a héber próféták az isteni kegyelem különleges megnyilatkozásait jövendölték Isten gyülekezte számára. A Lélek kiárasztása az apostolok napjaiban a korai esőt jelképezte, amely dicsó eredményeket értelt. A Lélek jelenléte az igaz egyházban az idők végezetéig érezhető lesz.

A lelki kegyelem rendkívüli kiárasztását viszont arra az időpontra ígérte Isten, amely megelőzi a világ aratásának befejezését, előkészíti a gyülekezetet Jézus eljövetelére. Az írás a Léleknek eme kiárasztását a késői eső hullásához hasonlítja; és ezért az erőteljesletért könyörögjenek a keresztények az aratás Urához „a késői eső idején”. Erre „az Úr villámlást szerez, és záporosított ad nekik”. „Elküldi nektek az esőt, a korai és késői esőt.” (Zak. 10:1; Elberfeldi ford.) (Jóel 2:23; Zürichi ford.)

Ha azonban Isten egyháza tagjainak jelenleg nincs élő összeköttetésük a lelki növekedés forrásával, akkor nem lesznek felkészülve az aratás idejére. Ha nem

tartják lámpájukat feldíszítve és égve, akkor a rendkívüli szükség idején nem részesülnek a kegyelem nagyobb mértékében.

Csak azok lesznek képesek ezt az erőt napi szükségletükhöz és tehetségükhöz mértén felhasználni, akik a kegyelmi forrás állandó és újabb áldásaiban részesülnek. Ahelyett, hogy az eljövendő időkre várakoznának, amely őket csoda által ruházza fel a lelki erő rendkívüli mértékével, adják át magukat a léleknyerés munkájának, hogy Isten átformálhassa, és hasznos edényekké tegye őket. Naponta megragadnak minden alkalmat a szolgálatra, és ezzel tesznek bizonyosságot a Mesterről, bárhol legyenek, akár az otthon szerény munkakörében vagy a nyilvánosság előtt.

A felszentelt munkás csodálatos vigasza az a tudat, hogy földi életében még Krisztus is naponként kérte Atyjától a szükséges kegyelmet, és csak az Atyával töltött együttlét után ment másokat áldani és erősíteni. Nézd, miként borul térdre Isten Fia imában Atyja előtt! Bár Isten Fia, mégis imával erősíti hitét, és a mennyei való érintkezésből merít erőt, hogy ellenállhasson a gonosznak, és segíthessen az emberek ínségén. Mint idősebb testvérünk, ismeri azok szükségletét, akik gyengeségük ellenére – a bűnnel és kísértésekkel telt világban élve – égnék a vágytól, hogy Neki szolgálhassanak. Tudja, hogy azok a követek, akiket szétküld, gyenge és tévelygő emberek; azonban mindenkinek, aki teljesen átadja magát, isteni segítségét ígéri. Példája bizonyítja, hogy a mélységes hitből fakadó komoly és állhatatos könyörgés, valamint művéhez való teljes ragaszkodás és odaadás, megszerzi a Szentlélek segítségét minden ember részére, a bűnnel vívott harcában.

Isten előkészít minden munkást, aki Krisztus példáját követi, hogy befogadja és felhasználja azt az erőt, melyet Isten megígért egyházának a föld aratásának megérlelésére. Ha az evangélium hírnökei megújítják odaszentelési fogadalmukat, az Úr napról napra újra megajándékozza őket Lelke megelevenítő és megszentelő jelenlétével. Mindennapi kötelességük teljesítését azzal a biztos tudattal kezdik meg, hogy a Szentlélek láthatatlan jelenléte teszi őket „Isten munkatársaivá”.

[<<< vissza a 6. tanulmányhoz](#)

7. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 4. KÖTET, 353-355. (Becsületesség anyagi ügyekben-részlet)

Pál tovább unszolja Timóteust: „Siess, jöjj mielőbb! Démás ugyanis a világ kedvéért elhagyott, és Thessalonikába ment.” E szavakat, melyeket Pál közvetlen halála előtt mondott tollba, Lukács jegyezte le épülésünkre, és figyelmeztetésül.

Krisztus tanítványainak mondta: „Én vagyok az igazi szőlőtő, Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, mely nem hoz gyümölcsöt bennem, lemetsz rólam, a gyümölcsözőt pedig megtisztítja (visszametszi), hogy még többet teremjen.” Akik Krisztussal egyesülnek, a szőlőtő nedvéből és táplálékából szívva, a Krisztus cselekedeteit cselekszik. A Krisztus szeretetének kell benne élni, más-képp nem tud megmaradni a tőkében. Istent szeretni mindenekfölött, s felebarátunkat úgy szeretni, mint magunkat, ez az igazi vallás alapja.

Krisztus mindenkit megkérdez, aki az ő nevét vallja. „Szeretsz-e engem?” Ha szereted Jézust, szeretni fogod az embereket is, kikért életét adta. Lehet, hogy nem a legvonzóbb a külseje, és sok szempontból hiányos lehet; de ha tiszta, becsületes embernek ismerik, meg fogja nyerni az emberek bizalmát. Az igazság szeretete, megbízhatósága és hűsége eltávolítja és eltakarja jellemének kifogásolható vonásait. A megbízhatóság a te helyedben és hivatásodnál, a készség, hogy megtagadd önzésedet, hogy a mások javára légy, belső békét terem, és kivívja Isten tetszését.

Akik szorosan önfeláldozó, magát megtagadó Megváltójuk lába nyomába akarnak lépni, azoknak Krisztus gondolatai fognak tükröződni értelmükben. A tisztaság és Krisztus szeretete fog előtűndökölni életükből és jellemükből, s szelídség és igazság fogja irányítani lépteiket. Minden gyümölcsöző vesszőt megmetszenek, hogy így több gyümölcsöt teremjen. A gyümölcstermő vesszőkön is túl sok levél lehet, s másnak látszhatnak, mint amik, mégsem a Krisztus követői. Bár végezhetnek valamilyen munkát a Mesterért, mégis talán felét sem végzik annak, amit végezni tudnának. Akkor az Úr megmetszi őket, mert világiasság, bűnös önkényeztetés és kevélység lopódzhat életükbe. A szőlőműves lemetszi a fölös kocsányokat, melyek a föld szemetjére fonódnak, így téve őket gyümölcsözőbbé. El kell távolítani e fékező okokat, s a beteg daganatot megmetszeni, hogy az igazságosság napja gyógyító sugarainak legyen kitéve.

Isten célja, hogy Krisztuson át a bukott embernek alkalma nyíljon a menekülésre. Sokan félreértik, hogy Isten miért teremtette meg őket. Azzal a céllal tette, hogy az emberiség áldására, Isten dicsőségére éljenek inkább, mintsem a maguk gyönyörűségére és énjük dicsőségére. Isten egyre nyesi, nyesi vissza népét, eltávolítja a túlnövekedett, szerteágazó vesszőket, hogy ne csak leveleket teremjenek, hanem gyümölcsöt is az Ő dicsőségére. Isten bánattal, csalódással metsz vissza minket, hogy az erőszakos, romlott vonások kilombosodása megcsappanjon, s hogy a jobb vonásoknak lehetőségük nyíljon ki-fejlődni. Le kell mondanunk a bálványokról, lelkiismeretünknek érzékenyebbé, szívünk gondolatának lelkibbé, s egész jellemünknek arányossá kell válnia. Akik tényleg Isten dicsőségére törekednek, hálások lesznek minden bálvány, minden bűn leleplezéséért, hogy fölismerjék e gonoszságokat, s megszabaduljanak tőlük. De a felmás szív inkább kívánja a bűnös kielégülést, mint a lemondást.

A szemre száraz vessző az élő tőkével összeforrva, annak élő részévé válik. Rostról-rostra, évről-évre odatapad a tőkére, mígcsak életét, táplálékát a tőkétől

nem nyeri. Az így beoltott vessző rügyet hajt, kivirágzik, majd gyümölcsöt terem. Lelkünknek, mely a bűnökben holt, hasonló folyamaton kell” átesni, hogy Istenhez béküljön, s Krisztus életének és örömének részese legyen. Amint az oltvány életet nyer, mikor a tökébe oltják, így a bűnös is az isteni természet részese lesz, mikor Krisztussal forrt össze. Így a véges ember a végtelen Istenhez kapcsolódik. Mikor így egyesültek, akkor a Krisztus szavai bennük élnek, nem kihagyó s vissza-visszatérő érzések működtetik, hanem élő, bennlakó elv. Elmélkedni kell felőlük, becsülni, s szívünk oltárára helyezni Krisztus szavait. Ne szajkó módra ismételtessük, ne úgy, hogy ne találna helyet az elménkben – hogy ne hasson folyvást szívünkre, életünkre.

Amint a szőlővesszőnek is meg kell maradnia a szőlőben, hogy elnyerje az éltető életet, mely fölvirágoztatja, úgy, akik. Istent szeretik és megtartják minden utasítását, azoknak az ő szeretetében kell lakozniuk. Krisztus nélkül képtelenek vagyunk legyőzni akár egyetlen bűnt is, ellenállni akár egyetlen kísértésnek. Soknak olyan szüksége van Krisztus lelkére és erejével, hogy bevilágítsa értelmüket, mint a vak Bartimeusnak szüksége volt a szemére. „Amint a szőlővessző sem tud gyümölcsöt teremni magától, ha nem marad a szőlőn, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem.” Aki valóban Krisztusban van, az mind tapasztalni fogja ez egység áldását. Az Atya elfogadja őket szeretett Fiában, ők pedig az Atya törődésének, gyöngéd, szerető, gondoskodásának tárgyai lesznek. A Krisztussal való ilyen kapcsolat eredménye a szív megtisztulása, a tisztességes élet, a hibátlan jellem. A keresztyén fán termő gyümölcsök a „szeretet, öröm, békesség, hoszszútűrés, gyöngédség, jóság, hűség, szelídség, önuralom.”

Fivérem, Istennel való közeli kapcsolatra van szükséged. Jellemvonásaidért te vagy felelős. Rosszra használsz a képességeidet. Isten nem hagyhatja jóvá most utadat. Hiszen mértéked a világi mértéke, s nem, amit Krisztus nyújtott nekünk életével. A világ szemén át nézel, az ő meg nem szentelt nézetük szerint ítélsz. Meg kell hát tisztítani lelkedet a világ szennyező légkörétől. Mert újra meg újra eltántorodtál a szigorúan vett becsületességtől, amiért, mint áltattad magad – nyereség ért, bár valójában veszteséget szenvedtél. A más megrövidítésének az ügyes-bajos dolgokban való bármilyen cselekedete levon mennyei jutalmadból, ha egyáltalán eléred ezt a pontot. Minden ember a cselekedetei szerint fog jutalmat kapni.

BIZONYÁGTÉTELEK, 1. KÖTET, 248-249. (Személyes élmény-részlet)

Megmutatták nekem Isten népe állapotát ...-ban. Náluk ugyan az igazság elmélete, de az nem szenteli meg őket. Láttam, hogy mikor a hírnökök új helységeiben kezdenek tevékenykedni, munkájuk több kárt tesz, mint hasznót, ha üzenetük nem világos és félreérthetetlen. Fönn kell tartaniuk a különbséget Krisztus egyháza és az alaki, halott hitvallók között. Ezen a téren nem megfelelően folyt

a munka ...-ban. N. lelkesünk félt bántó lenni, félt, hogy hitünk különleges vonásai túl szembeszökők. Hallgatói színvonalára szállította a mértéket. Azt kellett volna sürgetőn elébük tární, hogy létfontosságú igazságokat hirdetünk, és hogy jólétük függ az ott hozott döntéseiktől; hogy az igazság meg tudja szentelni. Őket, le kell mondaniuk bálványaikról, be kell vallaniuk bűneiket, s a bűnbánat méltó tetteivel gyümölcsöt kell teremniük.

Akik a harmadik angyal üzenetének ünnepélyes munkájába lépnek, határozottan ki kell állniuk, a Lélek és Isten hatalmának segítségével hirdetni az igazságot, és hagyni, hogy metsző legyen. Magasra kell emelniük az igazság zászlaját, sürgetniük kell az embereket, hogy emelkedjenek fel hozzá. Túl sokszor leengedtük a mértéket, hogy egy szintre helyezkedjünk a sötétség és bűn állapotában lévő emberekkel. A félreérthetetlen bizonyágtétel vezet el őket a határozathozatalig. A mi igazságunk annyiaval komolyabb a névleges hitvallók igazságánál, mint amennyivel az egek magasabbak a földnél.

Az emberek bűneikben alszanak. Meg kell riadniuk, mielőtt le tudnák rázni zsidbadtságukat. Lelkészeik fülcsiklandozó dolgokat hirdetnek. Isten szolgáinak azonban – akik a szent létfontosságú igazságokat hirdetik – teli torokból kell kiáltaniuk, nem kímélni magukat, hogy az igazság letéphesse az emberekről a biztonság öltözékét, és megtalálja szívükbe az utat. Lelkészeink ...-ban kitértek a félreérthetetlen bizonyágtétel elöl, melyre szükség lett volna. Az igazság a tövisek közé lett vetve, s azok elfojtották őket. Némelyekben virítanak a gonosz gyöngeségek, a mennyei kegyességek viszont kihaltak.

Isten szolgáinak éles bizonyágtételt kell hirdetniük, amely visszanyeri a bűnös szívet, és fejleszt a jellemet. N. és O. testvér, míg ...-ban voltak, tökéletes hangfogót tettek rá. Az ilyen igehirdetés, ami ott volt, soha el nem végzi az Isten terve szerint elvégzésre váró feladatot. A névleges egyházak lelkeszei bőven végzik a meghunyászkodást, és a bűnt megrovó, metsző igazságok selyempapírba csomagolását.

Ha az emberek nem helyesen fogadják el az igazságot, és ha szívüket nem készítjük elő az igazság befogadására, jobb, ha teljesen békében hagyjuk őket. Láttam, hogy az ...-i gyülekezetnek mélyebb vallásos életét kell élnie. Most ez sokkal nehezebben fog menni, mintha a munka legelején éles bizonyágot tettek volna nekik; még mikor először döbbentek rá, hogy tévedésben élnek. Akkor könnyebben ki lehetett volna tépni a töviseket. Pedig láttam, hogy vannak ott erkölcsileg értékes emberek, akiket még majd próbára tesz az Úr a jelen igazsággal. Ha az egyház felébred és megtér, az Úr vissza fog térni hozzájuk, és Lelkében részesíti őket. Akkor szavuk, viselkedésük hathatósan fog szólni az igazság mellett.

[<<< vissza a 7. tanulmányhoz](#)

8. Tanulmány javasolt olvasmánya

KRISZTUS PÉLDÁZATAI, 262-270. (Ki az én felebarátom)

A zsidók között a „ki az én felebarátom?” kérdés véget nem érő vitát indított el. A pogányokat és a samaritánusokat illetően semmi kétségük nem volt. A pogány és a samaritánus idegen és ellenség volt. De hol van a határ saját népüknél és a társadalom különböző osztályainál?! A papok, a rabbik, a vének ceremóniákat ceremóniákra halmoztak, hogy megtisztítsák magukat. Kit tartsanak ezek az emberek felebarátjuknak? Ha a tudatlan és felszínes tömeggel érintkeznek - tanították -, sok szenny rakódhat rájuk, amelyet csak fáradtságos munkával lehet eltávolítani. Felebarátjuk-e vajon a „tisztátalan” is?

(Erre a kérdésre válaszolt Krisztus az irgalmas samaritánusról szóló példázatában. Krisztus megmutatta, hogy nem csak az az ember felebarátunk, aki a mi hitünket vallja. Ebben a kérdésben nincs faj-, szín-, sem osztálykülönbség. Felebarátunk mindenki, akinek szüksége van segítségünkre. Felebarátunk mindenki, akit az ellenség megsebzett és összezúzott. Mindenki felebarátunk, aki Isten tulajdoni

Az irgalmas samaritánus példázatának elmondására egy törvénytudó kérdése készítette Krisztust. A Megváltó tanított, és «egy törvénytudó felkele, kísértvén őt, és mondván: Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem?” A farizeusok biztatták a törvénytudót e kérdés felvetésére, mert remélték, hogy Krisztust saját szavaival törbe ejthetik. És türelmetlenül várták válaszát. A Megváltó azonban nem bocsátkozott vitába. Magától a kérdezőtől akart választ kapni. „A törvényben mi van megírva? - kérdezte -, mint olvasod?” A zsidók még mindig azzal vádolták Jézust, hogy nem tulajdonít nagy fontosságot a Sínai-hegyen adott törvénynek. De Ő az üdvösség kérdésénél éppen az Isten parancsolatai megtartását vetette fel. A törvénytudó így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te

Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat.” „Jól feleltél - mondta Krisztus -; ezt cselekedd, és élsz.”

A törvénytudó nem volt megelégedve a farizeusok magatartásával és cselekedeteivel. Tanulmányozta a Szentírást, mert meg akarta ismerni mondanivalóját. Mélységesen érdekelte ez a kérdés, és őszintén kérdezte: „Mit cselekedjem?” Válaszában, amelyben meghatározta a törvény követelményeit, figyelmen kívül hagyta a ceremóniális és rituális előírások tömkelegét. Ezeknek nem tulajdonított fontosságot. Csak azt a két nagy elvet nevezte meg, amelytől „függ az egész törvény és a próféták” (Mt 22 :40). E válasz megdicsérése előnyösen befolyásolta a Megváltó ügyét a rabbiknál. Nem ítélték el annak szentesítéséért, amit egy törvénytudó is megerősített.

„Ezt cselekedd, és élsz” - mondta Krisztus. Tanításában a törvényt mindig Istentől származó kerek egészként mutatta be, tanúsítva, hogy lehetetlen meg-

tartani az egyik előírást, és áthágni a másikat, mert ugyanaz az elv vonul végig az egészen. Az ember sorsát az egész törvény iránti engedelmesége határozza meg.

Krisztus tudta, hogy senki sem képes a maga erejéből engedelmeskedni a törvénynek. A törvénytudó alaposabb és igényesebb kutatásra akarta készíteni, hogy megtalálja az igazságot. Csak Krisztus erejének és kegyelmének elfogadásával tudjuk megtartani a törvényt. Csak az engesztelő áldozatba vetett hit teszi képessé az elbukott embert arra, hogy szeresse Istent teljes szívével, felebarátait pedig úgy, mint saját magát.

A törvénytudó tudatában volt annak, hogy nem tartotta meg sem az első négy parancsolatot, sem pedig a többi hatot. Krisztus fürkésző kérdésének súlya alatt bűnösnek érezte magát, de bűnei megvallása helyett igazolni próbálta őket. Az igazság elismerése helyett azt igyekezett bebizonyítani, hogy milyen nehéz a parancsolatokat megtartani. Azt remélte, hogy ezzel elhárítja az ítéletet, és sikerül igazolnia magát a nép előtt. A Megváltó szavaiból kitűnt, hogy a törvénytudó kérdésére semmi szükség nem volt, hiszen maga is meg tudta válaszolni. De a törvénytudó egy másik kérdést is feltett: «Ki az én felebarátom?»

Krisztus most sem engedte magát vitába keverni. A kérdésre egy történettel válaszolt, amely még élénken élt hallgatói emlékezetében: „Egy ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba - mondta -, és rablók kezébe esék, akik azt kifosztván és megsebesítván, elmenének, és ott hagyák félholtan.»

A Jeruzsálemből Jerikóba tartó embernek Júdea pusztáján is át kellett haladnia. Az út kietlen, sziklás, rablók háborgatta hegyszoroson vezetett át, amely gyakran volt erőszakos cselekmények színhelye. A példázatbeli utast itt támadták meg. Minden értékétől megfosztották, és félholtan az útszélen hagyták. Amint így feküdt, egy pap jött az úton. Láta a megsebesített, összezúzott, vérében fetrengő embert, de nem segített rajta, hanem „elkerülé”. Ezután megjelent egy lévita. Kíváncsi volt, hogy mi történt; ezért megállt, és megnézte a szenvedőt. Tudta, hogy mit kellene tennie, de az kellemetlen feladat lett volna. Kívánta, hogy bárcsak ne jött volna arra, és ne látta volna meg a megsebzett embert. Meggyőzte magát, hogy az ügy nem tartozik rá, és ő is „elkerülé”.

Egy arra elhaladó samaritánus azonban, meglátva a szenvedőt, elvégezte azt a munkát, amire a többiek nem voltak hajlandók. Jóindulattal és kedvesen segített a megsebzett emberen. „Mikor azt látta, könyörületességre indula, és hozzájárulván, bekötöze annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé neki. Másnap pedig elmenőben két pénzt kivévén, adá a gazdának, és monda neki: Viselj gondot reá, és valamit ezen fölül reáköltesz, én mikor visszatérek, megadom néked.” Mind a pap, mind a lévita vallásos embernek tartotta magát. A samaritánus pedig arról tett bizonyosságot, hogy igazán megtért. Neki sem volt kellemesebb az a munka, mint a papnak és a lévitanak, de lelkülete és cselekedete azt bizonyította, hogy a menny a szívében él.

E tanítással Krisztus félreérthetetlenül és meggyőzően bemutatta a törvény elveit, tanúsítva hallgatóinak, hogy elmulasztották megvalósítani ezeket az elveket. Szavai olyan világosak és súlyosak voltak, hogy a hallgatók nem tudtak akadékoskodni. A törvénytudó a tanításban semmi megbíráhatót nem talált. Krisztussal szembeni előítélete eloszlott. A nemzetében élő idegenkedést azonban nem győzte le egészen, és ezért nem tudott név szerint elismeréssel adózni a samaritánusnak. Krisztus kérdésére: „E három közül azért kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, aki a rablók kezébe esett” - így válaszolt: „Az, aki könnyörült rajta.”

„Monda azért néki Jézus: Eredj el, és te is akképpen cselekedjél.” Légy ugyanilyen kedves, melegszívű a nyomorultakhoz! Ezzel mutatod meg, hogy megtartod az egész törvényt.

A zsidók és a samaritánusok közötti nagy vallási ellentét az igaz istentiszteletről vallott eltérő nézetükben rejlett. A farizeusok semmi jót nem mondtak a samaritánusokról. Inkább a legelkeseredettebb átkokat szórták rájuk. Olyan nagy volt az ellenszenv a zsidók és a samaritánusok között, hogy a samaritánus asszony furcsállta, amikor Krisztus vizet kért tőle. „Hogy kérhetsz inni zsidó létedre éntőlem - kérdezte -, aki samáriai asszony vagyok?!” „Mert a zsidók - tette hozzá az evangélista - nem barátkoznak a samáriaiakkal” (Jn 4 : 9). Amikor a zsidók, telve gyilkos gyűlölettel, rátámadtak Krisztusra a templomban, hogy megkövezzék, jobb szavakat nem találtak gyűlöletük kifejezésére: „Nem jól mondjuk-e mi, hogy te samaritánus vagy, és ördög van benned?” (Jn 8 : 48.) A pap és a lévita nem végezte el azt a szolgálatot, amelyet az Úr meghagyott nekik. Honfitársukon egy gyűlölt és megvetett samaritánus segített.

A samaritánus teljesítette a parancsot: „Szeresd felebarátodat, mint magadat”, tanúsítva, hogy igazabb, mint elítélői. Élete kockáztatásával, testvérként ellátta a megsebzett embert. A samaritánus Krisztust ábrázolja. Megváltónk olyan szeretetet tanúsított irántunk, amilyenre az ember soha nem lenne képes. Amikor összezúzva haldokoltunk, megszánt minket. Nem került el, és nem hagyta, hogy tehetetlenül és reménytelenül elpusztuljunk. Nem maradt ott szent, boldog otthonában, ahol a mennyei sereg szeretetét élvezte. Meglátta súlyos ínségünket. Magáévá tette ügyünket, és azonosult az emberiség érdekeivel. Meghalt, hogy megmentse ellenségeit. Imádkozott gyilkosaiért. Saját példájára hivatkozva mondja követőinek: „Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek”; „amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” (Jn 15:17; 15:34).

A pap és a lévita a templomból jöttek, ahol részt vettek az istentiszteleten. A templom szertartásait Isten rendelte el. E szertartások végzése nagy, magasztos és megtisztelő kiváltság volt. A pap és a lévita rangon alulinak tartották, hogy az útszélen heverő, ismeretlen szenvedőnek szolgáljanak. Isten áldást akar küldeni általuk egy embertársuknak, de ők elszalasztották ezt a különleges alkalmat.

Ma is sokan követnek el hasonló hibát. Feladataikat két külön csoportba

osztják. Az egyik nagy dolgokból áll, amelyeket Isten törvénye szabályoz. A másik úgynevezett apróságokból, amelyekben nem érvényesítik a „szeresd felebarátodat, mint tenmagadat” parancsot. Hangulatuk dönti el, hogy mit tegyenek. Ezért jellemük eltorzul, és Krisztus vallását hamis színben tüntetik fel.

Sokan méltóságon alulinak tartják, hogy segítsenek a szenvedő emberen. Érzéketlenül és megvetéssel nézik azokat, akik megrontották lelkük templomát. Mások egyéb indítékokból mellőzik a szegény. Azt gondolják, hogy valamilyen értékes vállalkozás támogatásával Isten ügyét viszik előre. Úgy érzik, hogy olyan nagyszerű feladatot teljesítenek, amelyet nem lehet a szűkölködők és lesújtottak miatt abbahagyni. Állítólagos nagy feladatuk végzése közben esetleg még sanyargatják is a szegényeket. Megfosztva őket jogaiktól, vagy semmibe véve problémáikat, nehéz körülményeket teremtenek számukra. Mindezt jogosnak érzik, hiszen véleményük szerint Krisztus ügyét viszik előbbre.

Sokan elnézik testvéreik vagy felebarátaik mostoha körülményeit anélkül, hogy segítenének rajtuk. Azt gondolják, hogy kereszténységük megvallásával - ridegen és önzőn is - Krisztust képviselik. Krisztusnak e névleges szolgálai valójában nem az Úr munkatársai. Isten szeretetéről, amelyet sugározniuk kellene, alig-alig kapnak némi fogalmat embertársaik. Miattuk nem indul sok szív hálára Isten iránt, és sok ajakról miattuk nem hangzik magasztaló ének. Megfosztják Istent a neki járó tisztelettől, és azoktól a lelkektől, akikért Krisztus meghalt, akiket szeretne bevinni országába, és maga mellett látni az örökkévalóságban.

Isten igazságának alig van hatása a világra, pedig nagy befolyást kellene árasztania életünk által. Hitvallásból nagyon sok van, de kevés tartalommal. Mondhatjuk, hogy követjük Krisztust, és állíthatjuk, hogy hiszünk Isten szavának minden igazságában, de ez nem sokat használ felebarátainknak, ha vallásos meggyőződésünket nem tükrözi mindennapi életünk. Hitvallásunkkal - ha mégúgy hangoztatjuk is - nem mentünk meg senkit: sem magunkat, sem embertársainkat, ha nem vagyunk igazán keresztények. A jó példából minden hitvallásnál több áldást merít a világ.

Önző élettel nem lehet Isten ügyét szolgálni. Isten ügye az elnyomottak és szegények ügye. Krisztus állítólagos követőinek szívéből hiányzik Krisztus együttérző szeretete. Jobban kellene szeretnünk azokat, akikben Krisztus olyan nagy értéket látott, hogy életét adta üdvösségükért. Ezek a lelkek drágák. Minden áldozatnál felmérhetetlenül drágábbak. Ha megfeszítjük minden erőnket egy fontosnak ítélt feladat teljesítésére, de elhanyagoljuk a szűkölködőt, vagy megfosztjuk az idegent jogaitól, szolgálatunkat Isten nem hagyja jóvá.

A megszentelődés annyit jelent, hogy a Szentlélek Krisztus természetét ember lényünkbe oltja. Az evangéliumi vallás élő, cselekvő alapelv - Krisztus jelenléte életünkben, jellemének megmutatkozása jellemünkben és cselekedeteinkben. Az evangélium elveit életünk semmilyen területétől sem lehet elvonatkoztatni. A keresztény embernek minden élethelyzetében Krisztust kell bemutatnia.

Az istenfélelem alapja a szeretet. Senki sem szeretheti Istent igazán, bármi

legyen is hitvallása, ha nem szereti önzetlenül testvérét. Ez a lelkiület nem alakul ki bennünk pusztán azzal, hogy megpróbálunk szeretni másokat. Krisztus szeretetének szívünkben kell élnie. Amikor énünk feloldódik Krisztusban, a szeretet akaratlanul is árad belőlünk. A keresztény jelleme akkor jut el a tökéletességre, amikor benső énje állandóan arra készíti, hogy másokon segítsen; amikor a menny napfénye szívét betölti, s ez arcáról is sugárzik.

Lehetetlen, hogy abból a szívből, amely Krisztus lakhelye, hiányozzék a szeretet. Ha szeretjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket, azokat is szeretjük, akikért Krisztus meghalt. Nem juthatunk közösségbe Istennel, ha nem ápoljuk a kapcsolatot embertársainkkal, mert benne, aki a világegyetem trónján ül, együtt van mind az isteni, mind az emberi. Ha közösségre lépünk Krisztussal, a szeretet láncának arany láncszemei egybekapcsolnak embertársainkkal; akkor krisztusi származást és könyörületes tanúsítunk; akkor nem várjuk meg, amíg a szegényeket és nyomorultakat elének hozzák; akkor nem kell a mások fájdalma iránti származást kicsikarni belőlünk, mert olyan természetességgel fogunk szolgálni a nélkülözőknek és szenvedőknek, mint ahogy Krisztus „széjjel járt, jót tévén” (Acs 10:38).

Ahol szeretet és együttérzés ébred, ahol valaki a másik ember felé fordul, hogy felemelje és áldást hintsen rá, ott Isten Lelke munkálkodik. Tudatlan pogányok, akik nem ismerik Isten írott törvényét, és nem hallották Krisztus nevét sem, jóindulatot tanúsítanak szolgálói iránt, és saját életük kockáztatásával megvédik őket. Tetteik mennyei befolyásról tanúskodnak. A Szentlélek krisztusi irgalmat plántált e bárdolatlan emberek szívébe, természetüket és neveltetésüket meghazudtoló rokonszenvre indítva őket. A „világosság”, amely „eljött volt már a világba”, és „megvilágosít minden embert” (Jn 1: 9), bevilágít lelkükbe, és ez a világosság, ha figyelnek rá, elvezeti őket Isten országába.

Az elesettek felemelésével, a lesújtottak megvigasztalásával a menny megdicsőül. Ezt a munkát azok végzik, akiknek szívében Krisztus lakik. Krisztus vallása mindig áldást áraszt. Ahova eljut, mindenütt fény jár a nyomában.

Isten semmiféle nemzetiségi, faji vagy társadalmi különbséget nem ismer el. Ő az egész emberiség Alkotója. Mindnyájan egy család vagyunk a teremtetés által, valamint egyek vagyunk a megváltás jogán. Krisztus azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat. Kitárta a templom minden ajtaját, hogy mindenki szabad utat találjon Istenhez. Szeretete olyan széles, olyan mély, olyan teljes, hogy mindent áthat. Kivonja Sátán vonzóköréből azokat a nyomorultakat, akiket a kísértő megtévesztett csalásaival. Isten trónjához emeli őket; ahhoz a trónhoz, amelyet ígéretének szívárványa övez.

Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad. Krisztus drága vére mindenkit egygyé kovácsol. (Lásd Gal 3:28; Ef 2:13.)

A szenvedő emberiség kiáltását minden valláskülönbséget félretéve meg kell hallanunk. Ahol a valláskülönbség keserű érzéseket kelt, személyes szolgálattal sok jót tehetünk. A szeretettel végzett szolgálat eloszlatja az előítéletet, és lelke-

ket nyer meg Istennek.

Viseljük szívünkön mások fájdalmát, nehézségét, baját! Osztozzunk nagyok és kicsinyek, gazdagok és szegények örömeiben és gondjában! „Ingyen vettétek - mondja Krisztus -, ingyen adjátok” (Mt 10: 8). Környezetünkben élnek nyomorult, megpróbált emberek, akiknek szükségük van megértő szavakra és tettekre. Mindenütt vannak özvegyek, akik segítségre és együttérzésre szorulnak; árvák, akikért Krisztus felelőssé teszi követőit. Nagyon sokszor érzéketlenül elmegyünk mellettük. Lehet, hogy kopottak, faragatlanok, és látszólag semmi kedves vonás nincs bennük. Akkor is Isten tulajdonai. Áron vette meg őket, és éppoly értékesek szemében, mint mi. Ők is Isten nagy családjához tartoznak, és a keresztyének Isten sáfáraiként felelősek értük. „Vérüket a te kezedből kívánom meg” - mondja Isten.

A legnagyobb veszedelem a bűn. A mi feladatunk, hogy megszánjuk a bűnöst, és segítsünk rajta. De nem lehet mindenkire egyformán közeledni. Sokan elrejtik lelki éhségüket. Szíves szavakkal és tettekkel nagy segítséget nyújthatunk nekik. Mások nem is tudnak a saját nyomorukról. Nem ébrednek rá lelkük szörnyű ínségére. Tömegek olyan mélyre süllyedtek a bűnben, hogy elvesztették az örök valóságok iránti érzéküket. Isten képmása teljesen megfakult bennük, és aligha tudnak az üdvösségről. Istenben nem hisznek, emberben nem bíznak. Sokan csak önzetlen jóindulattal közelíthetők meg. Először fizikai szükségleteiket kell kielégíteni. Gondoskodjunk táplálékukról, tisztaságukról és tisztességes öltözetükről! Ha látják az önzetlen szeretet tanújelét, könnyebben tudnak hinni Krisztus szeretetében.

Sok tévelygő szegyenkezik, és érzi, hogy nem okos dolog az, amit csinál. Saját hibái és bajai láttán már-már kétségbeesik. Ne kerüljük el őket! Az árral szemben úszót az áramlás teljes erővel visszafelé sodorja. Nyújtsunk segítő kezet neki, miként Krisztus nyúlt egykor a süllyedő Péter után! Bízató szavakkal próbáljunk benne hitet és szeretetet ébreszteni!

Lelkileg beteg testvérednek szüksége van rád, mint ahogy te is igényelted a testvéri szeretetet. Hallania kell olyan ember tapasztalatát, aki éppoly gyöngé volt, mint ő most; aki meg tudja érteni, és segíteni tud rajta. Saját gyengeségünk tudata tegyen készséggé a súlyos bajban sínylődő felebarátunk megsegítésére! Sohase menjünk el egyetlen szenvedő lélek mellett sem anélkül, hogy ne vigasztalnánk úgy, ahogy Isten vigasztalt minket!

Krisztussal, az élő Megváltóval való személyes kapcsolat képessé teszi az ember értelmét, szívét és lelkét alacsonyabb rendű lénye legyőzésére. Beszélj a tévelygőnek arról a mindenható kézzől, amely támogatja, Krisztus végtelen jósgárgáról, amellyel könyörül rajta! Nem elég azt hinnie, hogy van törvény és korlát, amely nem szánakozik és nem hallja meg a segélykiáltást. Szüksége van meleg kézszorításra, szerető szívre, amelyben bízhat. Tartsd ébren benne azt a tudatot, hogy Isten mindig mellette van, és szánó szeretettel figyel! Hívd fel figyelmét az Atya szívére, amely bánkodik a bűn miatt, az Atya kezére, amelyet most is felé

nyújt, az Atya hangjára, amely ezt mondja: „Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27:5.)

Ebben a munkában láthatatlan társaid vannak. A menny angyalai álltak a samaritánus mellett is, aki a megsebzett idegent felkarolta. Mennyei angyalok állnak mindazok mellett, akik embertársaik megsegítésével szolgálnak Istennek. Maga Krisztus is együttműködik veled. Ő a Megváltó. Ha az Ő irányításával munkálkods, nagyszerű eredmények tanúja leszel.

E munkában tanúsított odaadásodon nemcsak mások sorsa, hanem a te örök életed is múlik. Krisztus felemeli mindazokat, akik vágyanak a vele való közösségre; akik vágyakoznak eggyé lenni vele, miként Ő is egy az Atyával. Engedi, hogy meglássuk és érezzük mások szenvedéseit, mert meg akar szabadítani az önzéstől. A maga jellemének vonásait - könyörületét, kedvességét és szeretetét akarja kialakítani bennünk. Ha engedjük, hogy munkálkodjék szívünkben, iskolájának tanulóiként felkészülünk a mennyei életre. Ha elutasítjuk, nem tud minket tanítani, és saját döntésünk alapján örökre elszakadunk tőle.

„Ha parancsolataimat megtartod” - mondja az Úr - „ki- s bejárást engedek néked ez itt állók (a trónját körülvevő angyalok) között” (Zak 3 : 7). Ha részt veszünk a mennyei lények munkájában a földön, alkalmassá válunk társaságukra a mennyben is. Az üdvösség örököseinek szolgálatára elküldött „szolgáló lelkek” (Zsid 1:14.), az angyalok köszöntik a mennyben azt az embert, aki a földön nem azért élt, „hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon” (Mt 20: 28). Ebben az áldott közösségben - örökké tartó örömünkre meg fogjuk érteni, hogy mi mindent rejt magában ez a kérdés: „Ki az én felebarátom?”

[**<<< vissza a 8. tanulmányhoz**](#)

9. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYÁGTÉTELEK, 8. KÖTET, 14-23. (Küldetés; A megígért erő)

KÜLDETÉS

Isten szándéka, hogy népe meg szentelt, megtisztult nép legyen, világosságot árasztva maga körül, mindenkinek. Célja, hogy megtestesítse életükben az igazságot, és hálaadás legyenek a földön. Krisztus kegyelme elégséges, hogy ezt megvalósítsa. Isten népe mégse feledje, hogy csak annyiban lehetnek dicséret a földön, amennyiben hiszik és megvalósítják az evangélium elveit. Csak amennyire az ő szolgálatában használják Isten-adta képességeiket, annyiban fognak örövendeni az ígért teljességének és erejének, melynek alapján állni hívta el gyülekezetét. Ha akik állítják, hogy hisznek Krisztusban, mint megváltójukban, csak az alacsony földi mértéket ütik meg, akkor a gyülekezet nem hozza meg az

Isten által elvárt gazdag aratást. Azt fogják írni a gyülekezetéről szóló jelentésre, hogy híjával találtuk őket.

Krisztus közvetlen mennybemenetele előtt tanítványainak adott küldetése nem más, mint országának nagy hittérítő térképe. A küldetéssel követeivé tette őket, s átadta megbízólevelüket. Ha azután kérdőre vonják őket, hogy tanulatlan halász létükre milyen fölhatalmazás alapján működnek tanítókként és gyógyítókként, azt válaszolhatják, hogy akit a zsidók megfeszítettek, de aki föltámadott a halálból, az tett minket szavának szolgálivá, kijelentve: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.”

Krisztus, mint legfőbb igehirdetőinek adta e megbízást tanítványainak, az építészeknek, akiknek le kellett fektetni gyülekezetének alapját. Megbízta őket, és az igehirdetőként nyomukba lépőket, hogy nemzedékről nemzedékre, korról korra adják tovább örömhírét.

A tanítványoknak nem kellett várni, hogy az emberek hozzájuk jöjjenek. Nekik kellett fölkeresni őket, kutatniuk a bűnösök után, mint a pásztor keresi elveszett juhait. Munkaterületül a világot adta nekik. El kellett menniük „széles e világra, hirdetni az evangéliumot minden teremtésnek.” (Máté 16:15) Hirdetniük kellett az üdvözítőt, önzetlen szolgálatát, szegyeteljes halálát, páratlan, változatlan szeretetét. Nevének kellett jelszavuknak és egységük lobogójának lennie. Nevében kellett megtörniük a bűn erődjét. Mert hittek a nevében, kereszténynek, vagyis krisztusinak hívták őket.

Krisztus további utasításokat adott tanítványainak. „Vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig.” „És íme, én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígéretét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem fölruháztatok mennyei erővel.” (Cselekedetek 1:8; Lukács 24:49)

Engedelmeskedtek Mesterük szavának. Jeruzsálembe gyülekeztek, hogy bevárják az ígéret teljesedését. Tíz napot töltöttek szívük alapos vizsgálatával. Félretettek minden nézeteltérést. Krisztusi testvériségben közeledtek egymáshoz.

A tíz nap letelt, s a Szentlélek csodás kitöltésével az Úr teljesítette ígéretét. „Lett nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelt az egész házat, ahol ülnek. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek, és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szentlélekkel, és kezdének szólani más nyelveken, amint a Lélek adta nekik szólaniuk. Akik azért örömezt vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek.” (Cselekedetek 2:2–4,41)

„Azok pedig kimenvén, prédikálnak mindenütt, az Úr együttmunkálkodván velük, és megerősítvén az igét a jelek által, amelyek követik.” (Márk 16:20) Az elkeseredett ellenállás dacára Isten országának örömhírét rövid időn belül eljutatták a világ összes lakott részébe.

A tanítványoknak adott küldetés nekünk is szól. Mint akkor régen, ma is a megfeszített és föltámadott üdvözítő dicsőítése a feladatunk az Isten és remény-

ség nélkül élők előtt. Az Úr most igehirdetőket, tanítókat és evangélistákat hív. Szolgái házról házra hirdessék a megváltás üzenetét. Vigyék el a Krisztus általi bűnbocsánat híret minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek...

Ne félénk, élettelen suttogással hirdessék az üzenetet, hanem világosan, határozottan, és szívbe markolón. Emberek százai várnak figyelmeztetésre, hogy életüket mentve meneküljenek. A világnak arra van szüksége, hogy a keresztyégekben ott lássa a keresztyénség erejének bizonyítékát. Nem csak imitt-amott, de az egész világon szükség van a kegyelem hírnökeire. Minden országból hallatszik a kiáltás: „Gyertek át... és segítsetek rajtunk.” Gazdagok és szegények, erősek és erőtlenek kérik a világosságot. Férfiak és nők éheznek az igazságot, amint az Jézusban él. Mikor fölülről jött hatalommal hallják az evangéliumot, tudni fogják, hogy megterítették számukra a lakomát s felelni fognak a hívásra: „Jertek el, mert immár minden kész.” (Lukács 14:17)

Krisztus minden egyes követőjéhez szólnak a szavak: „Elmenvén széles e világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek.” (Márk 16: 15) Akit fölszenteltek Krisztus életére, azt fölszentelték embertársaik megmentésének munkájára is. Bennük is az a vágy éljen az elveszett megmentése után, mint ami Krisztusban élt. Nem mindenki töltheti be ugyanazt a helyet, de mindenki számára van hely és munka. Aki elnyerte Isten áldásait, tevékeny szolgálattal viszonozza. Országá fejlesztésének érdekében csatasorba kell állítanunk minden ajándékot.

VÁLTOZATLAN ÍGÉRET

Krisztus mindenről gondoskodott, ami a tanítványokra bízott munka elvégzéséhez szükséges, és magára vállalta a felelősséget sikeréért. Amíg engedelmeskednek szavának, s együttmunkálkodnak vele, addig nem vallhatnak kudarcot. Menjetek el minden nemzethez, mondta nekik. Menjetek el a földgolyó legtávolabbi sarkába, s tudjátok, hogy ott is veletek leszek. Munkálkodjatok hittel, bizalommal, mert sosem jön el az idő, mikor elhagynálak benneteket.

Nekünk is megígéri, hogy mindig velünk lesz. Az idő múlása mit sem változtat ígéletén. Oly igazán velünk van ma, mint a tanítványokkal volt; és velünk is marad az idők végéig.

„Elmenvén... hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek” – mondja az Üdvözítő, „hogy Isten gyermekeivé váljanak. Veletek vagyok e munkában. Tanítalak, irányítalak, megnyugtatlak, megerősítelek titeket. Önmehtagadó, áldozatos munkátokban sikerben részesítelek. Indítani fogom a szíveket, meggyőzőm őket bűneikről, a sötétségből a világosságra, az engedetlenségből az igaz tettekhez fordítom őket. Világosságomban fölismerik majd a világosságot. Szembetalálkoztok ugyan a Sátán ügynökeinek ellenzésével, de bízzatok bennem. Sosem hagyalak el titeket.”

Nem gondoljátok, hogy Krisztus nagyra becsüli azokat, akik teljesen neki élnek? Nem gondoljátok, hogy meglátogatja azokat, akik – mint János – nehéz és

próbára tevő helyeken vannak miatta? Megtalálja hűségeseit, fönntartja velük a kapcsolatot, bátorítja és erősíti őket. Elküldi Isten legerősebb angyalait, hogy szolgálják embermunkásait, akik az igazságot nem ismerőknek szólják az igazságot.

Isten az evangélium lelkészének adta a feladatot, hogy Krisztushoz vezesse a keskeny útról letért embereket. Fáradozásában bölcsnek és buzgónak kell lennie. Minden év leteltével vissza kell tudnia tekinteni azokra, akiket igyekezete mentett meg. Másokat félelemmel mentsen meg, „kiragadva őket a tűzből, és utálva még a ruhát is, amelyet testük beszennyezett”, „igaz beszédhez tartva magát.” (Júdás 23.; Titus 1:9) Pál Timóteushoz intézett utasítása a mai lelkészeknek is szól: „Kérlek azért az Isten és Jézus Krisztus színe előtt... Hirdesd az igét, állj elő vele, alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.” (Timóteus 4:1,2)

Isten azonban nemcsak az igehirdetők vállára helyezte a bűnösök megmentésének felelősségét, hanem mindnyájunkat megbízott vele. Szívünket annyira töltse be Krisztus szeretete, hogy hálaadásunk szavai fölmelegítsék az emberek szívét. Ezt mindnyájan tudjuk végezni, és az Úr mint neki följánlottat fogadja el. Eredményessé teszi igyekezetünket, s buzgó munkásainak megadja a kegyelmet, amely kibékíti az embert az Istennel.

Segítse népét az Úr, hogy eszükbe vegyék a buzgó munka szükségességét. Segítse őket, nehogy elfeledjék, hogy otthon, a gyülekezetben és a világban Krisztus munkáját kell végezniük. Igyekezetükben nem hagyja magukra őket. Az angyalok segítenek nekik, és Krisztus is segít. Dolgozzanak hát hűségesen és fáradhatatlanul, mert ha bele nem fáradnak, annak idején aratni fognak.

A keresztyén zárándok nem enged a pihenés utáni vágynak. Kitartóan halad előre, mondvá: „Múlóban az éjszaka, a nappal közel.” Jelszava ez: „Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekszem..., nem gondolom, hogy már elértem volna: De egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtván, azoknak pedig, amelyek előtttem vannak, nélkül dőlván, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét fölülről való elhívása jutalmára.” (Filippi 3:12–14)

A MEGÍGÉRT ERŐ

Isten nem várja el, hogy a magunk erejével végezzük az előttünk álló munkát. Segítségéről gondoskodott az ember erejét meghaladó minden helyzetre. Minden szorultságban segítségül adja a Szentlelket, hogy megerősítse reményünket és bizonyosságunkat, megvilágosítsa elménket, és megtisztítsa szívünket.

Közvetlen keresztre feszítése előtt az Üdvözítő így szólt tanítványaihoz: „Nem hagyalak titeket árvakul”, „és én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké.” „De mikor eljő amaz, az igazságnak

Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától fog szólni, hanem azokat szólja, amiket hall és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.” „Megtanít majd mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.” (János 14: 18,16; 16:13; 14:26)

Krisztus gondoskodott róla, hogy gyülekezete átalakult testület legyen, melyet a menny fénye világosít meg, s mely Immánuel dicsőségével bír. Szándéka az, hogy a világosság és a béke lelki légköre vegyen körül minden keresztényt. Nincs korlátja az ember hasznavehetőségének, ha énjét félretéve, helyet készít szívében a Szentlélek munkájának, s teljesen Istennek szenteli életét.

Mi volt a Szentlélek kitöltésének eredménye pünkösöd napján? A föltámadott Üdvözítőről szóló örömhírt eljutott a világ végső határáig. A tanítványok szíve túláradt a jóakarattól. Ez oly teljes, oly mély, oly nagy horderejű volt, hogy kényszerítette őket elmenni a föld végéig hirdetve: „Ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében.” (Galata 6:14) Amint hirdették az igazságot, az emberek szíve behódolt az üzenet hatalmának. A gyülekezet mindenfelől megtérteket látott beseregleni. Visszaeső bűnösök tértek meg. bűnösök csatlakoztak a keresztényekhez a drága igazgyöngy keresésében. Az igazság legkeserűbb ellenségei az igazság bajnokaivá váltak. Beteljesedett a jövődőlés: A gyöngye olyan lesz, mint Dávid, Dávid háza pedig, mint az Úrnak anyala. Minden keresztény testvérében látta a szeretet és jóakarati isteni mását. Egyetlen érdek uralkodott. A versengés egyetlen tárgya nyelte el a többi: a hívők egyedüli nagyravágyása az volt, hogy kinyilvánítsák Krisztus jellemét, és országának növekedéséért fáradozzanak.

„Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem volt mindnyájukon.” (Cselekedetek 4:33) Munkájuk eredményeként választott férfiak csatlakoztak a gyülekezethez, befogadták az élet ígését, s arra szentelték életüket, hogy eljuttassák az emberekhez az élet reménységét, mely békével és örömmel töltötte be szívüket. Emberek százai hirdették az üzenetet: Közel van az Isten országa. Fenyegetés nem ijesztette el, nem tartotta őket vissza. Az Úr szólt általuk, s amerre csak jártak, betegeket gyógyítottak és hirdették a szegényeknek az igazságot.

Mikor az emberek alávetik magukat a Szentlélek ellenőrzésének, Isten ily hatalmasan képes munkálkodni.

A Szentlélek ígérete nekünk is olyan bizonyosan szól ma, mint az első tanítványoknak szólt. Isten ma is fölülről jövő hatalommal ruház föl férfiakat és nőket, mint akik pünkösöd napján hallották a megváltás ígését. Isten Lelke és kegyelme ma is rendelkezésükre áll azoknak, akik rászorulnak, és akik szaván fogják őt.

Figyeljünk föl, hogy Isten csak azután töltötte ki Lelkét, miután a tanítványok eljutottak a tökéletes egységre; mikor nem törekedtek többé a legmagasabb polcra. Egyesítették akaratukat. Félretettek minden nézeteltérést. A Lélek kitöltése után ugyanezt a bizonyágtételt halljuk róluk. Figyeljünk föl a szavakra. „A hívők sokaságának a szíve-lelke egy volt.” (Cselekedetek 4:32) Annak Lelke éltet-

te a hívők egész gyülekezetét, aki meghalt, hogy a bűnösök élhessenek.

A tanítványok nem maguknak kérték az áldást. Felelősség terhe nehezedett rájuk. El kellett juttatniuk az örömhírt a világ végéig, ehhez igényelték a Jézus által ígért erő adományát. A Szentlélek kitöltése akkor következett be, s egyetlen nap alatt ezrek tértek meg.

Ma is így lehetne. A keresztények tegyenek félre minden széthúzást, s adják át magukat Istennek, hogy menthessék az elveszettet. Kérjék hittel a megígért áldást, s az meg is érkezik. Az apostolok napjaiban a Lélek kitöltése a korai eső volt, s dicső eredményt ért el. A késői eső most bőségesebb lesz. Milyen ígélet szól az utolsó idők embereinek? „Térjete vissza az erősséghez, reménységnek foglyai! Ma is azt hirdetem nektek: kétszeresen megfizetek neked.” „Kérjete esőt az Úrtól, a késői eső idején! Az Úr villámlást szerez, és záporosít ad neki, és kinek-kinek füvet a mezőn.” (Zakariás 9:12;10:1)

Krisztus kijelentette, hogy a Lélek áldásos isteni hatása követőivel marad a világ végéig. Ezt nem értékeljük eléggé. Azért is nem látjuk annyira az ígélet beteljesedését, amennyire láthatnánk. Keveset gondolunk a Lélek ígéletére, s a következmény, amint el is várhatjuk: lelki szárazság, lelki sötétség, lelki tisztátalanság és lelki halál. Jelentéktelen kicsinyiségek kötik le figyelmünket, s noha Krisztus végtelen bőségben kínálja, hiányzik belőlünk a gyülekezet növekedéséhez és jólétéhez szükséges isteni erő, mely minden más áldást uszályában hozna magával.

A Lélek távolléte teszi erőtlenné az evangélium szolgáit. Lehet valaki tanult, tehetséges, rendelkezhet szóbeli képességgel, minden veleszületett és megszerzett adománnyal, de Isten Lelkének jelenléte nélkül nem tudja megérinteni a szíveket, s Krisztus számára nyerni meg a bűnösöket. Másrészt, ha valaki kapcsolatban áll a Lélekkel, ha rendelkezik a Lélek ajándékaival, akkor a legszegényebb és legtudatlanabb Krisztus tanítványa is olyan hatalommal rendelkezik, mely eredményes az emberi szíveken. Az ilyeneket Isten közvetítővé teszi a mindenség legmagasztosabb hatásának túlárasztására.

Miért nem éhezünk és szomjazzuk a Lélek ajándékát? Hiszen ezen az úton nyerhetünk erőt! Miért nem beszélünk róla, imádkozunk érte, hirdetjük? Az Úr szívesebben adja nekünk a Szentlelket, mint bármely szülő, aki jó ajándékot ad gyermekeinek. A munkások esedezzenek Istenhez a Lélek keresztségéért. Jöjjenek össze csoportok, könyörögjenek különleges segítségért, mennyei bölcsességért, hogy tervezni tudjanak, terveiket pedig bölcsen végrehajtani. Különösen azért kell imádkozniuk, hogy Isten keresztesse meg Szentlélekkel lélekmentőit.

A Szentlélek jelenléte hatalmat ad Isten munkásainak az igazság hirdetésére, amire a világ összes megtiszteltetése és dicsősége sem adhat hatalmat. A Lélek adja az erőt, mely fönttartja őket minden veszedelem, rokonaik ellenzése, világgyűlölete és tökéletlenségük, tévedéseik tudata közepette is.

Istenért való lelkesedés indította a tanítványokat, hogy nagy erővel tegyenek bizonyosságot az igazságról. Ez a buzgóság tüzesítse át szívünket, hogy feltartózz-

tathatatlanul hirdessük a megmentő szeretetet, Krisztust és megfeszítésének történetét. A Szentlélek ma is eljön, feleletül az őszinte, állhatatos imára, s betölti az embereket a szolgálathoz szükséges erővel. Miért olyan élettelen, gyönge ma mégis a gyülekezet?

Minden keresztény előjoga nemcsak várni, de siettetni Urunk Jézus Krisztus eljövetelét. Ha aki Krisztus nevét vallja, gyümölcsöt teremne az Úr dicsőségére, gyorsan bevethetnénk az egész világot az evangélium magjával. Az aratás hamar beérne, s Krisztus eljőne betakarítani az értékes gabonát.

Testvéreim, könyörögjétek a Szentlélekért. Isten minden ígéretét teljesíti. Bibliával a kézben mondjátok: Megteszem, amit mondtál. Hivatkozom ígéretedre: „Kérjétek és adatik nektek; keressetek és találtok; zörgessetek, és megnyitattik nektek.” Krisztus kijelentette: „Amit könyörgésben kérték, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek.” „Akármit kérték majd az én nevemben, én megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.” (Máté 7:7; Márk 11:24; János 14:13)

A trón körül ívelő szivárvány a biztosíték, hogy Isten igaz, hogy nincs nála változás, sem árnyéka a változandóságnak. Bűnőztünk ellene, méltatlanok vagyunk kegyére, mégis Ő maga helyezi ajkunkra a legcsodálatosabb ígéretét: „Ne vesd meg a te nevedért; ne gyalázd meg a te dicsőségednek székét! Emlékezzél, ne rontsd meg a te velünk való szövetségedet.” (Jeremiás 14:21) Az Úr megígérte, hogy hajlik kiáltásunkra, mikor érdemtelenségünket és bűnösségünket bevallva fordulunk hozzá. Trónjának becsülete forog kockán, hogy beváltsa adott szavát.

Krisztus elküldi hírnökeit birodalmának mindent tájára, hogy közölje szolgálival akaratát. Gyülekezetei között jár. Követőit meg kívánja szentelni, fölemelni és nemesíteni. A benne hívők áldásos hatása életre éltető illat lesz a világon. Krisztus jobb kezében tartja a csillagokat; szándéka az, hogy rajtuk keresztül sugározza világosságát a világra. Így kívánja előkészíteni népét a mennyei templom magasabb szolgálatára. Nagy munkát bízott ránk. Végezzük azt hűségesen. Életünkkel mutassuk meg, mit tehet az isteni kegyelem az emberért.

[<<< vissza a 9. tanulmányhoz](#)

10. Tanulmány javasolt olvasmány

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, 523-529. (Krisztusban tárul fel Isten jelleme)

Az Üdvözítő így szólt: „Az örök élet az, hogy megismerjenek téged, az egyedüli Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn. 17:3) Isten jelentette ki prófétájának: „Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicse-

kedjék az ő erejével, a gazdag se dicsekedjék az ő gazdagságával, hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet és igazságot gyakorolok e földön, mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” (Jer. 9:22–23)

Isteni segítség nélkül senki sem szerezheti meg Istennek ezt az ismeretét. Az apostol mondja, hogy „bölcességében a világ nem ismerte fel Istent”. Krisztus „a világban volt, a világ általa lett, mégsem ismerte fel őt a világ” (Jn. 1:10). Jézus kijelentette tanítványainak: „Senki más nem ismeri a Fiút, hanem csak az Atya, és az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az akinek a Fiú ki akarja jelenteni.” (Mt. 11:27) Az Üdvözítő, mielőtt belépett volna a Getsemáne árnyaiba, a követőieért mondott utolsó imában égre emelte szemét, s az elbukott ember iránti szánakozással mondta: „Én igaz Atyám! A világ nem ismert meg téged. Én ismerlek téged.” (Jn. 17:25) „Kinyilatkoztattalak téged az embereknek, akiket a világból nékem adtál.” (Jn. 17:6)

Kezdetől az volt Sátán terve, hogy Isten elfeledésére bírja az embert, és ezzel magához kösse őket. Azért próbálta félremagyarázni Isten jellemét, hogy az emberek hamis képet alkossanak róla. Úgy mutatta be nekik a Teremtőt, mint aki a gonoszság fejedelmének tulajdonságaival bír – zsarnok, szigorú, engesztelhetetlen –, hogy az emberek féljenek tőle, kerüljék, sőt még gyűlöljék is. Sátán azt remélte, hogy annyira megzavarja megcsaltjainak értelmét, hogy kirekesztik a gondolataikból Istent. Akkor azután kitörölné Isten mását az emberből, és a maga hasonlatosságát nyomná a lelkükre. Átitatná őket a saját lelkületével, kénye-kedve szerint fogságba hurcolhatná őket.

Sátán az Úr jellemének hamissá torzításával és a bizalmatlanság felébresztésével csábította el Évát. A bűn elsötétítette ősszüleink értelmét, megrontotta természetüket. Előítélettel teli és önző természetük mására változtatták át az Istenről alkotott felfogásukat. Ahogyan az emberek egyre vakmerőbbek lettek a bűnben, elméjükben és szívükben elhalt Isten szeretete és ismerete. „Noha felismerték Istent, nem dicsőítették mint Istent... Szégyent vallottak okoskodásukban, és oktan szívük elborult.” (Rm. 1:21–22)

Időről időre úgy látszott, hogy az ellenfélnek sikerül megkaparintani az emberi család kormánykereket. A Krisztus első eljövele előtti korszakban úgy látszott, hogy a világ csaknem teljesen a sötétség fejedelmének uralma alatt áll. Rémitő hatalommal uralkodott, mintha ősszüleink bűne következtében a világ jogosan az övé lenne. Még a szövetség népe is annyira eltávozott Istentől, hogy teljesen elveszítették helyes felfogásukat az Úr jelleméről.

Pedig Isten azért választotta ki őket, hogy megőrizték szeretetét a világon. Krisztus azért jött a világra, hogy mint a szeretet, könyörület, gyengédség és irgalom Istenét mutassa be az Atyát. Az Üdvözítő eloszlatta a sűrű sötétséget, amellyel az ellenfél igyekezett körülvenni Isten trónját. Az Atya újra mint az élet világossága állt az ember előtt.

Fülöp arra kérte Jézust: „Mutasd meg nekünk az Atyát. Ez elég nekünk.” Ek-

kor Megváltónk így szólt: „Már régen veletek vagyok, és nem ismersz engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod hát, mutasd meg nekünk az Atyát?” (Jn. 14:8–9) Krisztus mindig is hirdette, hogy az Atya képviselőjében jött a Földre. Nemes, könyörülő, gyengéd, szerető és jóságos jellemével úgy áll előttünk, mint az isteni tökéletesség megtestesülése, a láthatatlan Isten mása.

„Isten Krisztusban megbékéltette magát a világot.” (II. Kor. 5:19) Ha elmélyedünk a megváltás fenséges tervében, akkor igazán értékelni fogjuk Isten jellemét. A teremtés is szeretetének megnyilvánulása volt. De az isteni gyengédség és szánakozás végtelen mélységét Istennek az az ajándéka mutatja meg igazán, amelyet a bűnös és megromlott emberiség megmentéséért adott: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy ha valaki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn. 3:16) Isten egyrészt fenntartja törvényét, az igazságot, másrészt a bűnösnek is megbocsáthat. A menny legdrágább ajándékát kellett odaadni, hogy Isten igazságosnak bizonyuljon és megigazulttá tegye azt, aki hisz Jézusban. Ez az ajándék a romlásból és lealjasodásból Isten gyermekévé emeli fel az embert. Pál ezt mondja: „Fogadott fiúság lelkét kaptátok, melyben azt kiáltjuk: Abba, Atya!” (Gal. 4:6)

Testvéreim, a szeretett Jánossal intellek, „nézzétek, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten fiainak hívnak” (I. Jn. 3:1). Mekkora szeretet, milyen páratlan szeretet ez, hogy mi, bűnösök és elidegenedettek, mégis visszatérhünk Istenhez, Ő pedig befogad családjába! Atyánknak hívhatjuk, ami először is a mi szeretetünk jele, de Isten gondoskodásának is ígérete, biztosítéka, és annak is, hogy Őhöz tartozóknak ismer el bennünket. Isten Fia, látva a kegyelem örököseit, „nem szégyenli őket testvéreinek nevezni”. A megváltottak a soha el nem bukott angyaloknál is meghittebb kapcsolatban állnak majd az Úrral.

Mindaz a szülői szeretet, amely az emberek szívében nemzedékről nemzedékre él, a gyöngédség forrásai, melyek az ember lelkében megnyíltak – jelentéktelen csermelyek csupán Isten végtelen, kimeríthetetlen szeretetének határt nem ismerő óceánjához képest. Nyelv el nem mondhatja, toll le nem képes írni. Elmélyedhetsz abban életed minden napján. Szorgalmasan kutathatod a Szentírást, hogy megértsd. Segítségül hívhatod összes Isten adta erőt és képességedet abbeli igyekezetedben, hogy felfoghasd a mennyei Atya szeretetét és irgalmasságát, de azután még mindig megmarad a végtelenség. Mégsem értheted meg Isten szeretetének mélységét, amely abban nyilvánul meg, hogy halálra adta Fiát a világért. Ezt még az örökkévalóság sem lesz képes teljesen kijelenteni nekünk. Mégis, ha tanulmányozzuk a Bibliát, ha elmélkedünk Krisztus életéről, a megváltás tervéről, ezek a hatalmas témák egyre inkább feltáruznak előttünk. Rájövünk, mit kívánt Pál az efézusi gyülekezetnek, amikor így imádkozott: „Urunk, Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és kinyilatkoztatás lelkét, hogy megismerjétek Őt. Világossítsa meg lelki szemeteket, hogy megértsétek, milyen reménységre hívott meg titeket, milyen gazdag a szentek fenséges öröksége, és milyen mérhetet-

lenül nagy a hatalma felettünk, akik hívőkké lettünk.” (Ef. 1:17–19)

Sátán szakadatlanul olyan dolgokkal igyekszik lekötni az emberek gondolkodását, amelyek megakadályozzák őket abban, hogy szert tegyenek Isten ismeretére. Azt akarja, hogy olyan gondolatokkal töltsék el idejüket, melyek elsötétítik értelmüket és elcsüggesztik lelküket. A bűn és romlottság világában élünk. Olyan hatások árja vesz körül minket, amelyek célja az, hogy csalogassák-elcsábítsák még Krisztus követőit is, vagy pedig kedvüket szegjék. Megváltónk kijelentette: „A gonoszság elhatalmasodásával sok szívben kihűl a szeretet.” (Mt. 24:12) Sokan a körülöttünk zajló rémséges gonoszságokra függesztik szemüket, s a mindenfelé látható hitehagyásra. Addig beszélgetnek ezekről, míg szívük szomorú és kétkedő lesz. Emlékezetükben tartják a főcsaló mesteri ügyeskedéseit. Belemélyednek életük szomorú eseményeibe, s már-már szem elől tévesztik a mennyei Atya hatalmát és páratlan szeretetét. Mindez Sátán törekvése. Helytelen dolog az igazságos tettek ellenségének nagy hatalmáról gondolkodnunk, ugyanakkor keveset elmélkednünk Isten szeretetéről és az Ő hatalmáról. Krisztus erejéről és hatalmáról beszéljessünk. Mi magunk tehetetlenek vagyunk Sátánnal szemben, nem tudunk kiszabadulni a markából, de Isten megadta a menekülés lehetőségét. A magasságos Fia elég erős csatáink megvívására, és „általa diadalmaskodunk, aki szeret minket” (Rm. 8:37).

Nem meríthetünk lelkierőt abból, ha szüntelen gyöngeségeinken és botlásainkon borongunk, vagy az ellenfél hatalmán kesergünk. Alapozzuk meg életerős elvként értelmünkben és szívünkben azt a komoly igazságot, hogy az értünk hozott áldozat elégséges, Isten meg tud menteni, és meg is ment a legvégsőig mindenkit, aki Őhozzá jön, és eleget tesz az igében meghatározott feltételeknek. A mi dolgunk az, hogy átvigyük akaratomkat Isten oldalára. Így az elfedezés vére által részeseivé leszünk Isten természetének. Krisztus által Isten gyermekei vagyunk. Miénk a bizonyosság, hogy Isten úgy szeret bennünket, mint Fiát. Egyek vagyunk Jézussal, arra megyünk, amerre előttünk járt. Hatalmában áll elűzni a sötétséget, amelyet az ellenség vet ösvényünkre. A sötétség és csüggedés helyett dicsőségének napsugara ragyog szívünkbe.

Az a reményünk, hogy szüntelenül erősödünk a tudatban, hogy Krisztus a mi igazságunk. Ez legyen hitünk alapja, mert akkor örökre megáll. Ahelyett, hogy Sátán sötét dolgain rágódnánk és hatalmától reszketnénk, nyissuk meg szívünket, fogadjuk be a Krisztustól áradó fényt, és tükrözzük azt a világra. Jelentsük ki, hogy Krisztus felette áll az ellenfél hatalmának, és segítő karja fenntartja mindazt, aki Őbenne bíz.

Jézus ezt mondta: „Az Atya szeret titeket.” (Jn. 16:27) Ha Krisztuson át az Atyához kapcsoljuk hitünket, „lelkünk biztos és szilárd horgonya ez, mely a függöny mögé ér, ahova elsőnek lépett be értünk Jézus” (Zsid. 6:19). Igaz, hogy csalódások jönnek majd, és bajokat is várhatunk, de bízzuk minden apró és komoly ügyünket Istenre. Nem jön zavarba panaszaink sokaságától, és terheink súlya alatt sem omlik össze. Gondoskodása kiterjed minden családra, körülvesz

minden embert. Törődik minden dolgunkkal, minden bánatunkkal. Megjegyez minden könnyet, meghatja minden gyengeségünk. Azért engedi meg itt összes szenvedésünket és megpróbáltatásunkat, hogy szeretetének szándékát szolgálják, hogy „szentségének részeseivé legyünk”, s így részt vegyünk abban a tökéletes örömben, amely jelenlétében érhető el.

„A hitetleneknek e világ istene elvakította értelmét, hogy ne ragyogjon számukra a Krisztusnak, Isten képmásának dicsőségéről szóló evangélium világossága.” (II. Kor. 4:4) A Biblia azonban a legerőteljesebben hangsúlyozza Isten megismerésének fontosságát. Péter ezt mondja: „Kegyelemmel és békességgel töltsön el titeket Istennek és Urunk Jézus Krisztusnak ismerete. Isteni hatalma az istenfélő életre szolgáló összes javakat az Ő megismerése által juttatta nekünk, aki dicsőségével és erejével meghívott minket.” (II. Pt. 1:2–3) A Szentírás felszólít: „Bízd csak azért magadat Őrá (az eredeti szöveg szerint: „Ismerd meg Őt”), és légy békességgel.” (Jób 22:21)

Isten megparancsolja nekünk: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (III. Móz. 11:44) Az ihletett apostol jelenti ki, hogy „életszentség nélkül senki sem látja meg az Urat”. A szentség: egyetértés Istennel. A bűn elcsúfította, sőt csaknem kitörölte az emberben Isten képmását. Az örömhír feladata visszaállítani, ami elveszett. Nekünk pedig együtt kell működnünk az isteni tevékenységgel. Hogyan érthetnénk egyet Istennel, hogyan válhatnánk hasonlónak hozzá, ha nem ismerjük? Krisztus azért jött a földre, hogy ezt a tudást nyilatkoztassa ki nekünk.

Azok a hézagos nézetek, melyet sokan Krisztus fenséges jelleméről és tisztéről vallanak, leszűkítették vallásos életüket, és hatalmasan akadályozzák előrehaladásukat az isteni életben. Népünk körében alacsony szintre zsugorodott az egyéni lelki élet. Sok a formáság, sok a gépiesség, sok a száj vallásossága. Valami mélyebbet, valami szilárdabbat kell behoznunk vallásos életünkbe. Minden berendezésünkkel, kiadóhivatalainkkal, iskoláinkkal, kórházainkkal és számos más kiváltságunkkal sokkal előbbre kellene járnunk lelki életünkben. Az a keresztyén kötelessége ebben az életben, hogy Krisztust képviselje a világ előtt. Életével és jellemével a világ szeme elé tárja az áldott Jézust. Ha Isten világosságot adott nekünk, azért adta, hogy továbbadjuk másoknak. Az elnyert világossághoz és az emberi szívek elnyeréséhez adományozott lehetőségekhez és kiváltságokhoz képest munkánk eddigi eredménye elenyésző. Isten szándéka az, hogy az igazság több gyümölcsöt teremjen, mint amennyi eddig mutatkozik. De míg gondolataink komor hangulattal és nyomorúsággal vannak tele, s a körülöttük élő sötétségen és gonoszságon rágódunk, addig hogyan is képviselhetnénk Krisztust a világon? Hogyan is lenne léleknyerő ereje bizonyágtételünknek? Arra lenne szükségünk, hogy tapasztalatból ismerjük meg Istent és szeretetének hatalmát, amint Krisztus kijelentette Őt. Kutassuk az Írásokat szorgalmasan, imával. Eleve-nítse meg értelmünket a Szentlélek. Emeljük szívünket hittel, reménnyel és soha nem szűnő dicsérettel az Istenhez.

A keresztyén jellem tökéletességét Krisztus érdemei és igaz cselekedetei által

érjük el, amelyeket hit által nekünk tulajdonít. Az apostol elénk tárja minden napunk, minden óránk feladatát: „Tekintsünk fel a hit szerzőjére és bevezetőjére.” (Zsid. 12:2) Míg ezt tesszük, addig az értelmünk egyre világosabb lesz, hitünk erősödik, s reménységünk bizonyossággá válik. Annyira leköt majd Krisztus tisztaságának, szépségének és áldozatának látványa – melyet azért hozott, hogy megbékítsen minket az Istennel –, hogy nem lesz kedvünk kétségeinkről és kedvetlenségeinkről beszélgetni.

Isten szeretetének, könyörületének és jóságának megnyilvánulása, a Szentlélek szívünkben végzett felvilágosító és megújító tevékenysége hit által olyan közeli kapcsolatba hoz minket Krisztussal, hogy – mivel világos képünk van jelleméről – felismerhetjük Sátán csalásait. Ha Jézusra nézünk és az Ő érdemeiben bízunk, elnyerjük a világosságnak, a békének és a Szentlélek örömeinek áldásait, s látva a csodálatos dolgokat, amelyeket Krisztus értünk tett, így szólunk majd: „Nézzetek, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten fiainak hívnak.” (I. Jn. 3:1)

Testvéreim, szemlélés által változunk meg. Az Úr és Megváltónk szeretetén, az isteni jellem tökéletességén elmélkedve, s hittel magunkénak igényelve Krisztus igazságos cselekedeteit – így kell átalakulnunk az isteni képmásra. Ne gyűjtögetssük tehát a kellemetlen képeket – a gonoszság, a romlottság, a csalódások és az ellenség hatalmának bizonyítékait. Ne azokat akasszuk emlékezetünk csarnokába, hogy azokról beszéljünk, azokon keseregjünk, míg csak el nem báortalanodunk. Az elcsüggedt lélek a sötétség gócpontja. Nem csak önmagát rontja meg, mert nem fogadja el Isten világosságát, de mások elől is elállja fényt. Ellenfelünk kedvteléssel látja diadala emlékképeinek romboló hatását, mert ezek hitehagyottá és báortalanná teszik az embereket.

Hála Istennek, vannak ragyogó és vidámító képek, amelyeket az Úr mutatott meg nekünk. Gyűjtsük össze szeretetének áldott bizonyítékait, mint drága kincseket, hogy azokat nézzük szüntelen. Isten Fia elhagyta trónját, emberi testtel fedte el istenségét, hogy kimenthesse az embert Sátán hatalmából. Értünk kivívt diadala megnyitotta előttünk a mennyet, megmutatta nekünk jelenlétének csarnokát, ahol az istenség felfedi dicsőségét. Ahol felemeli a tönkretett fajt a romlás mélységéből, ahová a bűn lökte le. Újra összeköttetésbe kerül a végtelen Istennel. A Megváltóba vetett hite által átesik az isteni vizsgán. Krisztus igazságos tetteibe öltözik, majd felemelik Krisztus trónjához. Isten ezekkel a képekkel akarja felvidítani a lelkünket. „Csak ne a láthatókra, hanem a láthatatlanokra szegezzük tekintetünket.” Akkor bebizonyítjuk, hogy „pillanatnyi könnyű szenvedésünk a mennyei dicsőség túláradó, örök mértékét szerzi meg számunkra” (II. Kor. 4:18).

Isten mindenben minden odafent a mennyben. Ott mindenek felett szentség uralkodik. Semmi sem zavarja az Istennel való tökéletes összhangot. Ha valóban oda tartunk, akkor már ideleln is szívünkben él a menny lelkülete. De ha most nem találunk örömet a mennyei dolgokról való elmélkedésben, ha nem érdekel az, hogy megismerjük Istent, ha nem örvendünk Krisztus jelleme láttán, ha nem vonz a szentség, akkor bizonyosak lehetünk abban, hogy hiába is reménykedünk

a menny felől. A keresztény állandó, magasztos célja, hogy élete teljesen meg-
egyezzék Isten akaratával. A keresztény szeret beszélgetni Istenről, Krisztusról,
a boldogság és tisztaság honáról, melyet Krisztus készít az Őt szeretőknek. Az
ezekről a tárgykörökről való elmélkedést, amikor a lélek Isten áldott ígéretein
lakomázik, ezt nevezi az apostol „az égi ajándék ízlelésének”.

Közvetlen előttünk állnak a sorsdöntő küzdelem zárótusái, amikor az ellenfél
mindenfélre feltűnő tett, szemfényvesztő jel és hamis csoda, és mindenfélre go-
nosz csábítás segítségével igyekszik majd félremagyarázni Isten jellemét, hogy
ha tudja, „tévedésbe ejtse még a választottakat is” (Mt. 24:24). Ha volt valaha
nép, melynek szüksége volt az égi világosság szüntelen növelésére, akkor ez az
a nép, amelyet ebben a veszélyes időben hívott el Isten, hogy örködjének szent
törvénye felett, s tisztázzák jellemét a világ előtt. Aikre ilyen szent megbízatás
hárult, azoknak lelkieknek, emelkedetteknek, életre pezsdülteknek kell lenniük
az által az igazság által, melyről vallják, hogy hiszik. Soha egyház ennyire nem
volt szükségében annak, és soha Isten ennyire féltőn gondoskodó nem volt,
hogy az egyház eljusson arra a lelki színvonalra, melyet Pál ír le a kolossái leve-
lében: „Könyörgünk értetek és esedezünk, hogy akaratának ismerete minden
lelki bölcsességgel és okossággal együtt teljessé váljék bennetek. Csak így tud-
tok mindenben a tetszését keresve, az Úrhoz méltón élni, és Isten ismeretében
gyarapodni.” (Kol. 1:9–10)

[<<< vissza a 10. tanulmányhoz](#)

11. Tanulmány javasolt olvasmánya

MEGSZENTELT ÉLET, 47-52. (János munkássága)

János apostol ifjúságát Galilea műveletlen halászáinak társaságában töltö-
tte el. Alapos iskolai kiképzetésben nem részesült, azonban Krisztus iskolájá-
ban szert tett mindarra a bölcsességre és tudásra, amelynek halandó birtoká-
ba juthat. Mohón ivott a bölcsesség e forrásából és igyekezett másokat is az
élet vizéhez vezetni, amely az örök élet Szavainak egyszerűsége, az általa hir-
detett igazság ereje és fensége, ama bensőség, amely tanításáiban izzott, utat
készítettek számára minden rendű és rangú emberhez. Még hívők sem tudták
sokszor teljesen felfogni az általa kifejtett isteni igazságok titkait. Úgy látszott,
hogy állandóan Isten szent Leikétől volt áthatva. Oly irányba igyekezett a nép
gondolatmenetét terelni, hogy az a láthatatlant felfogja. Szavait átható böl-
csesség harmatként érintette a szíveket és meglágyította, megtermékenyítette
azokat.

Krisztus mennybemenetele után János úgy viselkedett, mint Urának hűséges
és buzgó szolgája. A többiekkel együtt ő is örvendhetett a Szentlélek pünkös-
d-napi kiárasztásának és ettől fogva új erővel és buzgalommal hirdette a népnek

az élet ígét. Börtönnel és halálbüntetéssel fenyegették meg, de őt nem lehetett megfélemlíteni.

Minden osztályból siettek emberek János prédikációinak hallgatására és betegek gyógyultak meg annak a Jézus Krisztusnak nevében, akit kortársai annyira megvetettek. A papok és bírák, látva a betegek gyógyulását és hogy Jézust, az élet Fejedelme gyanánt magasztalják, még elkeseredettebb ellentállást fejtettek ki. Attól féltek, hogy csakhamar az egész világ hinni fog benne s őket a nagy Orvos gyilkosának fogják tartani. De minél nagyobb ellentállást fejtettek ki, annál többen hittek Jézusban és annál többen fordultak el az írástudók tanaitól. A hatalmasok elkeseredése nem ismert határt s elhatározták, hogy Jánost és Pétert elfogatják és börtönbe vetik. De Isten angyala éjnek idején megnyitotta börtönük ajtaját, kivezette őket és így szólott hozzájuk: „Menjetek, lépjete fel és hirdessétek a népnek a templomban az életnek ígét.”

János apostol minden körülmények között hűségesen és komolyan bizonysgot tett Uráról. Látta, hogy Isten gyülekezete veszedelemben forog. Sátán félrevezetése mindenütt tapasztalható. A nép kedélyét a kétség és a hamis tanok teljesen elvakították. Sokan, akik azt állították, hogy Isten Ügye íránt hűségesek, közönséges csalók voltak. Megtagadták Krisztust és evangéliumát, kárhózatós tanokat terjesztettek és megszegték az Isteni parancsolatokat.

JÁNOS KEDVENC TÁRNÁJA.

János legkedvesebb beszéd tárgyát Jézus végtelen szeretetű képezte. Űgy hitt Istenben, mint a kis gyermek hisz jószágos és szeretetteljes atyjában. Jól megértette Krisztus lényét és munkáját s midőn látta, hogy kortársai a sötétségben tapogatóznak, anélkül, hogy az igazság napjának sugarait megláthatnák, végtelenül vágyódott arra, hogy őket Krisztushoz, a világ világosságához vezérelje.

A hű apostol látta, hogy lelki vakságuk, fennhéjázásuk, babonájuk és a Szentírásban való tudatlanságuk folytán oly béklyókba vannak verve, amelyeket sohasem lehet széttörni. Az előítélet és gyűlölet, amellyel Krisztus íránt el voltak telve, nemzetének romlását kellett hogy előidézzé és egyben megsemmisítette az örök életbe vetett reményüket. János folytonosan hirdette nekik, hogy Jézus az egyedüli útja a megváltásnak. A názáreti Jézus messiási volta melletti bizonyságok oly meggyőzőek voltak, hogy János kijelentette, miszerint senki sem kénytelen továbbra is sötétségben maradni, ha egyszer már meglátta ezt a világosságot.

TÉVTANOK SZOMORÍTJÁK.

János megérhette, hogy Krisztus evangéliumát közel s távolban hirdették s ezren meg ezren fogadták el az igazságot. De szomorúság töltötte el, midőn látta, hogy végzetes tévedések lopódnak be a gyülekezetbe. Egyesek, akik különben Krisztust elfogadták, kijelentették, hogy az íránta való szeretet felmenti őket az Isten parancsai íránti engedelmesség alól. Mások viszont azt tanították,

hogy a törvény minden egyes betűje kötelező és az összes zsidó ceremóniákat meg kell tartani s ez elegendő az üdvösséghez. Krisztus vére nélkül is. Ezek azt hitték, hogy Jézus, a többi apostolhoz hasonlóan, nagyon jóra való ember volt, de tagadták istenségét. János látta azokat a veszedelmeket, amelyeknek a gyülekezet e tanok következtében ki volt téve, s haladéktalanul, a leghatározottabban lépett fel ellenük. Az evangélium terjesztésében nagy segítségére volt az egyik tiszteletreméltó nőtanítvány, kinek a következőképpen ír:

„Mert sok hitető jött e világra, akik nem vallják a Jézust testben megjelent Krisztusnak. Ez a hitető és az antikrisztus. Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsük, amit munkáltunk, hanem teljes jutalmat nyerjünk. Aki félrelép és nem marad meg Krisztus tudománya mellett, annak egynek sincs Istene. Aki megmarad Krisztus tudománya mellett, mind az Atya, mind a Fiú az Övé. Ha valaki elmegy hozzátok és nem ezt a tudományt viszi, ne fogadjátok be házatokba és azt ne köszöntsetek. Mert aki köszönti azt, részes annak rossz cselekedeteiben.”

János apostol munkájában igen sok akadályra talált. Sátán nem volt rest. Gonosz embereket arra izgatott fel, hogy Isten emberei és Krisztus tanításai ellen gyűlöletet szítsanak. Egyenletlenség és tévtanok veszedelembé sodorták a gyülekezetei János bátran szembeszállt ezekkel a távtartókkal.

Útját állta az igazság ellenségeinek. Írásaiban arra figyelmeztette testvéreit, hogy e tévedések vezetőit semmiképpen se segítsék elő káros munkájukban. A mai korban hasonló bajok tapasztalhatók, mint amelyek az első gyülekezet létét veszélyeztették, ezért igyekezzünk az apostol minden szavát megszívlelni. „Keresztényi jótékonytságot kell gyakorolnotok” — ez ama kiáltás, amelyet mindenfelé hallhatunk s különösen azok kiáltják a lehangosabban, akik jámborságukkal kérkednek. Azonban a keresztényi szeretet sokkal tisztább annál, semhogy egyetlen be nem ismert bűnt eltakarjon. János tanai nagyon fontosak azokra nézve, akik az utolsó napok veszedelmei között élnek. A legbensőbb összeköttetésben élt Krisztussal, tanításait hallgatta és csodáit saját szemeivel láthatta. Krisztusnak igaz tanúbizonysága volt, minek következtében ellenségeinek hazugságai hatástalanok maradtak.

NEM ALKUSZIK A BŰNNEL.

János az igazi életszentség, jámborság áldásának Örvendhetett; de mégsem állította, hogy bűntelen volna; a tökéletességre törekedett, amennyiben Isten színe előtt, világosságban élt. Kijelentette, hogy az az ember, aki Isten követőjének vallja magát, de Isten parancsolatainak megtartására nem hajlandó: hazudik. Aki ezt mondja: „Ismerem őt és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az és nincs meg abban az igazság.” Korunkban, midőn az emberek oly szívesen kérkednek keresztényi nagylelkűségükkel, ezeket a szavakat szemforgató képmutatásnak bélyegeznék. Eközben azt tanítja az apostol, hogy ámbár keresztényi elnézést kell gyakorolnunk, mégis jogunk van arra, hogy a bűnt és bűnöst nevének nevezzük s ez teljesen összeegyeztethető a keresztényi szeretet-

tel. Szeressük azokat, akikért Krisztus meghalt és akiknek megváltása érdekében dolgozhatunk, de a bűnnel semmiféle megalkuvásra sem szabad jutnunk. A keresztyéni szeretet örve alatt nem szabad az ellenszegülőkkel egyesülnünk. Isten a jelen korban élő népétől azt kívánja, hogy hasonló sziládsággal küzdjön igazságaiért, mint annak idején János tette és rettenthetetlen bátorsággal szálljon síkra azon tévedésekkel szemben, amelyek a lelkeket kárhozatba taszítják.

ÉLETSENZSÉG ÚTJA: ENGEDELMESSÉG.

Életemben már sok olyan emberrel találkoztam, aki azt állította, hogy élete büntelen. Ám, ha életét a Biblia világosságánál megvizsgáltuk, azonnal kitűnt, hogy Isten szent parancsolatait nyíltan megszegte. A szombat parancsolatának örök érvényessége mellett felhozott legvilágosabb érvek sem voltak képesek lelkiismeretüket felébreszteni. Istennek világos rendeletét ugyan nem vonhatták kétségbe, de legkülönbözőbb módon igyekeztek magukat áthágásukért mentesíteni. Hangsúlyozták, hogy ők jámborok és a hét minden egyes napján egyaránt imádják Istent. Azt mondták, hogy igen sok jámbor ember élt, aki a szombatot nem tartotta meg. Megszentelt életű embereket Isten nem kárhoztatja, még akkor sem, ha nem is tartják meg a szombatot. Isten sokkal irgalmasabb annál, hogy a hetedik nap megrontásáért megbüntesse őket. Környezetük sajátos embereknek tekintené őket, ha elkezdenék a szombatot tartani, s a világi befolyásuknak csak ártanának ezzel. Különböző is az államhatalom rendeletét tisztelben kell tartani.

Isten előtt értéktelen az a megszentelődés, amely egyik határozottan kijelentett parancsolatát lábbal tapossa. Isten törvénye szent, azt büntetlenül senki sem szegheti meg. Aki az embereknek azt sugallja, hogy Isten egyik parancsolatát lelkiismeretfurdalás nélkül áthághatják, a sötétség fedelme, aki már a paradicsomban így szólt Évának: „Nem fogtok meghalni.” Éva azzal áltatta magát, hogy Isten bizonyára sokkal irgalmasabb annál, semhogy egyik jelentéktelennek és értelmetlennek látszó parancsának megszegéséért megbüntesse. Erre a téves következtetésre jutnak sok ezren, hogy ezáltal Isten törvényei iránti engedetlenségüket mentegessék. Akit Krisztus Lelke hat át, Isten minden egyes parancsolatát készséggel fogja megtartani, tekintet nélkül a körülményekre, amelyek között él. Az Üdvözítő így szólott: „Én megtartottam Atyám parancsolatait.”

Ádám és Éva megszegették Isten parancsolatait s bűnük rettenetes következményei szolgáljanak intő például, nehogy hozzájuk hasonlóan cselekedjünk. Krisztus a következő szavakkal imádkozott tanítványaiért: „Szenteld meg őket a te igazságodban, a te igéd igazság.” Az igazi szentség és jámborság az igazság iránti engedelmességből áll. Akik Istent teljes szívükből szeretik, minden egyes parancsolatát szeretni fogják. Az igazán megszentelt SZÍV a legteljesebb összhangban van az isteni parancsok minden egyes szabályával, mert azok szentek, igazak és jók.

ISTEN NEM VÁLTOZIK.

Isten jelleme nem változott meg. Ő még mindig az a féltőn szerető Isten, mint akkor volt, midőn törvényét a Sínai hegyen kinyilatkoztatta és saját ujjával a kőtáblákra írta. Azok, akik Isten szent törvényeit lábbal tapossák, mondhatják ugyan, hogy megszentelt életet folytatnak, de az igazi jámborság és a jámborsággal való üres kérkedés két különálló dolog.

Az Újtestamentum Isten törvényeit népi változtatta meg. A negyedik parancsolat szombatjának szentsége oly szilárd alappal bír, mint Isten királyi trónja. János apostol így ír: „Valaki a bűnt cselekszi az a törvénytelenséget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenység. És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye és őbenne nincsen bűn. Aki őbenne marad, egy sem esik bűnbe, aki bűnbe esik, egy sem látta Őt, sem meg nem ismerte őt.” Azokról, akik Krisztus híveinek adják ki magukat, akik állítják, hogy megszentelt életet élnek, holott Isten parancsolatait megszegik, jogunk van ugyanúgy vélekedni, mint Krisztus szeretett tanítványának. A keresztényeknek épp oly csoportjával állott szemben, mint aminők bennünket manapság környeznek, így inti híveit; Fiacskáim senki el ne hitessen benneteket: aki az igazságot cselekszi, igaz az, amiképpen ő is igaz. Aki a bűnt cselekszi, az ördögből van, mert az Ördög kezdetől fogva bűnben leledzik.” Az apostol ehelyütt a lehető legvilágosabban fejezi ki magát, ahogy ez a tárgy megkívánta.

János leveleit a szeretet lelke hatja át De ha olyan emberekkel találkozott, akik jóllehet Isten törvényeit lábbal taposták és ennek ellenére is jámborságukkal kérkedtek, nem habozott őket rettenetes lelki vakságukra figyelmeztetni. „Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk, hazudunk és nem az igazságot cselekszük. Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással és Jézus Krisztusnak az ő Fiának vére megtisztít bennünket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mibennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük Őt és az ő igéje nincsen mibennünk.”

[<<< vissza a 11. tanulmányhoz](#)

12. Tanulmány javasolt olvasmánya

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 133-136. (Az áruulás)

Lélekben abba az időbe helyeztettem, midőn Jézus tanítványai társaságában a húsvéti vacsorát költötte el. Sátán megcsalta Júdást és elhitette vele, hogy ő is igaz tanítványa Jézusnak; de szíve mindig anyagi volt. Szemtanúja volt Jézus

hatalmas cselekedeteinek, mellette volt tanítói tevékenysége alatt és a mindent legyőző bizonyítékok súlya alatt felismerte, hogy Jézus a Messiás. De Júdás önző és kapzsi volt, szerette a pénzt. Haragosan panaszkolt fel a drága illatszer elpazarlását, melyet a magába szállt bűnös nő Jézus lábaira öntött. Mária szerette az Üdvözítőt. Jézus megbocsátotta oly igen sok bűnét. Végtelenül szeretett fivérét feltámasztotta a halálból, és ő úgy érezte, hogy Jézusért semmi áldozat sem nagy számára. Minél drágább a kenet, annál jobban kifejezheti az Üdvözítő iránti végtelen háláját. Júdás azonban, fősვნისეა mentségére, azt sürgette, hogy sokkal jobb lett volna a kenetet eladni és az árát a szegényeknek adni. Csakhogy ezt nem azért mondta, mert törődött a szegényekkel: hiszen önző és becsstelen volt és gyakran képes volt saját céljaira fordítani azokat az adományokat, melyeket az adakozók a szegényeknek szántak. Júdásnak nemigen volt gondja Jézus jólétére vagy szükségleteire, és hogy fősვნისეა leplezze, minduntalan a szegényekre hivatkozott. Mária bőkezősége a legélesebben megfedte az ő önzését és fősვნისეა. Sátán kísértései előtt nyitva állott az út s kísértéseivel termékeny talajra talált Júdás szívében.

A papok és a nép fejedelmei gyűlöltek Jézust; ellenben tömegek szorongtak körülötte, hogy bölcs szavait hallgassák és szemléljék csodálatos műveit. A nép igen nagy érdeklődéssel viseltetett Jézus iránt s buzgón követték, hogy a nagy Mester tanításait hallhassák. Az előjárók között is sokan voltak, akik hittek benne, de ezt a hitüket nem merték bevallani, mert féltek, hogy elűzik őket a gyülekezetből. A papok és előjárók elhatározták, hogy valamit tenniük kell, hogy a nép figyelmét és érdeklődését eltereljék Jézusról. Attól tartottak, hogy végül minden ember hinni fog benne s nem érezték magukat biztonságban. Vagy elvesztik állásukat, vagy megölik Jézust. Csakhogy, ha meg is ölik, akkor is itt maradnak csodás hatalmának élő emlékei. Jézus feltámasztotta Lázárt a halálból, tehát attól tartottak, hogyha Jézust megölik is, Lázár továbbra is bizonyóságot tesz isteni hatalmáról. A nép tömegesen vándorolt Lázárhoz, hogy megláthassák azt az embert, akit Jézus feltámasztott a halálból s a papok elhatározták, hogy Lázárt is megölik, hogy az izgalomnak egyszer s mindenkorra véget vessenek. Úgy gondolták, hogy akkor majd újra befolyásolják a népet, mely ragaszkodik a hagyományokhoz és az emberi rendelkezésekhez, amelyeknek értelmében meg kell tizedelniük a köményt, a kaprot és a mentát.

Közösen elhatározták, hogy Jézust, ha egyedül találják, azonnal elfogják; mert tudták, hogy ha olyankor merészelnek Hozzá nyúlni, amikor a nép áhítattal és érdeklődéssel hallgatja, bizonyosan megköveznék őket. Júdás tudta, hogy a hatalmasok, a főpapok és vének mennyire vágnak Jézus elfogatására és ezért néhány ezüstpénz fejében felajánlotta nekik, hogy elárulja Őt. A pénz iránti nagy szeretetében beleegyezett abba, hogy elárulja Urát legelkeseredettebb ellenségeinek. Sátán szállta meg Júdást és az utolsó vacsora megható jelenetei alatt az áruló tervekét kovácsolt szándékának megvalósítására. Mély szomorúsággal jelentette ki Jézus tanítványainak, hogy ama éjjelen valamennyien megbotránkoztak

nak benne. Péter lelkesen jelentette ki, hogyha mindnyájan megbotránkoznak is Benne, ő sohasem fog megbotránkozni. Jézus így szólt Péterhez: „Íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, miként a búzát; de én imádkoztam érted, hogy hited el ne fogyatkozzék; te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsd!”

Láttam Jézust, tanítványai társaságában a kertben. Szomorúan kérte őket, hogy virrasszanak és imádkozzanak, nehogy kísértésbe essenek. Tudta, hogy hitük próbára tétetik, hogy reményeik szertefoszlanak, és hogy mind ama menynevei erőre szükségük lesz, amit csak állhatatos ima és éberség által nyerhetnek el. Jézus nagy kiáltással, sírva imádkozott: „Atyám, ha lehet, távozzék tőlem e pohár; mindazáltal ne az én, hanem a te akaratod legyen meg.” Isten Fia a legnagyobb lelki gyötrelmek között imádkozott. Nagy vércseppek gyöngyöztek homlokán, melyek a földre hullottak. Mennyei angyalok lebegtek felette s szemtanúi voltak a Megváltó rettenetes fájdalmának, azonban közülük csak egy nyert megbízatást, hogy odamenjen és az Isten Fiát erősítse küzdelmében. A mennyben elcsitult minden öröm. Az angyalok letették koronáikat és hárfáikat és mély szomorúsággal, részvétteljesen figyelték Jézust. Az angyalok oltalmazóan akarták Jézust körülvenni, azonban parancsnokló, hatalmas angyalok ezt nem engedték meg, nehogy – ha elárultatását látni fogják – megszabadítsák Őt. Az isteni terv le volt fektetve és annak be kellett teljesedni.

Jézus miután imádkozott, újra visszatért tanítványaihoz. De már alva találta őket. Abban a rettenetes órában tanítványai részvétét és imáját is nélkülöznie kellett. Péter, aki kevéssel előbb még önfeláldozó ragaszkodásával dicsekedett, mély álomba merülve feküdt. Jézus figyelmeztette őt világos kijelentésére s hozzátette: „Hát még egy óráig sem tudtok velem együtt virrasztani?” Isten Fia három ízben imádkozott végtelen lelki gyötrelmében. Ekkor megjelent Júdás, fegyveres csapata élén, Mesteréhez közeledett, hogy szokása szerint üdvözzölje. A csapat körülvette Jézust; Ő itt azonban kinyilatkoztatta isteni hatalmát, midőn megkérdezte őket; „Kit kerestek?” „Én vagyok”. Amint e szavak elhagyták az Üdvözítő ajkait, a fegyveres csapat meghátrált és a földre rogyott. Jézus ezzel isteni hatalmáról akarta őket meggyőzni. Bizonyosságát kívánta adni, hogy módjában állna kezeikből megszabadulni, ha akarna.

A tanítványok szívében új remény ébredt, mikor látták, hogy a fegyveres emberek Jézus egyetlen szavára erőtlenül hullottak a földre. Mikor újra felemelkedtek és Jézushoz közeledtek, Péter kirántotta kardját és levágta a főpap szolgájának fülét. Ámde Jézus megparancsolta Péternek, hogy tegye vissza kardját hüvelyébe, mert úgymond: „Azt gondolod e, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellék többet tizenkét sereg angyalnál?” Láttam, mint tükröződött reménység az angyalokban e szavak hallatára és mint derült fel arcuk. Szerették volna körülvenni Parancsnokukat és szétszórni azt a gonosz csőcseléket. De csakhamar újra elszomorodtak, midőn Jézus hozzáfűzte: „De hát akkor hogyan mennének teljesedésbe az Írások? Mindennek így kellett történnie.” A tanítványok szívében is keserű csalódás és kétségbeesés lett úrrá,

midőn látták, hogy Jézus, mint engedi meg ellenségeinek, hogy elfogják és megkötözzék.

A tanítványok most saját életüket is veszélyeztetve látták; mindnyájan elmenekültek s magára hagyták Jézust a gyilkos tömeg kezében. Óh, hogy ujjongott Sátán! S viszont mily szomorúak voltak Isten angyalai! A parancsnokló angyalok vezetése mellett számos angyalcsoport vonult oda, hogy szemtanúja legyen a jelenetnek. Fel kellett jegyezniük minden szenvedést, melyet Jézusnak el kellett tűrnie s minden kínt és fájdalmat, amely szívét átgázta. Azoknak, akik annak idején végrehajtói voltak e kegyetlenségeknek, egykoron élő képekben kell ismét mindent végignézni.

[<<< vissza a 12. tanulmányhoz](#)

13. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, 241-245. (A keresztény türelem)

Kedves H. testvérem és nővérem!

A gyülekezettel fennálló jelenlegi kapcsolatokat felől azt tanácsolom: kövessetek el mindent, hogy egyetértsetek testvéreitekkel. Ápoljátok magatokban a szeretetteljes, békülékeny lelkületet, s ne engedjétek betörni szívetekbe a bosszúálló gondolatokat. Kevés ideig élünk e Földön, dolgozzunk hát az örökkévalóságért. Szorgoskodjatok, hogy bizonyossá tegyétek elhívásotokat és kiválasztásotokat. Győződjetek meg arról, valós alapja van-e annak, hogy jogot formáltok Krisztus országára. Ha beírták neveteket az élet könyvébe, amely a Bárányé, akkor nincs mitől tartanotok. Legyetek egészségesek, sőt vágyakozzatok bevallani hibáitokat és elhagyni azokat, hogy tévelygéseitek és bűneitek előttek menjenek az ítéletre, hogy ott eltöröljék azokat.

Hiszem, hogy előrehaladtatok ebben, de hatoljon ez az igyekezet mélyebbre, legyen alaposabb és lelkiismeretesebb. Amit csak megtehettek, semmit el ne mulasszatok. Járjatok alázatosan Istennel, szedjétek rendbe szíveteket, győzzétek le magatokat, s virrasszatok, hogy elkerüljétek a gonosz valamennyi csapdáját. Amikor szívetek együtt dobban Jézus szívével, és szavaitokkal, lelkületetekkel és viselkedéseitekkel az Ő példáját követitek, akkor modorotok kifinomult lesz, meggyőzve mindenkit, hogy határozott változás történt bennetek. Akkor majd Jézus erényes, istenfélő követői közé számítanak titeket.

Testvérem, multad nagyon sok folttal szennyezett. Jól tudja ezt Isten, jól tudod magad is. Mégsem örül majd nálam jobban senki, amikor arra az útra helyezed lábad, amelyen Jézus járt, és amikor találkozom veled Isten országában. Nehéz megérteni önmagunkat, nehéz igazán megismerni a jellemünket. Isten szava ugyan félreérthetetlen, mégis gyakran hibásan alkalmazzuk saját énkre. Hajlamosak vagyunk becsapni magunkat, s azt gondoljuk, az Írás figyelmezte-

tései és intései nem ránk vonatkoznak. „Csalárdabb a szív mindennél, és telve van gonoszsággal.” (Jer. 17:9) Önáltatás akadályozhatja keresztény érzelmeink kiteljesedését és lelkesedésünket. Hamis önismeretünk és magabiztosságunk azzal ámítanak, hogy rendben vagyunk, miközben távol állunk attól, hogy megfeleljünk Isten követelményeinek.

A Biblia teljes, világos és határozott tanítást ad. Pontosan megrajzolja Krisztus igaz tanítványának a jellemét. Alázatos szívvel kell kutatnunk az Írásokat, reszketve Isten szavától, hacsak nem akarjuk, hogy hitetés áldozatai legyünk valódi jellemünket illetően. Rendületlen kitartással kell legyőznünk önzésünket és önteltségünket. Alapos önvizsgálatot kell tartanunk, hogy elkerüljük az önáltatás veszélyét. Nem elég, ha csupán különleges alkalmakkor vizsgáljuk meg szívünk állapotát. Naponta vizsgáljuk meg reménységünk alapját, hogy lássuk, vajon valóban Krisztus szeretetében élünk-e. Bánjatok magatokkal becsületesen, mert nem engedhetjük meg magunknak, hogy ebben a kérdésben bármennyit is kockáztassunk. Vessünk számot, mibe kerül teljesen kereszténynek lennünk, azután öltünk magunkra a fegyverzetet. Tanulmányozzatok a példát, tekintsetek Jézusra, legyetek olyanok, mint Ő! Ebben való hűségetektől függ békességetek, örök életetek reménysége. Nagyon kevésbé vagyunk alaposak az önvizsgálatban. Nem csoda hát, hogy csak ólomlábakon haladunk előre önmagunk megismerésében.

Azért írom ezeket, mert szeretném, ha üdvözlőnél. Nem elcsüggeszteni akarok, hanem serkenteni a lelkiismeretesebb, élénkebb igyekezetre. Önszereteted fékezni fog, hogy csak felületesen tarts önvizsgálatot. De ne hagyd, hogy hiú ábrándok miatt elveszítsd az örök életet. Ne építsd magad a mások hibái és tévedései szerint, hanem Istennel rendezd a fontos kérdést, amelytől örök életed függ.

„Az ember a külsőt nézi, az Úr azonban a szívet” (I. Sám. 16:7) – az ember szívét, annak ellentmondó érzelmeivel: örömeivel és bánatával, a kétfelé sántikáló, konok ember szívét, amely annyi tisztátalanságnak és csalásnak a tanyája. Az Úr pontosan ismeri szívünk indítékait, pontos szándékait és törekvéseit. Menj hozzá lelked minden szennyével, úgy, ahogy vagy. Mint a zsoltáríró, tárd ki szíved rejtekeit mindent látó szeme előtt, és könyörögj hozzá: „Vizsgálj meg, Uram, vizsgálj meg szívemet, tégy próbát és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e a gonoszság útján, és vezess el az örökkévalóság útjára!” (Zsolt. 139:23–24) Add át neki szívedet, hogy finommá, tisztává tegye. Akkor majd Isten természetében részesülsz, s megmenekülsz a romlottságtól, amely a bűnös kívánságok által uralkodik a világon. Akkor majd mindig készen állsz arra, hogy megfelelj mindenkinek, aki reménységed felől kérdőre von téged (I. Pt. 3:15). Tiéd lesz Krisztus békéje. Ott áll majd a te neved is az élet könyvében. Mennyei örökségeden királyi pecsét lesz, amelyet senki nem merne megkérdőjelezni. Senki nem állhatja el előtted az Isten városának kapujához vezető utat. Szabadon járulhatsz a király elé, s jöhetsz a magasságos Isten templomába.

Szeretném, ha csatlakoznál a gyülekezethez. Nem azért, mert tökéletesnek

tartom a gyülekezet valamennyi tagját, sem nem azért, mert téged tartalak tökéletesnek. Istennek drágagyöngyei vannak a gyülekezetben. Akadnak azonban benne olyan férfiak és nők is, akik csak konkolyok a búza között. Az Úr nem bízta ránk, hogy szétválogassuk: ki a búza, ki a konkoly. Észrevehetjük és elítélhetjük mások hibáit, s közben mégis komolyabb fogyatékoságaink lehetnek, amelyekről nem tudunk, de amelyeket mások tisztán látnak. Isten elvárja tőled, hogy jó példával járj a világ és a gyülekezet előtt. Olyan étellel, amely Jézust képviseli: kötelességek elvégzése, terhek hordozása vár rád. Nincs elég igaz keresztény a világon, a gyülekezetnek szüksége van rájuk, az emberi család nem lehet meg nélküliük. Krisztus így imádkozott a tanítványaiért: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól.” (Jn. 17:15) Jézus tudja, hogy itt élünk, kiteve a világ kísértéseinek. De szeret minket, és kegyelmet ad, hogy legyőzhessük a világ megrontó befolyását. Azt szeretné, ha tökéletes lenne a jellemünk, hogy makacsságunk ne okozzon másokban is erkölcsi torzulást.

Látod, hogy testvéreid nem ütik meg a bibliai mértéket, látod hibáikat. Azonban sokat gondolsz ezekre a hibákra, ezeken rágódsz, ahelyett, hogy Krisztusból táplálkoznál, és Őt szemlélve az Ő képmására változnál át. Senkit ne bírálj. Ne állítsd szembe rendszerettedet mások gondatlanságával. Abba a veszélybe sodródhatsz, hogy megfenyítesz másokat, éreztetve velük hibáikat. Tartózkodj ettől. Isten nem ezt a feladatot róta rád, nem akarja, hogy a gyülekezet javítgatója legyél. Sok mindent a Biblia fényében látsz, de még ha igazad van is, ne gondold, hogy álláspontod mindig helyes, mert nézeteid számos dologban hibásak, és nem bírnák el a vizsgálatot.

Ne keresd a magad dicsőségét, hanem tanulj szelídséget és alázatos szívűséget Krisztus iskolájában! Ismered Péter jellemét: súlyos botlása előtt mindig önmagát előtérbe helyező és parancsoló volt a fellépése, meggondolatlanul szólt a pillanat hatása alatt. Mindig készen állt mások ledorongolására és a véleménynyilvánításra, mielőtt még világos felfogása lett volna önmagáról, vagy arról, amit mondani akart. De Péter megtért, s egészen más lett, mint az előző, hebehurgya, lobbanékony Péter. Megtartotta ugyan lángolását, de Krisztus kegyelme szabályozta a lelkesedését. A heveség, önteltség, önmagasztalás helyett nyugodt lett, higgadt és tanítható. Ekkor már vezetni tudta Krisztus nyájának nem csak a juhait, de a bárányait is.

Napról napra komoly belső munka vár rád, testvérem. Szüntelenül törekedned kell, hogy megfékezd dühkitöréseidet és rossz hajlamaidat. Veled együtt izmosodtak meg, s egyedül Jézus tud megerősíteni, hogy teljesen legyűrhesd azokat. Úgy tekintsd magad, mint Krisztus szolgáját, és igyekezz hozzá hasonlónak lenni jellemedben. Igyekezz megkedveltetni magadat. Világi dolgaidban is légy udvarias, szeretetteljes és türelmes. Bizonyítsd be, hogy Jézus szelídsége él benned és az Ő lelke vezet. Érintkezned kell az emberekkel, légy hát türelmes, kedves, szánakozó. Tedd fel magadnak a kérdést: Mit tehetnék a mások áldására? Ha szíved vágyakozik jót tenni velük, még a kényelem feladása árán is, akkor Isten

áldása nyugszik meg rajtad. Szereteted, ha valamikor kiemelkedik a szenvedélyek és az ösztönök birodalmából, lelkivé válik, s ez megnyilvánul majd szavaidban és tetteidben is. Egy keresztényben annak a megszentelt gyöngédségnek és szeretetnek kell élnie, amelyben nem kap helyet a türelmetlenség és ingerlékenység. Krisztus kegyelmével kell meglágyítanunk az udvariatlan, nyers modort.

Kedves testvéreim, nevelkedjétek Krisztus iskolájában! Szűnjék meg családokban, de a gyülekezetben is a vetélkedés szelleme. Tárjátok ki szíveteket szeretettel Isten népe előtt. A Krisztus szeretetével teli szívek sohasem távolodnak messze egymástól. Az igaz vallás: szeretet. A keresztény családban szeretet uralkodik, s a figyelmes kedvesség és gyengéd udvariasság szavakban és tettekben jut kifejezésre. Soha ne hagyja el durva szó a szátokat! Tegyétek a családi áhítatot kellemessé, érdekessé. Kedves testvérem, légy nemes keresztény, mert családi életünk jellemző elveit visszük a gyülekezetbe is. Az udvariasság hiánya, egyetlen ingerült perc, egyetlen durva, meggondolatlan szó foltot ejt hírneveden, és sok ember szívét bezárhatja előtted, akiket azután már soha el nem érhetsz.

Elétek tártam a veszélyeket, és elmondtam nektek, hogy értékes győzelmeket arathattok. Soha nem látjuk meg Isten országát, ha nem él bennünk Krisztus gondolkodásmódja és lelkilete. Kövessétek hát a jézusi példát a családban, a munkában és a gyülekezetben. Ne próbáljatok másokat tanítani, sem azt meglátni, hogy mennyire különbözik véleményetek a testvérekétől, hanem arra törekedjétek inkább, hogy a lehető legközelebb húzódjatok egymáshoz, és teljes egyetértésben éljétek. Miközben mindent megtesztek, hogy tökéletesítsétek keresztény jellemeteket, adjátok át szíveteket Istennek, legyen az övé, hogy tetszése szerint alakítsa. Tudom, hogy segíteni fog nektek ebben. Áldjon meg titeket és gyermekeiteket az Úr, s bárcsak találkozoznánk majd a nagy fehér trón körül – ezért imádkozom.

[<<< vissza a 13. tanulmányhoz](#)

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

MAGYAR RÖVIDÍTÉSEK

1-3Sz – Szemelvények E. G. White írásaiból, 1-3.
1-9B – Bizonyágtételek a Gyülekezeteknek, 1-9.
AT – Az Apostolok Története
BP – Bizonyágtételek a Prédikátoroknak
ÉÉM – Az Én Életem Ma
ESz – Az Evangélium Szolgái
Ev – Evangélizálás
GH – Gondolatok a Hegyibeszédéről
ICsK – Isten Csodálatos Kegyelme
JÉ – Jézus Élete
JVÚ – Jézushoz Vezető Út
KP – Krisztus Példázatai
NK – A Nagy Küzdelem
NOL – A Nagy Orvos Lábnymán
TII – A Te Igéd Igazság
TL – Tapasztalatok Látomások

ANGOL RÖVIDÍTÉSEK

CE – Christian Education
CT – Counsels to Parents, Teachers, and Students
LHU – Lift Him Up
OHC – Our High Calling
RC – Reflecting Christ
SD – Sons and Daughters of God
SJ – The Story of Jesus
ST – The Signs of the Times
TMK – That I May Know Him
YI – The Youth's Instructor

Angol nyelven kiadja:

Seventh Day Adventist
Reform Movement
General Conference,
Sabbath School
Department.
Roanoke, Hollins Road,
Virginia 5240 USA
www.sdarm.org

Magyar nyelven kiadja:

Hetednap Adventista
Reformmozgalom
Magyarországi Területe
2146 Mogyoród,
Gödöllői út 201.
Tel.:30/697-2610
Email:
hnarm.hu@gmail.com
info@hnarm.hu
www.hnarm.hu

Nyomtatás készült:

Editura Pázitorul
Adevărului Str. Morii,
Nr. 27
505200, Făgăraș -
Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
Fax 0268 214111
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Támogatás 1+1%

Hetednap Adventista Reformmozgalom

Technikai szám: 0451

Adószám: 18292370-1-10

Számlaszám (Otp Bank Nyrt.) 11739085-20004673

Külföldről:

IBAN: HU77-1173-9085-2000-4673-0000-0000

BIC(SWIFT)Kód: OTPVHUB

Hetednap Adventista Reformmozgalom

ZOROBÁBEL Egészség és Lélegkondozó alapítvány

Adószám: 19137023-1-10

Számlaszám 11742049-20284507

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Július 5. Szombat

Az Arue-i imaház Tahitiban

Mennyire fontos, hogy a Csendes-óceán e távoli szigetén legyen egy világítótorony Isten számára. (4.old.)

Augusztus 2. Szombat

A GK Oktatási Osztály

Tájékozottaknak kell lenniük a fiatal misszionáriusoknak, hogy hatékonyak lehessenek! Folytassuk a tananyagok elkészítését. (25.old.)

Szeptember 6. Szombat

Egy iskola számára Mahoko városban, Ruandában

A gyermekek védelme és nevelése érdekében, hogy az Úr hűséges misszionáriusai lehessenek (51.old.)